

ВЕЛИКА СРБИЈА



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈУЛ 2005. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVI, БРОЈ 2161



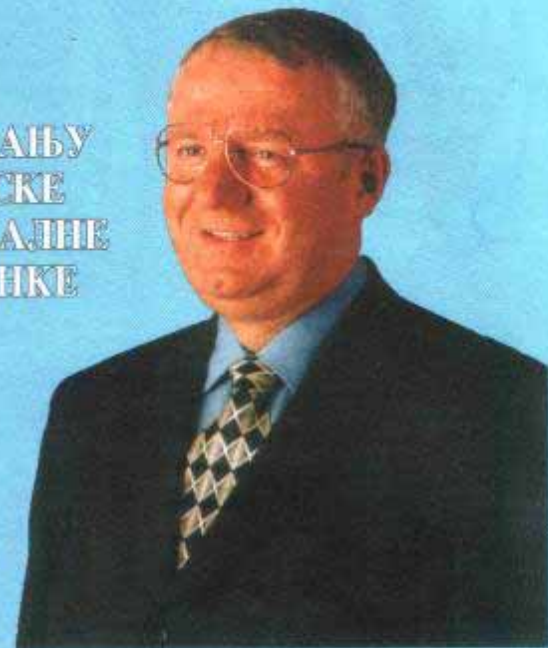
ЗЛОЧИН

НАД

СРПСКИМ НАРОДОМ



У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ



ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК

У својој најновијој књизи проф. др Војислав Шешелј, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма. Шешелјево дело одликује критички приступ и бриљантна анализа, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешелј је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића“. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1300 ДИНАРА. ПРАВО ПОПУСТА ОД 50% ИМАЈУ СВИ ЧЛАНОВИ И СИМПАТИЗЕРИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

КЊИГА "ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА" МОЖЕ СЕ КУПИТИ У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, ТРГ ПОБЕДЕ 3, 11080 ЗЕМУН КАО И У СВИМ ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОВЕДЕ 3



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач,

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић Талијан

Заменик главног
и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног и
одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Огњен Михајловић, Амџад Мигати,

Будимир Ничић, Момир Васиљевић,

проф. др Сретен Сокић, Вјериша Радета,

др Бранимир Блажић, Љубомир

Краговић

Карикатуре

Спишиа Аксентијевић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Владимир Кадић

Унос текста

Весна Марић и Златија Севић

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

Председник Издавачког савета

Др Борђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеца

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,

Томислав Николић, Маја Гужковић,

Гордана Поп-Лазин, Радослав Канџерић,

Александар Вучић, Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,

Огњен Тадић, Александар Василијевић,

Зоран Красић, Милољуб Вељковић,

Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

СЗР штампарија „Драгић“, Борба

Јовновића 20, 23000 Зрењанин,

тел: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104, од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака; последња колонија страна корича 100.000 динара; унутрашња колонија страна корича 80.000 динара; унутрашња поштомска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње поштомске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње поштомске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Томислав Николић:

• У НАПАДЕ НА МЕНЕ
УМЕШАН И ТАДИЋ

2

Кривична пријава

• ТУЖБОМ ПРОТИВ ЛАЖИ

9

Проф. др Милан Булајић:

• У СРЕБРЕНИЦИ НИЈЕ БИЛО ГЕНОЦИДА

11

Случај Сребреница

• НАМЕТАЊЕ ГЕНОЦИДА

17

Чишћење Срба

• БРУТАЛНИ ЗЛОЧИН НАД
СРБИМА У СРЕБРЕНИЦИ

21

Трибина

• МУСЛИМАНИ ЖРТВОВАЛИ
СРЕБРЕНИЦУ

26

Реаговања

• САТАНИЗАЦИЈА СРПСКОГ НАРОДА
МОРА ПРЕСТАТИ

31

Скандалозно

• ЕТИКЕТИРАЊЕ БЕЗ ДОКАЗА

32

Добродошлица

• ДЕРАТИЗАЦИЈА НАТАШЕ КАНДИЋ

35

Хрватска зверства над Србима
у БиХ

• ЛЕШИНАРЕ И ПСЕ ХРАНИЛИ
ЖИВИМ СРБИМА

36

Да се не заборави

• МОНСТРУОЗНИ ЗЛОЧИНИ НАД
СРБИМА У „ЛИЛЕПОЈ ЊИХОВОЈ“

60

Томислав Николић, заменик председника Српске радикалне странке за „Велику Србију” шврди:

У нападе на мене умешан и Тадић

- *Опшужбе да сам умешан у злочин су намештене.*
- *Наташа Кандић и Беба Поповић раде шимски. У све су умешани и Демократска странка и моћни финансијери из Србије којима смета да Српска радикална странка дође на власт.*
- *После свега овога што су нам урадили, смејрам да Демократска странка мора да сноси одговорност.*



- *Нисам изненађен што су многи ћушке прешли преко онога што ми се дешава. Српска радикална странка никада није имала заштити у јавности. Осим Наташе Кандић, која је сада ово урадила, нико више не сме да ме напада јер су сви видели у шта се ујешљала. Зато јој се не придружују да је бране, али зато не бране ни мене.*
- *Да је било кога у Србији Наташа Кандић овако напала, ја бих свој политички живот посветио шоме да шог човека, ако је заиста невин, одбрам.*

Да је Србија земља апсурда, то је одавно познато, међутим, докле ти апсурди могу да досегну, за многе веома често представља изненађење које се може мерити стањем шока. Тако је Србија, вероватно једина држава на свету у којој човек мора да доказује своју невиност уместо да они који га оптужују доказују његову кривицу. Када је Наташа Кандић, директор Фонда за хуманитарно право оптужила заменика председника Српске радикалне странке Томислава Николића да је 1991. године у хрватском селу Ангин, као добровољац починио ратни злочин, најавила је да ће о све-

му детаљно проговорити када прибави све доказе и изврши провере. Доказе није прибавила нити је извршила провере али то је није спречило да, потпомогнута својим истомисленицима, настави да оптужује Николића, мењајући своје тврдње до сада неколико пута, да би се све на крају завршило њеном изјавом: „Па, прича се по скупштинским кулоарима”. Поводом целог случаја огласиле су се све надлежне државне институције, чак и хрватски МУП, и сви они су Кандићкине тврдње демантовали, а Николић је у међувремену против директора Фонда за хуманитарно право поднео и кривичну пријаву. Говорећи за „Велику Србију” о оптужбама упућеним на његов рачун, Томислав Ни-

колић мирно, без жестине, одговара да не намерава да се брани пред Кандићком нити га она интересује као јединка, већ читав систем коме она припада, а који ровари и ради против Србије. Оптужбе за ратни злочин коментарише као припрему терена за изборе и покушај да се уништи Српска радикална странка. А тренутак који је изабран да би се пласирале оптужбе које су по њему, дуго припремане објашњава сплетом околности: покренута је прича о Сребреници, пред решавање о статусу Косова и Метохије и Републике Српске. Како он каже, прича о његовом наводном ратном злочину се у тај миље лепо уклопила. Уверен је да је напад дуго припреман и да је у све умешала прсте и Демократска странка али и неки моћни богаташи из Србије, којима није у интересу да Српска радикална странка дође на власт.

Прве оптужбе на ваш рачун да сте починили ратни злочин изнео је Беба Поповић у емисији „Инсајдер“, али снимак са том његовом изјавом није емитован до иступања Наташе Кандић?

Прошло је скоро шест месеци од часа када је то Беба Поповић изговорио у камеру док је снимана емисија „Инсајдер“. Исто то вече, кад је то изговорено, пре монтирања емисије „Инсајдер“, назвао ме је Тијанић и рекао ми – Беба је данас на снимању емисије за Б92 рекао да си ти убио четири старице у Антину. Пажљиво сам гледао ту емисију али тога није било. Када је снимак емитован, пре десетак дана, било ми је све јасно. Сад се види зашто

Мене Наташа Кандић као особа не интересује. Баш ме брига шта она ради. Мене интересује читав тај систем уништавања Србије. У њему је не само Наташа Кандић, већ сви они који су се огласили поводом овог случаја и стали на њену страну. То је тај систем, чији је задатак да уништи Србију. Финансира га и даље Сорос. Тај круг финансијера се проширио, у питању је и неколико богатих људи из Србије, криминалаца који би да спрече Српску радикалну странку да дође на власт јер им то није у интересу.

тога тада није било. Снимак у коме Беба Поповић каже да је Јовица Станишић на једном састанку, коме су присуствовали Ђинђић и Беба Поповић рекао – што јурите радикалну странку преко Војислава Шешеља, ту нема ништа, јурите преко Томислава Николића, он је починио ратни злочин, и, као, рекао им је Јовица Станишић где је то било и како, пуштен је уз образложење да је телевизија Б92 до сада истраживала овај догађај. То би требало да наведе гледаоца на помисао да је телевизија Б92 сада убеђена да је то истина и да зато то емитују.

Читав сплет околности је довео до тога да почне та прича. Најпре је приказан филм о Сребреници, на који је Срп-

ска радикална странка реаговала одмах контратезом, тврдећи да је то злочин али да злочини не треба више да се приказују уколико желимо нормално да живимо. С друге стране, став Српске радикалне странке је да, уколико се то ради, онда не треба издвајати само злочине које су починили припадници једног народа. То је оно што је најстра-

Двадесетак дана пре него што је Наташа Кандић са поменутих тврдњама изашла у јавност, Беба Поповић је позвао Вучића и рекао му да ми пренесе како он то лично није рекао већ покушавају да му сместе. Вероватно је покушавао да нам каже да покушавају да му наместе да од њега потиче информација а он је, наводно, једино пренео речи Јовице Станишића. Сам Вучић је био изненађен тим позивом. Он са Бебом Поповићем нема никакав контакт а одједном му се овај јавља. Неко га је саветовао да тако поступи, јер је градом кружила прича да Беба Поповић тврди да сам ја ратни злочинац, а пошто је знао да би због тога могао да заврши на суду, одједном је имао потребу да се од свега ограда. Међутим, то му неће много помоћи. Мислим да Беба Поповић и Наташа Кандић раде тимски. Са њима је у тиму и Ђилас, јер је и његова изјава врло чудна, у смислу да ја треба да одговарам по сваку цену.

шњије. Разумео бих да је то објављено у Босни или Хрватској па да су нападнути Срби. Да се ја питам, никада не бих одобрио да се у Србији објави филм који би приказао злочин који је извршио припадник само једног народа. Ми смо то урадили јер је Србија морала да се брани. Све се дешавало пред годишњицу злочина у Сребреници, пред решавање статуса Косова и Метохије, пред уништавање Републике Српске и пред ко зна чим шта нам се још спрема. Желели су да нас натерају да савијемо главе као робови и да кажемо – јесте, све ово смо ми радили, па нам сада чините шта год хоћете.

Има ту још једна ствар – огроман пораст угледа који Српска радикална странка има у народу. Нису ни слутили да ће странка због Шешељеве жртве постати душло моћнија. Сада је очигледно време да се припреми терен за изборе, да се уништи Српска радикална странка. Међутим, странка би остала чврста и када би мене склонили. Морали би после тога да склопе и Мају Гојковић, па Гордану Поп Лазу, па Александра Вучића, па ко зна кога све. И да нас склопе на 15-20 година, не би могли да се обрачунају са Српском радикалном странком. Народ би их већ дотле почистио, јер грађани Србије то не могу више да трпе.

Каква је заправо улога Наташе Кандић у свему томе?

Када су се коцкице, с обзиром на сплет околности, лепо сложиле, онда је неко из Демократске странке, убеђен сам да иза свега тога стоје демократе, нашао ту Наташу Кандић, која лаје док још ветар није дунуо, и која је увек када затреба спремна да нападне Србе. Без доказа, без ар-

гумената, без чињеница. Занимљиво је да јој никад нико није ни тражио ни доказе ни аргументе ни чињенице. Она је била плаћена да овде лансира свакакве могуће тезе, полустине, полуинформације, дезинформације. Она је човек са којим Милошевић није умео се обрачуна јер је имала подршку целокупне тадашње опозиције, све јој је било дозвољено у борби против Милошевића. Желим да видим да ли јој је дозвољено све и сада, кад нема Милошевића. Наташа Кандић је тако у једној емисији Радија Б92, тачније на крају емисије, ваљда се сетила шта би још требало да каже, без икаквог повода, рекла – потпредседник Српске радикалне странке је ватреним оружјем усмртио цивиле, још проверавам неке чињенице и то ћу да вам докажем. Онда је водитељка питала да ли то мислите на Томислава Николића, она је рекла да. Сви су били запањени овом њеном изјавом. Емисија није била томе посвећена али је очигледно Наташа Кандић добила задатак да ту лаж прогута.

Кажете да је искоришћен тренутак, када се кренуло са причом о Сребреници, Шкорпионима, да се плашира и та прича о вама. Да ли је то исхитрен потез или нешто што се дуго припремало?

Сигурно да је то дуго припремано ако је то Беба Поповић рекао пре шест месеци, а они су до сада чували у бункеру, значи проверавали. Видели сте, носе моје слике у Антин, као што су Немци носили Титове слике по Дрвару, и старијим људима прилазе са једним питањем – да ли познајете овог човека, он је овде ратовао. Онда нека старица каже – познат ми је овај осмех и ове очи. То је све страшно и несхватљиво. Дошао сам у бесмислену ситуацију, која је само у Србији могућа, да сад ја треба да докажем да нисам никога убио. Изађу људи на медије и испричају да сам ја побио цивиле у пијаном стању док сам обилазио јединицу. По њиховој причи, наводно смо пекли и вола а ја сам, да бих осталима улио храброст, у пијаном стању потпуне неурачунљивости узео аутоматску пушку и тако једно 10-15 цивила побио и бадио у базен, да бих показао да сам мушко и да бих и њима показао шта треба да раде. Каква је то само бесмислица, каква је то лудост!

Ви сте као добровољац заиста били у селу Антин у децембру 1991. године?

Прво сам рекао да сам ја у Антин стигао 5. децембра, а онда сам се сетио да смо пошли 5. децембра али нам се аутобус покварио па смо преспавали у Боготи и у Антин стигли тек шестог ујутру, колико се сећам. Сад се јављају људи који су били са мном и кажу да смо отишли 1. децембра. Нека буде, мада ја и даље мислим да је то било 5. односно 6. децембра. Наравно, сви кажу да никада никога нисам убио, као што нисам било кога попреко погледао. Када сам стигао у село нисам ни знао, а не знам ни сада да је у селу било неких злочина. Пре неки дан на улици сам срео човека који је био тенкиста у саставу ЈНА, који ми је испричао исту причу коју сам ја начуо у селу – да је из тог села, у договору тадашњег градоначелника Осјејка и војске цело село евакуисано. Из села су изашли сви становници сем педесетак старих људи, који нису желели да иду. Нису се бојали војске и хранили су се на истом казану на коме и ми, струју им је давао војни агрегат као

и нама. Дође ми да тражим од Владе Хрватске да одем у село Антин и да посетим кућу људи, ако су још живи, јер су били старији људи, којима смо спасли телевизор, који су за Нову годину хтели да им отму неки из другог села. Такође, да посетим кућу у чијем је дворишту био бунар из кога смо узимали воду. У кући је била млада мајка са двоје мале деце, која ми се једном пожалила како јој је неко нешто лоше говорио и тог смо одмах предали војној полицији, која га је одмах вратила у Србију.

Морам да кажем да смо се окупљали на позив Српске радикалне странке, али смо ми тамо били под командом Југословенске народне армије, која је командовала свима који су се налазили тамо. Ми нисмо били јединица која је шетала по ратишту, па пљачкала, палила, убијала, силовала. Наш задатак је био да чувамо стражу у том селу, ако навале, ако нас нападне. То село је чувала и артиљерија Југословенске народне армије и све је то било повезано, под јединственом командом.

Поводом овог случаја огласили су се и надлежни државни органи?

Значи, ја сад треба да докажем да никога нисам убио. Уместо да Наташа Кандић каже: када, како, ко, шта. Уместо тога, она каже – податке о томе има војска. Још пре те њене изјаве написао сам писмо Војиславу Коштуници, у ко-

НАРОДНА СКУПШТИНА
РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
Посланичка група
Српске радикалне странке
13. јун 2005. године
Београд

ПРЕДСЕДНИКУ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Господине председниче,

Обиром да је данас, 13. јуна 2005. године, у емисији Радија Б-92 Наташа Кандић изнела тврдњу, коју је потом телевизија Б-92 поникавала у ударним вестима, да је потпредседник Српске радикалне странке Томислав Николић чинио ратне злочине и да она за то има доказе, изнетим од Владе Републике Србије да објави све податке (информације, сликови и сл.) о мом наводном учешћу у извршењу ратних злочина. Влада Републике Србије је овлашћена и дужна да јавности пренесе све податке на основу којих бих касније могао бити сумњив да сам извршио ратне злочине које ми ставља на терет Наташа Кандић.

На овај начин дајем и сагласност да се објаве сви подаци о мени, Томиславу Николићу, које поседују надлежни органи, како они јавно тако и они који се воде као тајна, а који се тичу јавно изнетих оптужби да сам извршио неки ратни злочин, како то износи Наташа Кандић.

Сагласан сам да званичне податке – да ли је против мене поднута нека оптужница за ратне злочине и да ли сам у иностранству осумњачен – трожато и од других држава и организација. Како нема намерама да ће ова медијска хајка против мене ускоро да буде заустављена, тражим да истно обавестите јавност и обавестите све званичне податке државних органа.

Објављивање података и обавештавање јавности ош Владе Републике Србије тражим као заменик председника Српске радикалне странке, и председника Посланичке групе Српске радикалне странке у Народној скупштини Републике Србије.

Ја немам шта да кријем.

Српска радикална странка
Заменик председника

Томислав Николић

ме сам му написао да, с обзиром на то да се у јавности појављује прича да сам починио ратне злочине, молим га као грађанин, и овлашћујем да све досијее које о мени воде јавне или тајне службе, одмах објави у јавности. Такође сам му и написао следеће – Пошто ти напади неће тако брзо престати, очигледно је, молим вас да све што је било када било ко о мени записао, у било који досије, да то одмах учините доступним јавности, јер ја немам шта да кријем. Али молим вас да истражите да ли сам починио злочин или нисам. Морам да признам, Влада Србије је реаговала брзо, обратила се министру за сарадњу са Хашким трибуналом Расиму Љајићу, обратила се министарствима правде, полиције, специјалним службама у војсци и полицији. Сви су рекли да нема никаквих података да сам било када починио било које кривично дело.

Затим је Наташа Кандић рекла да податке о томе има војска односно Војна обавештајна служба, па је прозвала генерала Васиљевића. Војна контраобавештајна служба се најпре огласила преко министра Давинића а онда и сама, са тврдњама да о мени нема ништа. После те истраге по Антину, огласио се МУП Хрватске и рекао да они истражују већ 10 година злочин почињен у Антину али да не постоје сазнања да сам ја извршио неки злочин. Онда је Наташа Кандић рекла – не зна Хрватска шта је то. Шта год

ја изнесем као доказ, шта год држава изнесе као доказ, Наташа Кандић каже – ја то не признајем и продужава са изношењем лажи.

Да ли напад на вас има некакве везе са Хагом?

У једном интервјуу сам изјавио да би вероватно највише волели да ја будем у Хагу и да би ово могла да буде припрема за Хаг, али то је немогуће. Прво, Хаг и Хрватска би ме до сада тражили милијарду пута. Па ја сам трн у оку свима који су кренули у напад на Србију. Свима.

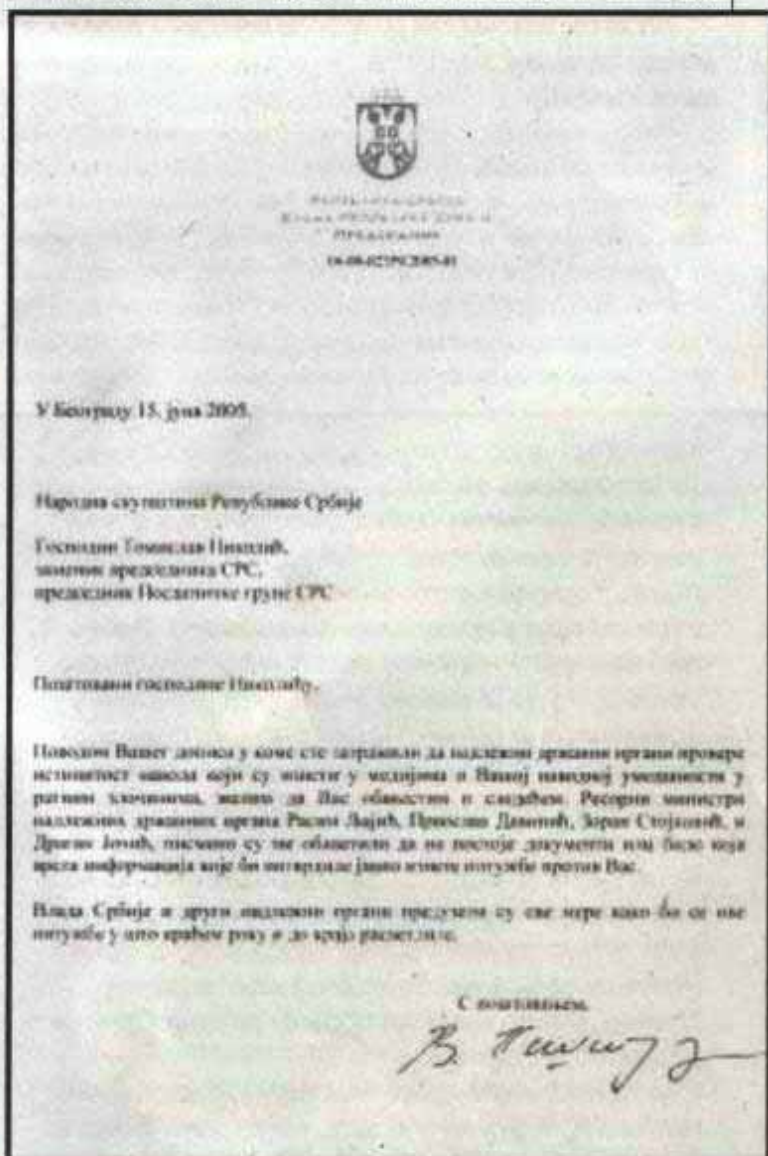
Од како је Војислав отишао у Хаг, сви у странци радимо дан и ноћ, да странка освоји што већи проценат бирачког тела, да бисмо дошли у ситуацију да сами освојимо власт, без улажења у коалиције. Тај наш пут праћен је великом количином удараца од стране оних којима то смета, па ја све време размишљам шта се све против мене припрема. Могли су да спреме неку оптужницу против мене, као против Војислава Шешеља, да сам организовао, говорио, подстицао. Да би своју причу употпунили, могли су да пронађу још пет шест сведока који кажу: гледао сам на телевизији Томислава Николића и пао ми је мрак на очи, и почео сам да убијам. Могли су свашта да кажу. Међутим, овако нешто је превршило сваку меру. Као да сам ја до сада живео неки други живот, и не знам шта ми се дешавало та два месеца у Антину, него зна Наташа Кандић. Испада да сам ја преспавао оне дане када сам убијао али ме је зато Наташа Кандић гледала и све бележила.

Да ли је могуће да Наташа Кандић прикупи доказе о вашим наводним злочинима?

Прво сам изјавио да би сведоке за ту њихову излажирани причу могли да пронађу тако што би тај неко, ко би против мене сведочио по њиховим инструкцијама, био заштићени сведок и ја не бих ни дошао у прилику да видим о коме се ради. Питам ја вас – какав је то доказ? Ко би том човеку веровао? Међутим, сада сам одбацио и ту могућност јер ми се јављају људи који су били са мном у Антину и говоре да нисам починио никакав злочин. Уколико би и наговорили некога да лажно сведочи, цела јединица би се јавила да то демантује, уверен сам у то. За време нашег боравка тамо нису били никакви сукоби. Нисмо се ми нешто окалили у рату. Нико од нас тамо није повређен. Нико није погинуо.

За време вашег боравка у Стразбуру, на заседању Парламентарне скупштине Европе, у овдашњим медијима појавила се прича да је хрватска делегација оштро протестовала због вашег присуства?

Цела та прича спада у још једну велику лаж која је пласирана о мени. У Стразбуру сам боравио недељу дана и за време мог боравка нико није протестовао или негодовао. Био сам шокиран када сам прочитао ту информацију у новинама. Ми смо тамо сваког јутра добијали изводе из домаће штампе и телевизија. Читам ја те вести и међу њима прочитам да је телевизија Б92 емитовала информацију како је Хрватска делегација у Стразбуру уложила протест зато што заседању присуствује Томислав Николић, који је осумњичен за убиство. То је најобичнија измишљотина. За време мог боравка тамо имао сам разговоре са председником Скуп-



штине Ван дер Линденом, који ми уопште није поменуо било какав папир, допис или било шта од хрватске делегације што би представљало неки протест. Зашто би хрватска делегација протестовала, кад њен МУП каже да ја нисам починио ратни злочин. Те лажи се форсирају у Београду. Сматрају да баш ништа неће моћи да се докаже, међутим, нису у праву.

Значи, у Стразбуру нико није протестовао због вашег присуства?

Ма нико ми није реч рекао. Нико ме није погледао преко. Можда су једино протестовали тако што су телефоном звали Наташу Кандић, али тамо у Скупштини нико није реаговао. У Скупштини постоји говорница и свако је могао да се јави за реч и да каже шта мисли. Уколико се појави неки папир, неки документ, он се подели свима а у овом случају ништа нисмо добили. Понављам, то је најобичнија лаж.

Против Наташе Кандић и Верана Матића директора и главног и одговорног уредника ТВ Б92 поднели сте кривичне пријаве, зашто је Беба Поповић изостављен?

Размишљам да поднесем кривичну пријаву и против Бебе Поповића али у Бебином случају морам да погледам и проучим закон, да видим по ком основу могу да поднесем пријаву против њега, пошто се он ограддио рекавши да је то чуо од Јовице Станишића.

Поједини медији пласирали су вест да су напади на вас заправо почели због тога што Српска радикална странка и Демократска странка након следећих избора планирају коалицију, па уколико вас окарактеришу као ратног злочинца Тадић са вама неће смети у коалицију?

Поменута информација је само пушта спекулација. Ја сам се са Тадићем видео пре месец дана, када смо заједно са Коштуницом разговарали о Косову и Метохији. Ни са ким из Демократске странке немам никакав контакт. По-



сле свега овога што су нам урадили, ја мислим да ова странка мора да сноси одговорност.

Да ли сте изненађени реакцијом појединих парламентарних странака, које су такође осудиле понашање Наташе Кандић?

Нисам изненађен, мислио сам да ће то сви да ураде. То је страшно. Пазите, она каже – у Скупштини се отворено међу посланицима говори да је Томислав Николић починио ратни злочин и то говоре посланици Српске радикалне странке. Ја сам тамо најстарији посланик, а то никад нисам чуо. Нико од посланика није то чуо. Имаће прилике Наташа Кандић да каже ко то говори у Скупштини. Да, баш она ће то морати да каже. Не може да каже „прича се по

Све је врло подмукло урађено, читава та прича да сам ја наводно починио ратни злочин. Убеђен сам да је у креирању лажи о томе када је снимана емисија "Инсајдер", иза тога стајао Беба Поповић. Убеђен сам да је и Тадић учествовао у свему томе. Затим, Беба Поповић мудро намешта Наташу Кандић, која блеји као овца кад год треба, а он каже – ја не кажем да је Томислав Николић починио ратни злочин, само причам шта сам чуо од Јовице Станишића. Бебина рачуница је оваква – Јовица Станишић не сме да проговори а Ђинђић је мртав, па он може да прича шта год хоће. Међутим, адвокат Јовице Станишића је дао изјаву у име свог клијента да то Јовица Станишић никада није рекао. Сада ћемо да видимо каква је одговорност Бебе Поповића у свему томе. Такође, интересује ме и одговорност председника Србије. Прво, ја сам грађанин Србије а он је чак основао Народну

канцеларију да штити права грађана Србије. То је, наравно, експозитура Демократске странке. Ја нисам чак ни било који грађанин, иза мене сваког часа може да стане милион људи. То ипак нешто значи. Ја сам га победио у првом кругу председничких избора. Победио сам чак и његовог политичког тату Миђуновића, па да је важио закон који је важио у време када је биран Тадић, био бих председник Србије. Српска радикална странка коју тренутно предводи је дупло јача од следеће по снази. То за њега треба нешто да значи. Он ћути, њему је мило да један грађанин Србије, који представља најјачу политичку странку и који лично ужива велики углед код грађана Републике Србије, буде оптужен за ратни злочин. Стало им је да срзоају рејтинг Српске радикалне странке.

Сад га прозивам да се огласи у јавности. Ако Наташа Кандић не зна шта значе речи Фонд за

Скупштини", мора да каже – Петар Петровић, Сима Симић је рекао, овај, онај, готово је више са тим причама. Да је било кога у Србији овако напала, ја бих свој политички живот посветио томе да тог човека, ако је заиста невин, одбраним.

Како коментаришете реакцију остале јавности која се по том питању уопште није огласила?

Никада Српска радикална странка није имала заштиту у јавности. Кад смо у праву, они ћуте и чекају, кад мо-



хуманитарно право, па као директор истог покушава да ме уништи као човека, не дајући ми никаво право, председник Србије мора да ми омогући та права. Мора да се огласи а не његови посланици или врх његове странке да кажу – видимо да ви имате проблема са Наташом Кандић. Што ми немамо таквих проблема? Наравно да немате, кад из истих јасала једете у штали. Онда тај неки Ђилас, који треба да брине о Народној канцеларији, односно о грађанима, каже – па Томислав Николић има одговорност, јер је представљао Српску радикалну странку; ако су појединци из странке чинили злочине, онда је одговоран и Томислав Николић. То је исто као када би сада неки Србин починио ратни злочин а онда неко каже – сви Срби су криви. Ако је неки радикал починио неки ратни злочин, криви су сви радикали. Питам Демократску странку шта ћемо са председником Демократске

гу, поново нас нападну. Осим Наташе Кандић, која је сада ово урадила, нико више не сме да ме нападне јер су сви видели у шта се упетљала. Наравно, напашће ме када будем дао неку изјаву која може да се коментарише, али ово да сам починио ратни злочин, то никоме од њих не пада на памет. Па сви ме они добро знају. Зато јој се не придружују да је бране, али зато не бране ни мене. Њима смета радикал у било ком облику, чак и кад је најчистији, и чекају само погодан тренутак да га прљаво нападну, залепе му неку етикету. Не очекујем да се јавност огласи о мом случају. Њихова размишљања су једнострана. Док сам ја након приказаног снимка стрељања изашао у јавност и отворено рекао да сам згранут злочиним који су извршили припадници српског народа, ко је од њих рекао да је згранут над снимцима које је видео, како убијају Србе? Ко је од тих великих српских интелектуалаца, великих бораца за људска права, великих помиритеља устао да каже нешто? Нико. Ћуте. Подвили су реп и нико не сме да се усправи да брани Србију. За разлику од њих, ми смо реаговали али и указали на злочине који су почињени над српским народом. Припремамо дугометражни документарни филм о злочинима над Србима. Тек онда ће се видети да је истина да је зло било у многим људима. Зло не бира у коју ће нацију да уђе и у припаднике ког народа, зло је општа појава.

Како да опростим Борису Тадићу што ће да иде у Сребреницу. Како да опростим као грађанин Србије. Јер, знам шта је изазвало Сребреницу. Сребреницу су изазвали ноћи изласци Насера Орића. У договору са холандским војницима, из ноћи у ноћ је ишао из српског села у српско село, палио, жаро, убијао све у селу. Кад је цифра прешла 2000, Срби из Братунца и околине су решили да с тим злом које је долазило из Сребренице прекину. Да су мени једне ноћи заклали брата, или дете, не знам у ком бих стању био сутрадан, шта бих могао више да очекујем од тога рата. И ко да ми суди кроз

странке за Републику Српску, који је заиста био ратни злочинац, јесу ли онда сви чланови Демократске странке ратни злочинци? Да ли сам ја тако нешто изјавио? Наравно да нисам. Овде се много тога сакупило и најгоре је то што ћу изгледа морати да доказујем невиност. Наташи Кандић не пада на памет да докаже моју кривицу, и како да је докаже. Ево, прихватам да најсавременије руске, америчке машине утврде да ли човек лаже или не. Ја могу да идем на тај тест али не и Наташа Кандић. Да то коначно једном рашчистимо и да видимо да ли та организација може да постоји у Србији, да ли Наташа Кандић може овим послом да се бави у Србији. Колико је дуго спремала овај напад на мене, па шта је испало из тога, са чим је изашла у јавност. Са причом да сви имају податке, али крију од Наташе Кандић.

15 година. Видели сте филм кад Алија Изетбеговић, за заклане, мртве Србе, спаљене, окретане на ражњу каже – ево како изгледају после сусрета са алаховим војницима. Алија Изетбеговић је претворио тај рат у верски рат, по целом исламском свету је скупљао исламске борце. Овде је деловала Ал каида у најгорем могућем облику. Имала је своју јединицу која се звала Ел мудахид. Прва српска одсечена глава била је у рукама мудахидина. А сад су само Срби криви, јел да. У овој земљи неко мора да се усправи и проговори и о злочинима над Србима. Међутим, изгледа да је, када су такве ствари у питању, све на нама српским радикалима. Не плашимо се тога. Изнећемо и тај терет на леђима.

Да ли можете нешто више да нам кажете о јединици Шкорпиони?

За Шкорпионе сам чуо када су формирани као јединица негде у источној Славонији, у Белетовцима, да би чували извориште нафте. Како су се они после тога појавили да ратују у Босни, немам појма. Ја о њима не знам ништа, али знам да су неки њихови припадници када је ДОС дошао на власт пуштени на слободу јер су већ били ухапшени. Уверен сам, да је било ко у Србији добио овај снимак, реаговао би као што је реаговала Влада Војислава Коштунице – те ноћи би људи били похапшени. Али сада ме нешто друго интересује: када сам приказао део злочина почињених над Србима и кад сам именом и презименом прозивао људе који су починили злочине (ти људи данас живе у БиХ федерацији) да ли је те ноћи реаговала полиција БиХ федерације, да ли је те ноћи Педи Ешдаун похапсио те људе – није. Хрватска све припаднике те јединице похапси и пусти. Нису сви они ратни злочинци, иако влада уверење да су сви припадници те јединице Шкорпиони ратни злочинци а нису. Као у случају Црвених беретки. Нису сви они злочинци, већ злочинце треба именовати именом и презименом. Ратне злочине свакоме морате да докажете, морате да докажете да је неко украо јаје на пијаци а не да је починио ратни злочин.

Како коментаришете резолуцију Америчког сената?

На Парламентарној скупштини Савета Европе 15 посланика потписало је некакву резолуцију о ратним злочинима у Сребреници. По процедури, о њој не мора да се гласа ако је председник Скупштине прихвати. То се и десило и она је прихваћена као званични документ. Председник је то прихватио јер је и он нафилован разним информацијама, плус је и Холанђанин, а холандска влада је пала због Сребренице. Много чињеница о томе што су радили холандски војници кад се све дешавало још увек је неразјашњено. Због тога он није могао да одбије резолуцију.

Амерички сенат такође има формирану слику о свему само на основу информација које му се предоче. Сенатори, ако нешто знају, онда знају само на основу снимка, какав је овај о стрељању од стране Шкорпиона. Ја сам већ најавио Зорану Шапију да ћу му званично предати филм који правимо о зверствима над Србима и да ћу од њега тражити да као председник Скупштине СЦГ званично пошаље тај филм Ван дер Линдену, председ-



нику Парламентарне скупштине Савета Европе, зато што је он отворио редовно заседање скупштине и делом приче о Сребреници рекавши – Добио сам касету са злочином у Сребреници и морам да реагујем. Држава Србија починила је ово. Е, кад добије касету о зверствима над Србима, тад ћу да тражим од њега да у октобру отвори заседање причом о томе да су почињени злочини над Србима. Само тако можемо да се боримо.

Какве ће последице произвести по нас то што се у Резолуцији Сената спомиње да је извршен геноцид?

Ако то остане као званични светски документ онда је Република Српска јако угрожена.

А Србија?

Србија ће бити угрожена док буде постојала. Погледајте, неко је од тих политичара ових дана изјавио да су водили крсташки рат против Србије. Крсташки ратови су били зло за цео свет а посебно за Србију јер су војске прелазиле преко Србије и уништавале све живо и сад се неко опет усудио да обрачун са Србијом назове крсташким ратом. Што се тиче Србије, убеђен сам, још дуго према њој неће бити позитивног расположења. □

Тужбом против лажни

Заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић, уз присуство многобројних чланова и симпатизера, предао је републичком јавном тужиоцу кривичну пријаву ове странке против директора Фонда за хуманитарно право Наташе Кандић и главног и одговорног уредника телевизије Б92 Верана Матића, због ширења лажних вести.

Томислав Николић је поднео кривичну пријаву против Кандићеве због тога што га је она, преко радија Б92, пре десетак дана, оптужила да је учествовао у ратном злочину почињеном 1991. године у месту Антин. Пријава против Верана Матића поднета је јер је као директор и главни и одговорни уредник РТВ Б92, једва дочекао овакву изјаву Наташе Кандић, да би просто затрпао слушаоце и гледаоце преношењем лажних информација. Матићу су Кандићкине изјаве послужиле као покриваче да отвори тему за додатни оркестрирани напад на Николића од стране невладиних организација које следе исти пут као и Наташа Кандић.

Николић сматра да је сада на потезу држава, од које очекује да га заштити. „На тужиоцу је да одлучи да ли ће по службеној дужности гонити Кандићку и Матића. Убеђен сам да је овим нанета велика штета и држави и да је њена дужност да штити своје грађане“, изјавио је Николић.

Текст кривичне пријаве објављујемо у целини:

Наташа Кандић је, у својству извршног директора Фонда за хуманитарно право, у току јуна 2005. године, почев од гостовања у емисији Радија Б92, у скоро свим јавним наступима након тога, износила податке на нивоу обичних гласина са тврдњама да је Томислав Нико-

лић, заменик председника Српске радикалне странке, председник Посланичке групе Српске радикалне странке у Народној скупштини Републике Србије, председник Посланичке групе Српске радикалне странке у Скупштини Србије и Црне Горе и делегат Србије и Црне Горе у Парламентарној скупштини Савета Европе, извршио ратне злочине новембра 1991. године у селу Антин у Славонији, мада јој је изузетно добро познато да то није истина, а све са циљем да изазове нарушавање јавног реда и мира на територији Републике Србије.

Веран Матић је у својству директора и главног и одговорног уредника РТВ Б92 у току јуна 2005. године омогућио и ставио у погон све ресурсе РТВ Б92 да би се што већем броју грађана преко медија пренеле гласине и лажне информације које је износила Наташа Кандић о Томиславу Николићу, и то на начин који представља наставак дугогодишње отворене кампање против државних и националних интереса СЦГ, Републике Србије и свих њених грађана, посебно Срба.

– чиме би Наташа Кандић и Веран Матић извршили кривично дело ширења лажних вести из члана 218 став 2. КЗ Републике Србије.

Образложење

Одредбом члана 218 КЗ РС прописано је да „ко износи или проноси гласине за које зна да су лажне, са циљем да се тиме изазове теже нарушавање јавног реда и мира, па такво нарушавање и наступи, казниће се новчаном казном или затвором до једне године, а ако је дело из става 1. овог члана учињено путем штампе, радија, телевизије или других средстава јавног обавештава-



ња или сличних средстава или на јавном скупу, учинилац ће се казнити затвором до три године. Гоњење предузима надлежни јавни тужилац”.

У току јуна 2005. године, и то почев од гостовања у емисији Радија Б92, када је први пут изнела информацију да је Томислав Николић ватреним оружјем, убијајући цивиле, 1991. године, у селу Антин у Славонији извршио ратне злочине, Наташа Кандић свесно и намерно истрајава и стално износи тврдње о наводном злочину, тврди чак и да располаже доказима који би то поткрепили. Готово сви медији били су просто приморани да, при унапред смишљеној кампањи оптуживања Срба за све и свашта што се десило у бившој Југославији од 1991. године, преносе те њене лажне тврдње које су узрок бујици коментара, потврђивања, оспоравања, збуњивања јавности и изазивања неспокојства и срџбе код свих грађана. Те лажне тврдње тешко су нарушиле јавни ред и мир у Републици Србији, деле грађане и међу њима изазивају мржњу и осећај угрожености.

Тврдња да је Томислав Николић, највиши представник највеће политичке странке у Србији, вршио ратне злочине пре 15 година, а сада још увек седи у Народној скупштини као народни представник, сама по себи нарушава јавни ред и мир, а поготово ако та тврдња нема упориште у доказима којима се оправдава основаност сумњи. Уосталом, Наташа Кандић за своје тврдње није ни ставила било какву ограду да изражава само сумњу, већ их је изнела као апсолутно истините чињенице о криминалној активности Томислава Николића.

Наташа Кандић добро зна шта је истина и потпуно је информисана да Томислав Николић није извршио ниједно кривично дело. Познато јој је да није ни физички могао да учествује у догађајима у селу Антин, јер је у време догађаја које она наводи Томислав Николић био на сасвим другом месту, које је удаљено неколико стотина километара од села Антин. То јој није представљало никакву сметњу или упозорење, јер сви њени јавни наступи су усмерени на конструисање најмонструознијих злочина које су наводно починили Срби и Србија. Те изјаве су просто наставак њеног штеточинског деловања, пошто је свима у Србији општепознато да је за те активности добро плаћена од стране неких из иностранства, којима је изузетно стало да се за све догађаје на територији бивше Југославије, од 1991. године на овамо, оптуже претежно Срби и само Србија.

Веран Матић је као директор и главни и одговорни уредник РТВ Б92 једва дочекао овакву изјаву Наташе Кандић да би просто затрпао слушаоце и гледаоце њеним преношењем, али су му те њене изјаве истовремено послужиле као покриће да отвори тему за додатни оркестрирани напад од стране невладиних организаци-

ја које следе исти пут као и Наташа Кандић. То му је био повод да шири тему и прави репортаже у којима га истина није ни интересовала, већ је наставио са антисрпском политичком пропагандом по којој је препознатљив медиј којим руководи.

Врхунац укључености, саучесништва и саизвршилаштва са Наташом Кандић је било приказивање изјаве Бебе Поповића дате неколико месеци пре јуна 2005. године, када је саопштио оно што тврди да је чуо у разговору Јовице Станишића са Зораном Ђинђићем. То је било сумњиво и новинару, аутору емисије „Инсајдер”, па је тај део изостављен из те емисије. Међутим, јуна месеца, водитељ једног дневника телевизије Б92 је одложено објављивање те изјаве оправдао

тврдњом да ју је телевизија Б92 проверавала неколико месеци.

Од почетка је свима било јасно да се ради о лажима, гласинама и подметањима која имају за циљ дискредитацију Томислава Николића, Српске радикалне странке и нарушавање јавног реда и мира у СЦГ и Србији, а поготово у ситуацији када се од Наташе Кандић и њој сличних води најпрљавија кампања у којој се тражи да Србија призна учешће у наводном геноциду у Сребреници. На делу је унапред договорена и прецизно вођена кампања која има за циљ, сада преко Томислава Николића а сутра преко неког другог, да се у Србији изазове још теже нарушавање јавног реда и мира.

Познато је да су скоро сви надлежни државни органи на захтев Томислава Николића и по налогу Владе Републике Србије, која се осетила прозваном гласинама Наташе

Кандић, изнели званичне податке којима располажу и из којих се несумњиво утврђује да је Наташа Кандић износила лажне информације и гласине. И поред свих информација које су дали надлежни у земљи и у иностранству, Наташа Кандић и Веран Матић су, оспоравајући њихову истинитост, наставили са коментарима и демонстрирали да истрајавају на лажним информацијама о Томиславу Николићу.

Како би се предупредили евентуални сукоби већих размера, са далеко тежим нарушавањем јавног реда и мира, сви надлежни државни органи морали су хитно да реагују, да у свом раду дају приоритет провери званичних података и евиденција које воде надлежни државни органи и да брзо и званично обавесте јавност.

Због изнетих разлога, у радњама пријављених су се стекла сва законом одређена обележја наведених кривичних дела, па се због тога подноси ова кривична пријава и предлаже републичком јавном тужиоцу да по спроведеном поступку прикупљања потребних обавештења против одговорних лица покрене кривични поступак у складу са законом. □

“Нисам имао намеру да од државе тражим заштиту, све док из министарстава правде и одбране нису рекли да против мене нема доказа. Ово није удар на Томислава Николића и Српску радикалну странку, ово је удар на милион људи који су ишли да бране Србију када се СФРЈ распала. Нека се огласи председник Србије Борис Тадић, који је ћутао када су ме оптужили, ћутао је када се показало да нема доказа, а ћути и сада. Ово мора да се истера до краја”, каже Томислав Николић.

● Сребреница је 1995. године ушла у фокус светске јавности да би се прикрио геноцид над Србима у Републици Српској Крајини и зато што је било пошребно имаћи дежурног кривца, у овом случају Србе, како би се оправдала сва недела Запада према овом народу и овој земљи.

● Муслиманска 28. дивизија, којом је командовао Насер Орић, починила је геноцид над Србима, јер су са намером, циљаном, уништили око 200 српских села. Карактеристични примери монструозности сребреничких муслимана су села Кравица, којег су практично сравнили на православни Божић 1993. године, и Вишњица, уништена пред акцију Војске Републике Српске.

● Акција „Олуја” је типичан пример геноцида. Мени данас изузетно смета када неко наглашава како би требало донети декларацију о Сребреници због десетогодишњице шамошњих дешавања. Још увек није утврђено шта се заиста тамо догодило, али је у Крајини и све како утврђено шта се догодило, ускоро се ипакће навршава десетогодишњица од „Олује”. Разлика је само у датумима, али не видело да се неко сејаше да донесе декларацију о злочинима над Србима у РСК. Да трагедија буде већа, ту акцију, која је, понављам, класичан пример геноцида, Хрватин славе као величанствену победу и обележавају као државни празник.

Проф. др Милан Булајић, један од наших највећих стручњака за међународно право, а посебно за ишњања ратних злочина, у разговору за „Велику Србију” шврди:

У Сребреници није било геноцида!



Професор др Милан Булајић, дугогодишњи дипломата и истраживач злочина који су почињени над српским народом, истиче да му никако није јасно зашто наше државно руководство, посебно председник Републике,

прихватају ничим доказану чињеницу да је у Сребреници наводно извршен геноцид над муслиманима. Са друге стране, нико и не покушава да расправља о застрашујућем геноциду који су преживели Срби током акције „Олуја”, а и у Сребреници до 1995. године.

Непрестано слушамо како су Срби починили геноцид над муслиманима у Сребреници, као и то да је Србија извршила агресију на БиХ. Шта је позадина упорног понављања ових тврдњи које, очигледно, немају никакво утемељење?

– То је заиста право питање. Зашто је Сребреница 1995. године ушла у фокус светске јавности и зашто се данас потеже та прича? По мени, постоје два кључна разлога. Први је прикривање акције „Олуја“, која је наступила неколико дана после акције Војске Републике Српске у Сребреници, јер по америчким изворима, одређени амерички генерали су били директни учесници у „Олуји“. Према „брионским списима“ од 30. јула 1995. године, који су се недавно појавили у јавности, јасно је да је постојала намера државног руководства Хрватске да у сарадњи са појединим генералима из САД и Немачке потпуно очисти Хрватску, а посебно територију РСК, од српског становништва. У тој намери су, нажалост, успели.

Значи, ви сматрате да ова кампања против Србије око дешавања у Сребреници, служи да се прикрије геноцид који је над Србима почињен у акцији „Олуја“?

– Апсолутно. То је показано кроз више докумената и око тога нема спора. Проблем је што се у Србији та кампања око Сребренице прихвата здраво за готово.

Рецимо, овај млади историчар Предраг Марковић протеклих дана писао је невероватне ствари. Између осталог, написао је да је „Олуја“ планирана како би се спречила нова Сребреница у Републици Српској Крајини. По њему је бомбардовање СРЈ од стране НАТО било спречавање нове Сребренице на Косову и Метохији. У свом тексту он наводи да су Срби направили злочине који су напросто засе-



Драган Јанковић, приват из села Рогошија код Бисенице кога су муслимани компије заклали 26. септембра 1992. године

нили злочине који су почињени над њима у акцији „Олуја“, чак су САД помогле Хрватској у „Олуји“ како Срби не би направили нову Сребреницу упадом у Бихаћки џеп. Погледајте колико далеко иде један историчар из Србије који пише овакве глупости.

Наш је проблем што ми све што нам кажу прихватамо без поговора, па макар то ишло на нашу огромну штету.

Који је други разлог?

– Потребно је било имати дежурног кривца, у овом случају Србе, како би се оправдала сва недела Запада према овом народу и овој земљи. Стварањем дежурног кривца елиминиса се потреба за одобрењем Савета безбедности Уједињених нација да се изврши војна интервенција, чиме је НАТО себи створио оправдање и алиби зашто нас је бомбардовао.

Да ли оно што су Срби доживели у околини Сребренице може да се квалификује као геноцид?

– Својевремено сам као председник државне Комисије за ратне злочине послао Уједињеним нацијама један документ за који смо се изборили да буде званично заведен под одређеним бројем. У њему смо документовано навели злочине муслимана над Србима у Сребреници, Братунцу и Скеланима. Нисам присталица да се злочини мере, јер злочин је злочин и то се мора осудити, али убеђен сам да су Срби у околини Сребренице заправо преживели геноцид.

Које би, према вашем мишљењу, све чињенице око Сребренице морале да се утврде како би се сазнала права истина о дешавањима и злочинима у том граду?

– Пре свега, мора се јасно ставити до знања да је операција „Криваја 1995“ заправо била изнуђена операција Војске Републике Српске, јер се више нису могли трпети злудуми које су муслимани из „заштитањене зоне“ чинили према Србима у околним селима. Од момента проглашења Сребренице за „заштитањену зону“ она је морала бити демилитаризована, а то никада није учињено. Муслимански генерал Сефер Халиловић је чак признао да су они упорно наоружавали 28. дивизију у Сребреници како би вршили провокације упадима у српска села, где су чинили монструозне злочине.

Ви тврдите да геноцида у Сребреници није било, али Хашки трибунал је донео пресуду за саучесништво у геноциду против генерала Крстића који је био командант Дринског корпуса?

Тврдим да у Сребреници није било геноцида и то сам више пута доказао чињеницама. Генерал Крстић је осуђен за помагање у геноциду а да геноцид још увек није утврђен. То је ван памети. Против кога су у Хагу утврдили геноцид? Геноцид још увек није утврђен и зато све ове кампање које се сада воде имају за циљ да помогну да се Србији и српском народу наметне геноцид. Муслимани све пресуде Хашког трибунала везују за своју тужбу против СЦГ пред Међународним судом правде. Они нас туже за геноцид и захтевају одштету од 200 до 300 милијарди долара. Ми смо, нажалост, нашу противтужбу против БиХ повукли.

Муслиманска 28. дивизија, којом је командовао Насер Орић, починила је геноцид над Србима, јер су са намером, дишадом, уништили око 200 српских села. Карактеристични примери монструозности сребреничких муслимана су села Кравица, којег су практично сравнили на православни Божић 1993. године, и Вишњица, уништена непосредно пред акцију Војске Републике Српске. Село Вишњица је уствари и било непосредан повод да се крене са акцијом „Криваја 1995“, јер су у њему почињене ужасне монструозности. Муслимани у Сребреници имали су задатак да стално провоцирају Србе, како би нашу војску везивали за тај фронт и како она не би одлазила на друга ратишта. Најважније им је било да растерете сарајевско ратиште. Према томе, да би се спречио даљи дишад и даље уништавање Срба на том подручју, ВРС је просто била приморана да уништи жариште тог дишада. У том жаришту, поред злочинаца какви су Насер Орић и његови помагачи, било је и доста муџахедина. О томе Карла дел Понте неће да говори.

Постоје и тврдње да су муслимани у Сребреници заправо били жртвовани од свог руководства. Чак неки муслимански извори наводе да се Алија Изетбеговић договорио са Клинтонем да жртвује око 5000 својих сународника како би се створио алиби за бомбардовање Републике Српске?

– Непосредно пред акцију ВРС у Сребреници, врховна команда Армије БиХ је повукла из Сребренице Насера Орића и још осамнаест његових најближих сарадника и официра. Тачно је да муслимански извори тврде да је Изетбеговић жртвовао Сребреницу. О томе најбоље сведочи Хакија Мехолић, Орићев командант полиције у Сребреници, који каже да му је лично Алија саопштио да ће Сребреница бити жртвована. Изетбеговић се својевремено жалио Клинтону како не може ништа да учини против Младића и његове војске, а онда му је овај рекао да жртвује 5000 људи како би се створио алиби за бомбардовање Републике Српске. Искрено, у почетку нисам веровао тим причама, али кроз своја истраживања дошао сам до закључка да је то заиста тачно.

На основу чега сте то закључили?

– Прво, када је кренула акција ВРС, муслимани практично нису ни бранили Сребреницу, а имали су до зуба наоружану 28. дивизију. У склопу свог наоружања имали су и модерно антигенковско наоружање. Уместо одбране града, коју су морали да организују после злочина којег су починили у селу Вишњица, муслимани из Сребренице повлаче комплетно руководство града и своју команду и остављају своје становништво на милост и немилост.

Друга веома индикативна чињеница која ме наводи на закључак да су жртвовани је податак да је Ратко Младић, без обзира што је 28. дивизија била нелегална формација, јер није могла да постоји у демилитаризованој зони, понудио њеним припадницима да положе оружје и да ће им бити гарантована сва права по Женевској конвенцији. Они су то одбили и кренули су у пробој преко српске територије дугачак око сто километара. Са војног аспекта, кренути у једну такву операцију, без војног руководства на челу, чиста је лудост. У тој операцији су највише и изгинули. Њихов Други корпус није прстом мрдноу да им помогне у том пробоју. Чак када су успели да се домогну Тузле, нико се од муслимана није сетио да им помогне, већ су их оставили на тузланском аеродрому, на ледини, чисто да их међународна заједница види. То пише у извештају Међународног црвеног крста.

Зашто се са наше стране не потежу ови аргументи које износите, већ тек тако прихватамо наметање геноцида?

– Непосредно пред акцију ВРС у Сребреници, врховна команда Армије БиХ је повукла из Сребренице Насера Орића и још осамнаест његових најближих сарадника и официра. Тачно је да муслимански извори тврде да је Изетбеговић жртвовао Сребреницу. О томе најбоље сведочи Хакија Мехолић, Орићев командант полиције у Сребреници, који каже да му је лично Алија саопштио да ће Сребреница бити жртвована. Изетбеговић се својевремено жалио Клинтону како не може ништа да учини против Младића и његове војске, а онда му је овај рекао да жртвује 5000 људи како би се створио алиби за бомбардовање Републике Српске. Искрено, у почетку нисам веровао тим причама, али кроз своја истраживања дошао сам до закључка да је заправо то заиста тачно, истиче др Милан Булајић.

– То заиста не знам и волео бих да ми неко објасни. Пре неки дан сам слушао Душана Петровића, потпредседника ДС, који је са скупштинске говорнице рекао да је Војска РС убила преко 8000 муслимана који нису могли да се бране. То је ноторна лаж и подметачина. Колона муслимана која је кренула да бежи ка муслиманској територији није уопште била ништа једна, нити ненаоружана. То је била тешко наоружана 28. дивизија. Тачно је да су уз њих били и цивили, али таква колона се са војног аспекта не може сматрати колоном цивила, већ легитимном војном метом. Чак су у свом пробоју успели да заробе два српска тенка. Да је ВРС намеравала да почини било какав злочин према тој колони, не би командант Братуначког батаљона, мимо одлуке команде ВРС, направио пролаз тој колони ка Тузли.

Са друге стране, ВРС је омогућила превоз за преко 25 000 жена и деце, што су и УН потврдиле у свом извештају. Самим тим не може се говорити о геноциду, јер ако се чини геноцид, прво се убијају жене и деца.

Која је, по вашем мишљењу, суштина у оперисању тим цифрама? Негде се наводи да је убијено 10 000, негде 8000, негде 7500... Колико је познато, до сада је ексхумирано негде око 2000 лешева, за које се не може утврдити колико их је убијено у борби, а колико њих су убијени као заробљеници?

– Када би код нас постојала институција која би спровела право истраживање уз презентовање документације, ја вам гарантујем да би то све ишло на штету муслимани-

ма и показале би се нетачним њихове тврдње о броју жртава у Сребреници.

Циљ оперисања тим бројкама је пре свега да се изврши медијска манипулација у светском јавном мњењу, али и код нас. Видите да тај Петровић, као потпредседник ДС, тврди да је убијено 8000 муслимана који нису могли да се бране. Наташа Кандић на свим телевизијама говори како постоји списак од 7800 убијених. Ево, ја је, по стоти пут, позивам да нам пружи тај списак на увид. Одговорно тврдим да тај списак не постоји. До данас се није утврдио тачан број побијених, а посебно се није утврдило колико их је страдало у борбама, а колико њих је страдало као заробљеници. Да је муслиманима заиста стало да се утврди тачан број жртава, могли су то лепо да ураде кроз попис већ 1996. године и да га упореде са пописом из 1991. године. Међутим, они и данас беже од пописа као ђаво од крста, јер би се вероватно тиме утврдило како манипулишу са тим цифрама. По међународним стандардима, на сваких десет година требало би извршити општи попис становништва. У БиХ је последњи попис био давне 1991. године и не пада им на памет да ураде нови.

Чак је и Хрватска извршила попис и утврдила да је Срба данас остало негде око 4,2 посто. Почетком столећа било нас је 25 посто у Хрватској, пред почетак последњег рата око 12 посто, а данас је један конститутивни народ дочекао да нема ни статус националне мањине.

А извештај Комисије Републике Српске? Сви интерпретирају да се у њему наводи да је убијено 7800 муслимана у Сребреници.

– Тај извештај је фалсификат. Те податке који су могли да се чују и чланови Комисије су демантовали кроз своје саопштење. Тај фалсификат је послужио Карли дел Поцте да се позове на њега пред Саветом безбедности Уједи-



Миленка Ристић, убијена од стране муслимана 16.1.1993

њених нација, где је рекла – ево, и Република Српска признаје да је убијено 7800 људи.

Извештај који је Комисија објавила уопште се не бави жртвама, нити се било где помиње цифра од 7800 убијених. Комисија се бавила несталим лицима. Канцеларија високог представника Педија Ешдауна је одговорна за фалсификовање тог извештаја, а Дел Понтеова је одговорна што је свесно прихватила тај фалсификат и презентовала га у СБ УН. Велика је и одговорност Милорада Чавића, који ћути о том фалсификату, али и чланова Комисије који су се тек недавно сетили да демантују да је презентовани документ у супротности са оним што су они представили.

Да пређемо на Хрватску. Сами сте рекли да Срба по хрватском попису данас има једва 4,2 посто?

– Акција „Олуја“ је типичан пример геноцида. Већ сам вам споменуо брионске транскрипте у којима се јасно види намера хрватског руководства да се Срби протерају са

Нови докази ослобађају генерала Крстића?

Често спомињете касету са саслушања Дражена Ердемовића. О чему се ради?

– Дражен Ердемовић је, по сопственом признању, убио неколико стотина муслимана из Сребренице, а осуђен је на једва пет година затвора и то је већ одлежао, тако да се налази на слободи. Он се нагодио са Трибуналом, а у свом признању је рекао је група од осам људи добила наређење од неког пуковника који никада није идентификован, мада се претпоставља ко је тај човек, да убију те муслимане и да ће добити 12 кила злата за обављени задатак. Међутим, оно што је јавности мало познато је чињеница да су њега у хотелу „Парк“ у Новом Саду, а потом и у хотелу „Фантаст“ у Бечеју саслушавали припадници француске и британске обавештајне службе. Једна од тих касета је заплена од стране наше Државне безбедности на београдском аеродрому и то је сам Ердемовић потврдио пред

окружним судом у Новом Саду. Та касета би у много чему могла да буде корисна по генерала Крстића, јер би представљала нове чињенице и процес би могао да се обнови, а генерал Крстић ослободи од оптужби.

Зашто се та касета не проследи Трибуналу?

– Ја сам у неколико наврата слао дописе да ми се омогући да дођем до те касете. Слао сам у БИА, а они су ми одговорили да не могу да дођу до те касете. То је заиста несхватљиво, јер како ће онда доћи до нечега што нека страна служба овде ради. Обраћао сам се и МУП-у, па и самом министру унутрашњих послова, али до данас никакав одговор нисам добио. То је заиста невероватно и несхватљиво. Та касета би много тога могла да измени, јер би генерал Крстић сигурно био ослобођен од бесмислене пресуде за помагање у геноциду.

подручја Хрватске, посебно Републике Српске Крајине. Намерно су им уништавана и паљена села како Срби не би имали где да се врате. Зато мени данас изузетно смета када неко наглашава како би требало донети декларацију о Сребреници због десетогодишњице тамошњих дешавања. Тамо још увек није утврђено шта се заиста догодило, али је у Крајини и те како утврђено шта се догодило, а ускоро се такође навршава десетогодишњица од „Олује“. Разлика је само у датумима, али не видох да се неко сетно да донесе декларацију о злочинима над Србима у РСК. Да трагедија буде већа, ту акцију, која је, понављам, класичан пример геноцида, Хрвати славе као величанствену победу и славе као државни празник.

Недавно се у Градини одржала комеморација жртвама Јасеновца. Нико из руководства БиХ није тамо дошао, али наши политичари се просто утркују ко ће пре да оде до Сребренице?

– На шездесетој, јубиларној комеморацији жртвама Јасеновца није био ниједан представник руководства БиХ са муслиманске стране, укључујући и високог представника Педија Ецдауна. Није ми јасно зашто се на томе нигде не инсистира, срамота је, Јасеновац је једна од највећих фабрика смрти у протеклом веку и да никоме из државног руководства БиХ није пало на памет да дође на комеморацију.

У Хрватској се све више манипулише са бројем жртава које су уморене у Јасеновцу?

– Славко Голдштајн, председник савета Јасеновца, Јеврејин, заједно са Санадером, бестидно тврди да је у Јасеновцу убијено негде око 80.000 људи. Хрватска свесно фалсификује број жртава у Јасеновцу. То минимизирање зло-

Нема индивидуалне, намећу нам колективну одговорност

Упорно се намеће став да ће одговарати искључиво појединци а не народ, ако признамо геноцид у Сребреници?

– То је бацање прашине у очи. Како може за геноцид индивидуално да се одговара. То је бесмислено. Ако ви у Хагу имате пресуду за генерала Крстића, Видоја Благојевића, ако вам траже начелника Генералштаба Ратка Младића, ако је тамо комплетно војно руководство, а уз њих и комплетно политичко руководство, онда ту нема индивидуалне одговорности.

И са Србијом је слично. У Шевенингену су бив(и) председник Србије и СРЈ, потпредседник Савезне владе, два начелника Генералштаба, многи официри и државни функционери... Не може се рећи - они су бивши режим и ми се ослобађамо одговорности. Онда би се свака држава на свету могла ослободити одговорности за ратне злочине које је починила ако ново руководство каже да је то чинио бивши режим. Суштина је у томе да су та политичка руководства имала подршку народа, јер су побеђивала на изборима. Самим тим ту нема индивидуалне, већ постоји искључиво колективна одговорност.

чина је заправо највећи злочин. Када говорим о Јасеновцу, увек се позивам на стране изворе у којима не постоји документ у коме се не говори о неколико стотина хиљада убијених. Немачки документ од 6. децембра 1943. године, који сам успео да добијем од Стејт департамента, јер се чува у њиховој архиви, говори да је у Јасеновцу до тада убијено 120 000 људи, а у Старој Градишци још 80 000. Када се на то додају крвава 1944. година, као и половина 1945. године, можете мислити колико је заиста људи тамо побијено.

У званичној енциклопедији Холокауста наводи се цифра од 600 000 побијених. Израелски извори тврде да је убијено 366 000 људи. Земалска комисија Хрватске за ратне злочине је 1946. године послала Међународној комисији за ратне злочине документ у коме наводи да се вероватно никада неће сазнати тачан број побијених у Јасеновцу, али да се на основу сведочења преживелих и на основу других доказа који су тада били још свежи може говорити о цифри између 500 000 и 600 000 убијених. Најновија Енциклопедија о геноциду која је издата у САД говори да је у Јасеновцу убијено неколико стотина хиљада људи. На споменику у Бруклину, уз одобрење америчких власти, написано је да је у Јасеновцу убијено неколико стотина хиљада жртава.



Борис Тадић је недавно изјавио како он не жели да лицитира са бројем жртава у Јасеновцу?

– Није ми јасна та изјава. Ја сам против лицитирања ако је оно негативно и ако се њиме покушава обманути јавност. Али ако један Голдштајн може тако бестидно да минимизира број жртава у Јасеновцу и да са том причом дође на комеморацију жртвама, не знам зашто ми не бисмо могли документима и истином да одговоримо. Са друге стране, Тадић трчи у Сребреницу да се поклони сребреничким жртвама, за које се без икаквог основа тврди да их има око 8000. Несхватљиво је да то прихвата здраво за готово.

Да ли сте имали прилике да са муслиманима полемишете о злочинима у протеклом рату?

– Једном приликом у Приједору је одржавана комеморација за 5000 Срба убијених код Санског Моста. Тих 5000 људи је убијено за само три дана. На трибини су, мимо мог знања, позвани и муслимани, и сећам се, био је ту неки Јасмин Одабаша који је махао папирима и касетама. Замолио сам га да ми да његову документацију уз гарантовање да ћу се потрудити, уколико су веродостојни, да их објавим. Наравно, није хтео да ми их пружи на увид, наводно због тога што смо ми у Београду изоловани и затворени. Међутим, позвао ме је да дођем у Сарајево и оставио ми је број свог мобилног телефона. Неколико дана сам га звао, јер сам желео да идем у Сарајево, па чак и јавно да се сучелимо, међутим, никада ми није одговорио на позив. После је било једно сучељавање уживо на радију „Слободна Европа“ у емисији Омера Карабега и морам признати да је Карабег био јако коректан. Послао ми је после и транскрипте тог радио дуела који су објављени чак и у листу „Данас“. Од тада није било више сучељавања мишљења са муслиманима.



Какав би ми одговор могли да пружимо?

– Пре свега, морамо да се заинтересујемо за одбрану. Несхватљива је незаинтересованост наших руководстава и овде и у Републици Српској. Молим вас лепо, ја сам Чавићу предлагао да му пружим на увид доказе које сам прикупио, рукописе, а он ми је одговорио да за то има времена. Са друге стране, муслимани нас бомбардују са свих страна њиховим дезинформацијама, лобирају и улажу новац да купе сенаторе, конгресмене, професоре на универзитету „Јејл“. Да ли ови у Републици Српској чувају свој положај или је нешто друго у питању, ја то не знам, али ово што раде је незамисливо. Они су дали и оно што никада нису морали да дају, прихватили су ћутке да им Ешдаун направи сечу кнезова и смени 59 функционера.



Ја сарађујем са једном групом наших људи у САД, на чијем челу је Џорџ Богданић, чувени режисер, који покушава да осмисли наш одговор у Сенату за Сребреницу. Довео сам га чак и у Београд да би га Чавић примио у Бањалуци. Неколико дана смо покушавали да га прими, али се није удостојио да то учини. Са друге стране, муслимани озбиљно раде на томе да купе што више утицајних људи у САД. Резолуцију коју је Сенат усвојио, у којој каже да су Срби починили геноцид у Сребреници, платили су 250 000 долара. Можете онда да замислите колико су мало пара уложили да купе, рецимо, професора Маркузена са универзитета „Јејл“, који свуда на јавним скуповима говори неистине о Србима. Једном приликом смо се сусрели и рекао сам му да бих волео да се сусретнемо и да расправимо о тврдњама које он износи. Обећао је да ће то учинити, али то никада није учинио.

Такође, предлагао сам овима у Србији да се организује велики међународни скуп о Сребреници, на који бисмо позвали све стране и на коме бисмо аргументима покушали да демистификујемо све неистине које нам се сервирају. Муслимани наше људе никада не зову на своје скупове. Ја сам предложио да ми урадимо обрнуто од њих и да позовемо све утицајне људе који су креирали политику на овим просторима. Међутим, овде нико није заинтересован за тако нешто.

Да ли вам смета што ће Борис Тадић да оде у Сребреницу, а, по свему судећи, нема намеру да оде на парастос Србима у Братунцу наредног дана?

– Наравно да ми смета и то је оно што је изузетно озбиљно са његове стране. Као да нема поштовања према нашим жртвама. Треба се поклонити свим жртвама, али ако вам неко каже да одласком у Поточаре признајете геноцид и агресију Србије у БиХ, и ако тим одласком можете само да нанесете штету Србији, онда је то сулуд потез. Чини ми се да наши руководиоци свесно желе да изврше самоубиство Србије. □



Наметање ГЕНОЦИДА

● У јулу 1995. године, у Сребреници, ВРС је заробила преко 15.000 жена, деце, старица и других цивила муслимана, које је на њихов захтев, организовано и о сопственом трошку, превезла на подручје Тузле и Кладња, на територију под контролом муслиманске владе у Сарајеву.

● Јасно је да је фабриковање лажних описивања у Сребреници и нејоједноставна ларма која се диже поводом десетогодишњице ослобађања града од стране ВРС директно у функцији укидања Републике Српске и одвајања Косова и Метохије од Србије.

● Савремени злочини који су почивени над Србима у Подрињу и читавој БиХ, ма колико били објашњени, не могу бити и оправдање за злочин почивен у Сребреници. Међутим, ипак, ни злочин над муслиманима из Сребренице и околине не може и не сме бити коришћен као изговор за минимизирање или потпуно игнорисање злочина над Србима, као што је то случај од 1995. године до данас.

● Зашто они који неистинито говоре о српским злочинима никада не говоре о злочинима који су почивени над Србима?

Пише: Душан Марић

Кoliko год је логично што муслимани из БиХ, њихови тутори и саучесници у злочину над српским народом из Вашингтона и Брисела и бригада добро плаћених квислинга у Београду (концентрисаних у структурама власти, тзв. невладиним организацијама и тзв. независним медијима) већ деценију, све агресивније истрајавају на лажима да су у лето 1995. године припадници Војске Републике Српске (ВРС) починили злочин геноцида у Сребреници, толико је неразумно и несхватљиво да Срби, од највиших државних институција у Београду и Бањалуци до обичних људи, ту безочну лаж посматрају и слушају скриштених руку, са дистанце, као да се то тиче неког другог, а не њих и њиховог народа.

То конформистичко ћутање (које је већ попримило размере саучесништва) подједнако је опасно и срамно. Опасно, зато што подвала са наводним геноцидом представља директну претњу опстанку Србије и Републике Српске. Срамно, зато што разобличавање те

подвале и њене позадине није само задатак од прворазредног националног значаја, већ и посао за чије успешно обављање није потребно много ни напора, ни новца, ни памети. Толико је лаж о геноциду у Сребреници плитка и очигледна. Ево и због чега.

По међународном праву, злочин геноцида јесте убијање припадника неке етничке групе са јасним и неспорним циљем да се сви они, без обзира на старост и пол, побију како би та етничка група била у потпуности уништена, најједноставније и најбуквалније речено, како би јој се затро ген.

Према различитим изворима, ВРС је у борбама које су првих дана јула 1995. године вођене на ширем подручју Сребренице убила између три и седам хиљада муслимана. То се зна и свакодневно се разглашава „на сва звона“. Како она сарајевска, вашигтонска и хашка, тако и она бањалучка и београдска.

Оно што се такође зна, али што се и у Београду и у Бањалуци ретко помиње, јесте да су у Сребреници убијени одрасли, војно способни мушкарци, припадници по злу чувене 28. муслиманске ди-



визије, који су у три претходне године на ширем подручју Сребренице и Братунца опљачкали и спалили око 140 српских села и заселака и притом убили више од 1.300 људи, међу њима највише цивила, и припадници Армије која је само у 150 км удаљеном Сарајеву, зверским методама ликвидирала преко 5.000 српских цивила.

Неспорна чињеница, коју при помињању „геноцида“ у Сребреници нико ни да помене, јесте и то да је у јулу 1995. године, у том подрињском градићу, осим убијених Изетбеговићевих и Орићевих војника, ВРС заробила још преко 15.000 жена, деце, старца и других цивила муслимана, које је на њихов захтев, организовано и о сопственом трошку, превезла на подручје Тузле и Кладња, на територију под контролом муслиманске владе у Сарајеву.

Да су Радован Караџић, Ратко Младић и остали српски политичари и војни команданти у РС (или њихови наводни налогодавци из Србије) заиста имали намеру да униште, затру муслимане, да почине геноцид, они би приликом заузимања Сребренице ваљда посебну пажњу усмерили на то да пре свих побију њихове жене и децу. Јер, ако неко хоће да затре један народ, логично је да прво настоји да уништи његов репродуктивни и животно највиталнији део, дакле жене и децу.

Али Срби, „починиоци геноцида у Сребреници“, не само што нису побили све муслиманке и њихову децу, него их уопште нису убијали. Напротив, они су их потпуно заштитили од било каквог терора и малтретирања. Чак није забележен ниједан случај силовања, што је, с обзиром на околности – хаос који је у то време владао у Подрињу, посебно број српских војника и муслиманских жена на тако малом простору (најмање 10.000) невероватан, сваког поштовања вредан податак. Никада се у историји ратовања, о којој постоје писани трагови, није догодило да у руке једне војске падне толико жена непријатељске стране, а да се не догоди ниједан случај њиховог напастовања или било каквог атаковања на њихову част.

Витештво које су српски војници испољили према својим сестрама исламске вероисповести у Сребреници бива још узвишеније ако се у обзир узме однос који су током рата у БиХ муслимани имали према Српкињама.

Српкиње пуштане из затвора тек кад затрудне

Према поузданим подацима, само у Сарајеву између две и по и три хиљаде Српкиња муслимани су краће или дуже време (од неколико дана до три пуне године) држали као своје робиње, затворене у некој од на десетине јавних кућа, где су служиле за забаву Изетбеговићевим војницима. О бестијалности и беспчашћу са којима су се муслимани односили према својим дојучерашњим компаницама и колегицама са радног места довољно говоре следеће чињенице:

Српкиње су из затвора пуштане тек пошто би остале трудне, и то у седмом, осмом или деветом месецу трудноће, уз образложење њихових мучитеља да хоће да буду потпуно сигурни како ће оне по изласку на слободу родити „мале мудахедине“. Забележено је на десетине случајева да су



родитељи били присиљавани да данима присуствују појединачним или групним силовањима својих кћери, од којих су многе биле малолетне, док су у најмање два случаја несрећни очеви страшном физичком и психичком тортуром присиљавани да пред осталим затвореницима и муслиманским војницима силују сопствене кћерке, јер је то био услов да их крвници не закољу.

Уместо да се свете за такве и сличне злочине, српски војници, које је муслиманска влада пре тога лажно оптужила да су у дотадашњем току рата силовали преко 70.000 муслиманки, поступали су крајње људски и заштитили своје сународнице друге вероисповести. На крају су их, поштујући њихову жељу, међународно право и највише принципе хуманости, организовано евакуисали тамо где су оне то желеле.

Манипулације бројем погинулих муслимана у Сребреници

Крајње неодговорно према сопственом народу јесте и то што политички челници Србије и Републике Српске, београдски, али и бањалучки медији безрезервно, здраво за готово, прихватају и податке о броју муслимана страдалих у Сребреници и начину њихове погибије, као и лаж да су у питању били углавном цивили.

Мада је од догађаја у Сребреници прошло десет година, муслиманска страна још увек, зависно од прилика и потребе, лицитира са бројем погинулих, од седам до десет хиљада. Намеће се питање зашто још увек није утврђен бар приближан број. Времена је било довољно. За такав посао није потребно ни десет месеци, а камоли десет година.

Једино логично објашњење јесте да власт у Сарајеву и њени ментори у Вашингтону и Бриселу поуздано знају да је број убијених на подручју Сребренице мањи од бројева са којима они лицитирају.

Постоје два научно утемељена и у пракси потврђена начина на које је могуће утврдити број погинулих у Сребреници – попис становништва и ексхумирање гробница у које су убијени сахрањивани. Последњи попис становништва у БиХ и Сребреници извршен је 1991. године. По међуна-

родним стандардима и уобичајеној пракси у свим европским земљама, па и у БиХ, следећи попис требало је извршити након 10 година, дакле 2001. године. Међутим, упркос инсистирању од стране Републике Српске, то није учињено ни у БиХ, нити у Сребреници. Нису дозволили муслимани и њихови заштитници из окупационе управе, предвођени тзв. високим међународним представником, без ваљаног објашњења.

Избегаване пописа становништва и лицитирање бројем сребреничких жртава изгледа још проблематичније ако се у виду имају следеће чињенице:

У извештају о паду Сребренице који је Главни штаб муслиманске војске поднео парламенту Федерације БиХ тврди се да је тзв. Армија БиХ у тој операцији имала губитке од 2.300 бораца. Имена на стотине мушкараца из Сребренице, за које је муслиманска страна тврдила да су стрељани у лето 1995. године, откривена су на списковима бирача који су гласали на првим послератним изборима у БиХ, одржаним 1996. године. Вештаци Хашког трибунала су до сада ексхумирали и идентификовали само 1.883 сребреничке жртве.

Истина, до сада је откопано само 17, а на откопавање чека још 15 масовних гробница. Међутим, извесно је да ће и након тога број убијених муслимана из Сребренице бити далеко од задатих седам или десет хиљада. Тим пре што процене указују на то да су највеће гробнице већ ексхумиране. Једна од „мистерија“ случаја Сребренице јесте управо и судбина масовних гробница, односно њихово отварање и ексхумација жртава. Наиме, било би логично да је то учињено одмах пошто су утврђене локације на којима се оне налазе, колико због утврђивања коначног броја убијених, још више због њихове лакше идентификације. Због труљења, број лешева заосталих из рата у БиХ, које није могуће идентификовати, сваке следеће године драстично се повећава.

Подсећам, осим откривања имена и презимена, идентификација подразумева и утврђивање година старости жртве, њен пол, порекло, начин смрти... Није ли проблем у томе што су вештаци Хашког трибунала међу 1.883 идентификоване жртве пронашли само једну особу женског по-

ла и једног мушкарца који је у тренутку смрти био малолетан? Ствар је проста: ако и преостале гробнице буду откопане, па се открије да су и у њима сахрањени само војно способни мушкарци, онда се више неће моћи лагати како су српски војници у Сребреници убијали све редом, укључујући и децу.

Осим што представља злочин над истином, одуговлачење са откопавањем масовних гробница у Подрињу представља и својеврсни злочин над несрећним породицама из Сребренице које трагају за својим најмилијима, а још увек не знају шта се са њима заиста догодило. Ужасну патњу са којом ти људи живе већ 10 година ништа не може потпуно избрисати, али би она сигурно била мања ако би своје нестале пронашли и достојно сахранили, по својим обичајима.

Стручњаци упозоравају да ће за годину-две процес идентификације убијених бити скоро немогућ, не само класичним методама, него, због поодмаклог процеса декалцификације костију, и ДНК методом.

Једна у низу крупних обмана у случају Сребреница јесте и тврдња да су сви убијени муслимани прво заробљени, а затим бездушно стрељани. До сада познате чињенице о догађајима у Подрињу у јулу 1995. године указују на то да је већина њих погинула у борби. Не толико у покушају да спрече улазак српске војске у Сребреницу, колико у пробоју са ширег подручја тог градића у правцу Кладња и Тузле.

Војници тзв. Армије БиХ жртвовани

На седници парламента Федерације БиХ која је одржана 1. и 2. августа 1996. године командант Главног штаба тзв. Армије БиХ генерал Расим Делић признао је да су након уласка Војске РС у Сребреницу јединице под његовом командом добиле наређење да се не предају, него да по раније припремљеним плановима изврше пробој у правцу Тузле, на територију под контролом владе у Сарајеву, што су оне и учиниле. Боље речено, покушале да учине.

За већину њих био је то пут у смрт. Јер, до најближих ровова Армије БиХ, између Кладња и Шековића, требало је препешачити безмало стотину километара тешко

проходног терена, који се налазио под потпуном контролом јаким непријатељских српских снага. На том путу морали су да савладају бројне заседе и потере српске војске и прођу на стотине минских поља. Сваком ко се иоле разуме у војна питања и рат не треба објашњавати колико је тешко преживети и једну заседу, посебно ако је она постављена од стране организоване војске, која је супериорна у техници и оружју, а против војске која се пробија у потпуном расулу, као што је то овде био случај.

Сведоци тврде да је највише Сребреничана (мада је то погрешан назив, пошто се у саставу муслиманске војске у „заштитеној зони“ налазило и више хиљада војника из Зворника,



Случај Сребреница

Милића, Братунца, Жепе, Вишеграда, Алжира, Саудијске Арабије, Пакистана, Авганистана...) погинуло управо у биткама до којих је долазило након њиховог упадања у заседе.

Чињенице да је само у једној таквој борби, до које је 12. јула дошло у месту Баре, десетак километара од Сребренице, живот изгубило око 600 Изетбеговићевих и Орићевих војника и да су поједине јединице под командом генерала Ратка Младића за тих десетак дана имале губитке у људству приближне губицима које су имале у читавом дотадашњем току рата, довољно говоре о тежини битака које су тих дана вођене у шумама између Сребренице и Кладња. То довољно говори и о тежини задатка који су Расим Делић и Главни штаб тзв. Армије БиХ поставили пред своје војнике у Сребреници, не размишљајући о томе колико ће их погинути, него о томе колико њих ће се пробити до Тузле, како би их под командом Насера Орића, који је неколико месеци раније хеликоптером збрисао из Сребренице, поново искористили као топовско месо и упутили на неки други правац агресије на Републику Српску.

Истина је да је забележено више случајева групног заробљавања, а затим организованог стрељања муслиманских војника. Као што су припадници Изетбеговићеве војске, уз помоћ мухахедина и својих ратних савезника, фашиста из НАТО-а, за пет дана само на Озрену масакрирали најмање 500 српских војника и цивила; као што су припадници хрватске регуларне војске и ХВО последњег дана рата масакрирали скоро 300 српских војника и цивила на подручју Мркоњић Града; као што су бандити под командом Насера Орића ликвидирали скоро све српске војнике и цивиле које су за три године рата заробили на подручју Подриња, тако су и Срби масовно убијали заробљене муслиманске војнике, који су се пробијали из Сребренице. Треба да се зна да су притом користили искључиво ватрено оружје, за разлику од муслимана, који су несрећнике заробљене на Озрену и буквално користили као радни материјал – да би се, уз помоћ инструктора из Мале Азије, на њима обучили како је најлакше неверника заклати ножем, сабљом му одрубити главу и сл.

Није потребно бити експерт да би се извукао закључак да је свака прича о геноциду над муслиманима на подручју Сребренице злонамерно или шарлатанско трабуњање, из пропагандних, политичких или финансијских разлога. Читава једна бригада антиратних профитера у Београду, предвођена Соњом Лихт, Борком Павићевић, Весном Пешћ, Наташом Кандић, Соњом Бисерко, Биљаном Ковачевић и сличнима, већ деценију и по живи на високој ноzi захваљујући лешинарењу на туђој несрећи. Забележени случајеви убијања заробљених припадника 28. муслиманске дивизије у јулу 1995. године спадају у категорију ратних злочина, сличних злочинима које су припадници те дивизије пре тога починили над својим православним компијама у Подрињу.



Наравно, стравични злочини који су почињени над Србима у Подрињу и читавој БиХ, ма колико били објашњење, не могу бити и оправдање за злочин почињен у Сребреници. Међутим, исто тако, ни злочин над муслиманима из Сребренице и околине не може и не сме бити коришћен као изговор за минимизирање или потпуно игнорисање злочина над Србима, као што је то случај од 1995. године до данас. Данас више него икад.

Било би логично и разумно да бар највиши српски државни функционери с обе стране Дрине то имају у виду сваки пут пре него што потрче да, углавном зарад личне промоције и користи, о догађајима у Сребреници дају изјаве или састављају извештаје које им наруче Педи Ешдаун, Сулејман Тихић, Наташа Кандић, Бил Клинтон или неки други члан међународне банде која организовано ради на сатанизацији и поробљавању српског народа. То је од посебног значаја сада, када је сваком оном ко није у завади са здравим разумом јасно да је фабриковање лажи о геноциду у Сребреници и неподношљива ларма која се диже поводом десетогодишњице ослобађања тог српског средњовековног града од стране ВРС директно у функцији укидања Републике Српске и одвајања Косова и Метохије од Србије.

Зашто они који непрестано говоре о српским злочинима, никада не говоре о злочинима који су почињени над Србима? Зашто не спомену између пет и шест хиљада српских цивила из Сарајева који су из својих станова изведени на улицу и побијени, или преко седам хиљада српских војника који су убијени на сарајевском ратишту, јер су бранили право свог народа да у српској БиХ буде равноправан са муслиманима и Хрватима? □

(аутор је новинар који се већ деценију бави истраживањем ратних злочина)

Насерови војници шри године клали све што је српско

Брутални злочини над Србима у Сребреници



Пише: Душан Марич

До јула 1995. године и пресудне акције ВРС, муслимани из Сребренице и Подриња на територији сребреничке и брашуначке општина убили су више од 1.300, а на подручју целе регије преко 3.500 Срба, међу којима су најмање једну шестину чинили жене и деца. У њиховим варварским походима оцљачкано је, а затим сављено и до темеља порушено више од 140 српских села и засеока.

Десет је година како је Војска Републике Српске, под командом генерала Ратка Младића, ослободила Сребреницу, стари средњовековни српски град у источној Босни, и тешко потукла, прецизније речено скоро потпуно уништила у њој стационарану 28. дивизију муслиманске војске.

Обележавање ове, као и претходних годишњица одсудне битке за Сребреницу искоришћено је за гебелсовско популарисање искључиво муслиманске „истине“ о том догађају, чија је суштина да су Срби током јула 1995. године у Сребреници и околним починили геноцид, односно да су Младић и његови војници монструозни злочинци, а муслимански војници који су погинули у тој операцији њихове невинне жртве.

Посебно запањује то што, за разлику од претходних година, водећу улогу у ширењу те и такве „истине“ имају медији и државни функционери из Београда, пиони и најамници Запада.

Понављањем муслиманских лажи о ратним догађајима на подручју Сребренице, Вук Драшковић, Светозар Марковић, Борис Тадић и њима слични свесно дају можда и пресудан допринос, не само сатанализацији сопственог народа и оцрњавању његове праведне борбе за биолошки опстанак на својим етничким територијама, него и укидању Републике Српске, расрбљивању, поробљивању и распарчавању Србије. Свесно, зато што добро знају за, сада већ извесно, по Србе трагичне последице свог учешћа у тој издајничкој работи и зато што су им на располагању бројни очигледни докази и чињенице који непобитно показују да у Сребреници није било никаквог геноцида.

Наиме, пре него што су се суочили са српском експлозијом гнева и осветом, војници великог зликовца и окорелог исламског фундаменталисте Алије Изетбеговића, под непосредном командом још већег зликовца Насера Орића, и уз несобичну медијску, политичку и војну подршку Запада, починили су тешке и масовне злочине над српским становништвом у Подрињу, који би се, с обзиром на дужину трајања (у континуитету више од три године) и бруталност са којом су почињени, много пре него српски злочини, могли подвести под појам геноцида.

Док су војници под Младићевом и Караџићевом командом у јулу 1995. године убијали непријатељске војнике (у том наводном геноциду није убијена ниједна од десетак хиљада заробљених муслиманки), бојовници Насера Орића су приликом честих упада у српска села убијали све живо што би им допало у руке – од војника до старица и деце, од крупне стоке (уколико је не би могли потерати са собом) до кокошака.

Изражено бројкама, до јула 1995. године и пресудне акције ВРС, муслимани из Сребренице и Подриња на територији сребреничке и братуначке општине убили су више од 1.300, а на подручју целе регије преко 3.500 Срба, међу којима су најмање једну трећину чинили цивили, жене и деца. У њиховим варварским походима опљачкано је, а затим спаљено и до темеља порушено више од 140 српских села и засеока.

Иако су се све то време у Сребреници налазиле тзв. мировне снаге (УНПРОФОР), тако да су буквално из минута у минут могле да прате све што се догађа на том делу српско-муслиманског фронта, иако је Сребреница била проглашена за потпуно „демилитаризовану зону“ под надзором Уједињених нација, у којој није смело бити муслиманских јединица (ни десетина, а камоли дивизија) и оружја (ни пушака, а камоли хаубица и минобацача) – за више од три године, колико је трајао терор муслимана из Сребренице над Србима у Подрињу, тзв. међународна заједница није изрекла ни реч осуде тог терора, а камоли да је предузела неке практичне мере да га заустави или бар обузда. Напротив, Холандци, Американци и њихови савезници из НАТО-а не само што су игнорисали злочине над Србима, а Орићеве банде тенковима, знањем и ауторитетом УН штитили од српског војничког одговора, него су се све време рата понашали као Изетбеговићев ратни савезници.

Поједностављено, заједничко противсрпско деловање муслиманских и НАТО снага на подручју Сребренице изгледало је овако. Прво „мировне снаге“ хеликоптерима или у конвојима хуманитарне помоћи муслиманима допреме оружје и муницију. Онда муслимани јаким снагама које су у појединим походима бројале и по 2.500 људи под оружјем, и које би предводили „Дамијски голубови“ и друге „специјалне“ јединице, упаду у неко српско село, становништво које у њему затекну побију, куће опљачкају и запале, повуку се у Сребреницу и тамо за душу „напаћеног народа“ парадирaju са одсеченим српским главама (мада су на цени биле и „само“ одсечене уши, шаке, прсти...), као доказ да су „јебали мајку четницима“.

Јединице ВРС које крену у потеру за бандом на прила-



зима граду дочекују трупе НАТО-а обучене у униформе УН. После тога српским војницима не остаје ништа друго осим да прогутају кнедлу и понижени се врате на своје почетне положаје или да започну рат против НАТО-а. Ако неко од њих, у бесу због неподношљивости ситуације (непријатељ те бије, пали ти кућу, коље чланове породице, родбину и комшије, а ти не смеш да узвратиш), у правцу Сребренице испали рафал или, далеко било, гранату, истог дана светска јавност буде обавештена да су босански Срби поново напали „заштитену зону“ УН. Наравно, ни реч о томе шта се заиста догодило, без обзира да ли су Орић и његови војници тог дана убили пет или стотину и пет српских војника и цивила.

У тим „алармантним саопштењима из Сребренице“ које би затим CNN и остали мегафони вашингтонске неофашистичке политике понављали до бесвести, у лагану се ишло толико далеко да су Срби оптуживани за појаву канибализма у „заштитеној зони“.

На крају злочиначке фарсе, увек по истом сценарију, Савет безбедности УН одржи „китну седницу“ и усвоји саопштење којим осуђује наставак „српске агресије“. За то време, по згариштима својих домова у Скланима, Кравици, Жежештици... Срби скупљају остатке неизгорелих костију својих најмилијих, а политичко и војно руководство РС узалуд покушава да објасни оно што они којима објашњавају знају боље од њих – да Сребреница није „демилитаризована зона“, већ легло најокорелијих злочинаца, у којем има најмање 22-23.000 наоружаних војника, који уз заштиту и логистичку подршку „мировних снага“ терористички цели регион.

Злочини над Србима почели априла 1992. године

Док их је јавност широм планете сажаљевала а њихово „страдање“ поредила са страдањем Јевреја у Другом светском рату, муслимани из Сребренице срљали су из злочина у злочин. Крваву серију без краја почели су 21. априла 1992. године, у мјесту Жупица убиством осморо Срба. На Ђурђевдан, 6. маја, напали су и опустошили заселак Гостиљ. Јединог мјештанина којег су ухватили, Радојка Милошевића (64), живог су запалили заједно са његовом ку-

ном. Истог дана у Бљечеву заклали су Косану Зекић (64) и убили још двоје цивила. Каснији догађај показује да су бандити под Орићевом и Изетбеговићевом командом у српска села најчешће упадали и чинили покоље управо на највеће хришћанске празнике.

Сутрадан, 7. маја, у Лубинци код Осмаче убијено је још седморо Срба. Неколико часова касније недалеко од Залазја муслимани су из заседе убили Горана Зекића, српског посланика у Скупштини БиХ. У следећем нападу, на село Шодићи код Власенице, 15. маја, убијено је деветоро српских цивила, међу њима Драго Мишић и његов син Миливоје. Шест дана касније у нападима на засеоке Дервенте, Завала и Шпот убијено је тридесет и двоје Срба. Првог дана јуна у засеоку Опарци муслимани су ликвидирали браћу Ратка и Угљешу Илића и још троје мјештана. Шездесетогодишња Дикосава Петровић пронађена је са пререзаним вратом.

Десетог јуна у Жугићима, Милинковићима и Глигорама Орићевци војници масакрирали су седморо српских цивила. Наравно, као и у напријед поменутиим селима, и овдје су све куће опљачкане а затим запаљене. Приликом напада на Ратковиће и околне засеоке, 21. и 22. јуна, живот је изгубило осамнаест цивила, од чега седам жена.

На Видовдан, 28. јуна, у братуначком селу Лозница убијено је петнаесторо Срба. Инвалид Срећко Миловановић (49) пронађен је заклан. Ножем је убијена и његова супруга Јована (40). Само два дана касније опустошено је село Брежани. Крвави биланс: деветнаест убијених мјештана.

Петог јула муслимани из Сребренице упали су у село Загони код Братунаца и убили 13 мјештана. Међу њима и четворо Грозденивића – Драгољуба, његову братаницу Раду (19), стрица Рајка и стричевића Благоја. Касније ће убити и Драгољубовог рођеног брата (оца убијене Раде) Радоја. Тог дана убијено је и петнаесторо Срба у Крњићима а село претворено у згариште.

Недељу дана доцније, 12. јула, на Петровдан, „жртве“ из Сребренице починиле су нови покољ у Загонима. У шуми Лођа, недалеко од села, ухватили су и на свиреп начин убили још тринаесторо Срба. Овај пут приликом убијања нису користили пушке већ само крампове, маљеве, ноже-

ве и сјекире, тако да су тијела убијених несрећника била потпуно масакрирана. Том приликом страдала су и два рођена брата Милошевића – Драгиша (29) и Миодраг (22) и њихов брат од стрица Видосав. Драгиша је убијен крампом, Видосав заклан а Миодраг је пронађен са ножем забијеним у срце и главом смрсканом ударцима маља. Да би на Србе у Подрињу оставили што снажнији утисак и деморалисали их, злочинци су своје смртоносне алатке, умазане крвљу и мозгом жртава, оставили на мјесту злочина.

Истог дана у нападима на Залазје, Биљачу и Сасе муслимани из Сребренице убили су још педесет и петоро мјештана, многе од њих хладним оружјем. Милку Димитрић заклали су док је у наручју држала своје трогодишње дете. На Ивањдан, 7. јула, напали су Лозничку ријеку и убили осморо Срба. Достани Лукић су тог дана убили сина Радована. Касније су јој убили и другог сина Радивоја, два брата – Милоша и Николу, братића Горана, снаху (супругу убијеног Радована) Крстину... У првом нападу на Горње Магаше, 20. јула, убили су девет српских цивила, међу њима пет жена. Благоја Поповића (85) и његову супругу Љепошаву (74) заклали су у подруму породичне куће.

Осмог августа прве ратне године на удару Алијиних и Насерових војника нашло се село Жежештица. Убијени су старица Савка Млађеновић, њени синови Анђелко и Драган и још петоро мјештана. Село је спаљено. Анђелка су убили тако што су му одсјекли главу и однели је са собом као трофеј. По свједочењу једне млађе муслиманке, која је неколико мјесеци касније од терора Орићевих војника пребјегла у Братунац, на српску територију, након доласка из Жежештице у Сребреницу муслимани су са Анђелковом главом играли фудбал у центру града, на улици.

У нападу на Подравно и околне засеоке 24. септембра убијено је дванаест цивила. Истог дана у селу Прибојевићи убили су четрдесет и осам мјештана. Према налазима обдукције, жртвама је прво пуцано у ноге а онда су масакрирани. Највећи број убијен је ножем и сјекиром. Скоро свима је поломљена кичма, руке и ноге, одсјечене уши и шаке а очи извађене. Многим је глава била одвојена од тијела. Једни мушкарци су осушењени а други потпуно кастрирани. Три леша су спаљена а двојица мушкараца жи-

ви су набијани на колац и испечени на ражњу. Тог дана убијени су Милош и Дикосава Маринковић и њихови синови Милован и Раде.

Петог октобра муслимани су у прах и пепео претворили и Факовиће. Иза њих остало је деветнаест убијених мјештана. Тај дан био је кобан и за мјештане Бољевића – иза бандита из Сребренице остало је осам жртава, просечне старости преко 60 година. Четрнаестог децембра нападнути су Бјеловац, Сикирић и Лозница. Од 111 мјештана колико их се нашло у обручу Орићевих војника преживјело је њих – двоје. За једно од њих – Зорку Илић боље би било да није преживјела. Њој су предратни познаници, извјесни Мујо из Сребренице и Есма Киверић, по професији учите-



Насер Орић елиминисан у Крњићима, на Божић 1993. године

лица, по уласку у кућу прво затражили да их почасту пићем и ручком а затим су јој заклали мужа и обоје дјеце.

На Божић 7. јануара 1993. године, Изетбеговић и Орићеви бојовници поново су изашли из „заштитаене зоне“ и кренули у крвави поход у току којег су спалили и опљачкали 35 села и заселака у ширем подручју Кравице, и притом убили све српске цивиле и војнике који су пали у њихове руке – укупно њих шездесет и пет. Између осталих, тог дана су убијени браћа Крстан и Иван Ђукановић, Митар и Милован Остојић, Борђе и Ратко Миладновић, Слободан Божићевић и његов шеснаестогодишњи син Новица... Радојко Божићевић је заклан а брат му Војислав убијен маљем. Убице су му, као и Митру Остојићу, једну шаку одсејкле и однијеле као „трофеј“.

У нападу на Склане, 16. јануара те године, убијена је четворочлана породица Божић (најмлађи члан породице, кћерка Митра имала је 19 година) и петогодишњи Александар Димитријевић, док је његов деветогодишњи брат Радослав од задобијених рана преминуо касније, у војној болници у Београду. Осмог фебруара муслимани су спалили и село Банџиће. Иза њих је остало петнаест лешева српских цивила.

Шестог дана новембра 1992. године, муслимани из Сребренице, Зворника и Милића су на Глођанском брду масакрирали четрдесет и једног припадника српске територијалне одбране из Каменице. Ради илустрације у каквим мукама су умирали заробљени несрећници, телеграфски ћу препричати обдукциони налаз тијела једног од њих, Велимира Јовановића: глава смрскана ударцима тупим предметом, груди расјечене од грла до стомака, срце извађено и однесено! У оном претходном рату муслимани су Велимировој мајци Госпави, која је у овом рату остала и без другог сина, у породичној кући живе запалили мајку, бабу и осморо браће и сестара. Ни пола јада да у Подрињу нема на стотине Госпава, које су њихове комшије муслимани на сличан начин у оба последња рата у црно завале.

25 кг брашна за сваког убијеног Србина

Да би подстицала злочине и дивљаштва својих војника над Србима, власт у Сребреници јавно је прве ратне године расписала награду од 25 кг брашна за сваког убијеног Србина. Као доказ да је заслужио награду убица је морао да донесе део тијела своје жртве – главу, уво, прст... Управо та награда је једно од могућих објашњења зашто су Орићеви целати по опустошеним српским селима иза себе остављали унакажене жртве. Међу онима за које се поуздано зна да су подизали ову награду су и Назиф Крчић из Осмача, Зулфо Турсуновић и Акиф Устић из Сребренице, те Кемал Мехмедовић из села Пале. До априла 1993. године „Кемо од Пала“ је у Сребреницу донео дванаест одсејчених српских глава. Управо овај зликовац је одсекао и у Сребреницу донио главу једног од браће Млађеновић.

Влада Републике Српске и окупациони гувернер Педи Ешдаун могли би да оснују и једну комисију која би се позабавила истином о судбини Срба који на време нису успјели да напусте Сребреницу. На десетине њих ликвидирано је по кратком поступку и сахрањено на непозна-

тим стратиштима или је подлегло мучењу у затвору у тамошњој полицијској станици.

У фебруару 1993. године, Француска телевизија емитовала је слику личовања српских затвореника, заробљених месец дана раније у нападу муслимана на Склане и Кравицу, у центру Сребренице, у присуству припадника УН-ПРОФОР-а.

Међу несрећницима који су главом платили одлуку да остану у својим кућама и становима у Сребреници су Михајло Стјепановић и његова мајка Анђа, Милко Марковић, Рада Милановић, брачни парови Велинка и Крсто Димитровски, Загорка и Слободан Зекић.

Мучењу у затвору подлегли су Стојан Крсмановић (69) из Сребренице, Бранко Секулић (25) из Власенице, Мићо Миловановић (61) из Жежештице, Богдан Живановић (65) из Склана, Урош Јовановић (71) из Факовића... Шездесетдогодишњег Драгомира Митровића муслимани су ухватили док је чувао овце и одвели у затвор у Сребреници, где је 12. августа 1992. године, подлегао мучењу. У истом затвору усмрћен је и Драгутин Кукић (38). Њега је истражник Кемал Мехмедовић убио ударајући га цепаницом по глави!

Новинар „Торонто стар“ из Канаде Бил Шилер, који је за време рата посетио Сребреницу, у том листу од 3. фебруара 1994. године, објавио је да га је Насер Орић лично одвео на једно место недалеко од града и похвалио му се – „овдје смо убили 114 Срба“.

Било како било, ниједан од овде поменутих, и на десетине других сличних злочина, нису били довољан разлог да за три и по ратне године макар једна држава, међународна институција или невладин организација са Запада, или нека од бројних невладиних организација у Београду, које се наводно баве заштитом људских права, јавно протестује против несумњивог етничког чишћења српског становништва из Подриња.

Међутим, како у рату очекивати објективност на страни непријатеља, када данас, десет година од његовог завршетка, за страдање српског народа у БиХ очи и уши немају ни највиши државни функционери у Београду и Бањалуци?

У жељи да се што више додворе својим послодавцима у Вашингтону и Бриселу, добију већу доларску апанажу и обезбеде себи још који мандат на високим и добро плаћеним државним положајима, они отворено пропагирају само страдање муслимана, с једне, и злочине и колективну кривицу Срба, с друге стране.

Оглашавајући се поводом приказивања снимка стрељања шесторице муслимана из Сребренице (поводом приказивања снимака тела више од 20 Срба, који су убачени у јаму код села Вољујак на Косову и Метохији нису се огласили), председник такозване Државне заједнице СЦГ Светозар Маровић и њена Влада, предвођена министром спољних послова Вуком Драшковићем, nonшалантно су пресудили да су Срби починили геноцид у Сребреници – пре него што је то учинио иједан суд на планети.

Тако су дали, можда и пресудан, допринос да Стални међународни суд правде у Хагу у потпуности прихвати тужбу коју је муслиманска власт у Сарајеву поднела против Србије, за наводну агресију на БиХ и геноцид и захтев за пла-

ћање ратне штете, који ће, по најавама из суседне републике, досегнути можда и читавих 300 милијарди долара. То практично значи да ће следећих десетак генерација српске деце радити само за отплату „ратне штете“ и живети као робље потомака Алије Изетбеговића.

Зашто не могу да се обележе једино места на којима су почињени стравични злочини над Србима

У свом саопштењу Маровић, Драшковић и остали гробари Србије ниједном речју не помињу страдање Срба у Подрињу и БиХ, али најављују свој колективни одлазак на хабу у Сребреницу, 11. јула, ради извињања муслиманима и поклоњења сенима оних који су дуже од три године немилицие клали српске цивиле и војнике. Извињавање се и клањати у друштву председника Србије Бориса Тадића.

Велики проблем за све њих представља то што до Поточара, у којима се налази спомен-комплекс муслиманским војницима из правца Србије воде само два пута – један преко Љубовије и Братунца, други преко Зворника и Кравице. Ако би путовали првим, морали би проћи поред гробља у којем је сахрањено више од 700 српских цивила и војника, које су убили они којима ће се они клањати. Ако иду другим путем, морају проћи поред спомен-обележја у Кравици, подигнутог у знак сећања на преко 3.500 жртава муслиманског терора у последњем рату. Који год пут да одаберу било би логично, људски и хришћански, да и у знак сећања на своје убијене сународнике положи бар један букет цвећа. А ако то учине, грдно ће се замерити муслиманима и својим менторима на Западу. Да би избегли ту непријатност око посећивања српских гробаља, представницима Србије је најпаветније да до муслиманског гробља у Поточарима стигну – хеликоптером.

Долазак у Поточаре најавио је и председник Републике Српске Драган Чавић. Већ је прерасло у традицију да највиши представници РС 11. јула долазе у Сребреницу и одају почаст погинулим војницима Алије Изетбеговића и Насера Орића. У исто време, за 10 година, колико је прошло од завршетка рата у Подрињу и БиХ није забележен случај да је неки муслимански званичник, од државног до локалног нивоа, посетио неко гробље српских војника и цивила, жртава муслиманског терора, или макар неко спомен-обележје постављено у знак сећања на њихову судбину, а камоли да је на њих положио венац или букет цвећа.

И не само то – у исто време док се у РС подижу маузолеји и спомен-костурнице муслиманским војницима, у Федерацији БиХ није могуће подићи ни најобичнији заједнички споменик убијеним српским цивилима.

У Сарајеву је током рата убијено најмање 5.000 српских цивила, не ретко целе породице. Они ни на који начин нису учествовали у рату, нису пуцали, нису имали оружје. Изведени су из својих станова и побијени. Пре две године Срби су покушали да у спомен на ту армију несрећника поставе обичну спомен-плочу, површине пола метра. Муслиманска полиција их је у томе силом спречила. Овде се само од себе намеће питање шта би се тек догодило да Срби покушају да негде у граду на Милjackи поставе спомен-плочу у знак сећања на скоро шест хиљада својих војника који су убијени на подручју Сарајева или да им изграде маузолеј и исти претворе у трибину на којој се сваке го-

дине говори о муслиманској геноцидности и покварености, као што се то чини у Поточарима.

На сличан начин Срби су прошле године спречени да поставе спомен-плочу на Брчанској малти, у Тузли, на месту где су муслимани 15. маја 1992. године масакрирали скоро 300 припадника ЈНА. Уз јавну претњу, објављену у медијима, да ће, уколико се само усуде да се са спомен-плочом појаве у Тузли проћи као и несрећни војници, и поручу да у Тузли „нема места за четнике“. За оне који не разумеју „бошњачки“ језик – нема места за Србе.

Понављам, јер све ово изгледа толико невероватно, толико понижавајуће по српски народ, да је мало поновити и сто пута – у исто то време муслимани су несметано и наставили градили маузолеј и гробље својим војницима у Сребреници, на територији РС.

Жртве подигле споменик злочинцима

Док за очување успомене на пет хиљада српских цивила убијених у Сарајеву, који пре тога нису убили ниједног муслимана, Срби у Федерацији не могу да добију ни половину метра квадратног на фасади неке зградуине, за очување успомене на отприлике исто толики број њихових војника убијених на подручју Сребренице, који су пре тога побили преко 1.300 Срба и спалили око 140 српских села и заселака, муслимани су у Републици Српској добили десетак хектара најплоднијег пољопривредног земљишта!

Да апсурд, српско понижење и малоумност, буду потпуни, изградњу споменичког комплекса у Поточарима финансирала је Влада Републике Српске, која је за ту сврху уплатила четири милиона марака издвојених из државног буџета. Тако испада да су Срби из Подриња, који су једва преживели муслимански терор, захваљујући својој „патриотској“ власти у Бањалуци, директно учествовали у финансирању споменика Изетбеговићевим и Орићевим војницима – убицама својих мајки, сестара, очева, браће, кћери, синова... Жртве су подигле споменик злочинцима.

Наравно, у томе нема ни трунке муслиманске кривице. Они се боре за себе и своје. Криви су Срби. Сви помало, а највише најамничка и корумпирана власт у Београду и Бањалуци.

Један афористичар је написао: Срби, кад желе да буду објективни, пређу на страну непријатеља! Однос према „случају Сребреница“ и уопште рату у БиХ још једном је потврдио да се великом броју српских „државника“ у Београду и Бањалуци управо то догодило. С том разликом што они на страну непријатеља нису прешли и постали значајни учесници у остваривању најмрачнијих ратних планова Анте Павелића, Алије Изетбеговића, Фрање Туђмана, Медлин Олбрајт и сличних, због објективности, него због новца. Народским језиком речено, продали су веру за вечеру. А од свих издаја свог народа, та је најтежа. □

(аутор је новинар који се већ деценију бави истраживањем ратних злочина)

Муслимани жртвовали Сребреницу

„Од успостављања шакозване заштићене зоне маја 1993. године, па све до јула 1995. године простор енклаве Сребренице није престајао да буде коришћен као база за војна дејства. Снаге 28. пешадијске дивизије армије Босне и Херцеговине су непрестано тај простор користиле за активна борбена дејства и за убацавање снага у позадину непријатеља, односно Војске Републике Српске. Непосредан повод за операцију „Криваја 95“ био је убацавање једне целе бригаде 28. дивизије у позадину снага Војске Републике Српске јуна 1995. године, када је у тој акцији побијено сво цивилно становништво српског села Вишњица”, шврди генерал Војске Југославије у пензији Радован Радиновић.

Прошло је више од месец дана откако је на Правном факултету у Београду у организацији удружења студената „Номоканон“ одржана трибина „Истина о Сребреници“, а она и даље изазива велику пажњу јавности, како овдашње, тако и светске. Учесници трибине, у уздрелој атмосфери, коју је подгрејавало присуство Наташе Кандић, која је на све начине покушавала да спречи да се чује и нека друга прича о Сребреници, по први пут су указали на неке чињенице и догађаје везане за Сребреницу, о којима се до сада није говорило. Трибина је одржана са циљем да се помогне утврђивању чињеница о овоме што се догодило на простору рејона Сребренице у периоду од 1992. до 1995. године. Како су истакли организатори, жеља им је била утврђивање истине, а никако величање злочина, вређање жртава и туђих осећања.

Трибина је окупила велики број заинтересованих, међу којима су били уважени професори Правног факултета попут Косте Чавошког, Смиље Аврамов, Оливере Вучић, а скупу су присуствовали и један од наших највећих стручњака за међународно право, др Мислан Булајић и многи други.



Проф. др Коста Чавошки и проф. др Смиља Аврамов

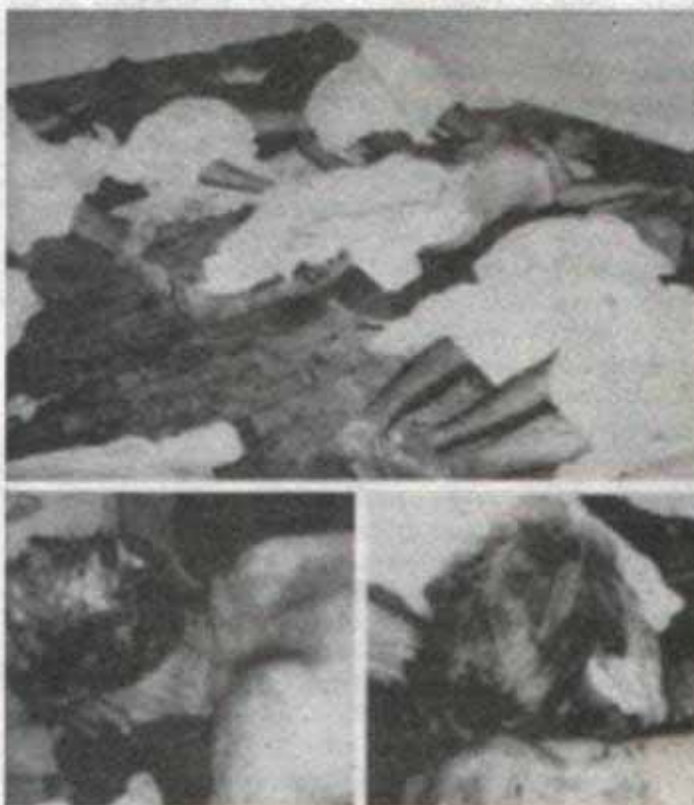
Први се присутнима обратио Миливоје Иванишевић, руководилац Центра за истраживање злочина над српским народом, који је истакао да су збивања која су уследила после првих вишестраначких избора, новембра 1990. године, преломни тренуци за све оно што ће се догодити у сребреничком крају. Од тада, према његовим речима, муслимани, посебно предводници активиста СДА и у почетку при-



кривени припадници патриотске лиге Зелених беретки са поносом Сребреницу сматрају за један од својих значајних бастиона у Босни и Херцеговини. „Колико су се били осилити, убедљиво може да посведочи наредни случај:

Петог новембра 1991. године, локално руководство СДА и општине није дозволило да, преко наводно њихове територије пређе једна од војних формација тузланског корпуса ЈНА. Команданту тог конвоја пуковнику Миленку Гаврићу је од стране општинског руководства поручено, наравно у име муслиманског народа Сребренице, да не долази у тај крај, односно да ће га дочекати народни отпор, порушени мостови и барикаде и да је Југословенска војска за њих непожељна и непријатељска. То се догодило скоро годину дана пре рата. На пуковничково питање: „Каква је то војска пожељна?“, од председника Извршног одбора Скупштине општине Ибрана Мустафића следи одговор: „Овде је пожељна једино војска са звијездом и полумјесецом на ками“, рекао је Иваншевић.

Иваншевић напомиње да се све то догађало док је ова република још увек била у саставу Југославије и наводи да



су за период од почетка деведесетих до јула 1995. године карактеристична три раздобља: раздобље муслиманског тероризма, које је трајало до фебруара 1993. године, затим период од проглашења такозване заштићене зоне до повратка Срба, односно од априла 1993. до 11. јула 1995. и на крају треће раздобље, које траје од 11. јула 1995. године. „Од почетка муслиманских похода на српски народ Босне и Херцеговине траје и агонија Сребренице. У својој умишљеној држави, Алија Изетбеговић је то користио за све врсте медијских манипулација. Држао је у резерви за евентуалне политичке нагодбе са српском страном. Користио је разне војне комбинације и планове са својим генералима и представницима УНПРОФОР-а, односно НАТО савеза, а истовремено и за повремене, неретке међумуслиманске нагодбе, поравнања и калкулације“, казао је Иваншевић, истичући да је у то време почела агонија околних српских села и засека.

Хронолошки набрајајући злочине почињене над српским становништвом, Иваншевић, између осталог, наводи да је од укупног броја жртава сребреничке и братуначке општине преко 70 одсто убијено за време муслиманског терора на овом подручју 1992. године, као и у прва два месеца 1993. године. Према њему, ови крвави походи имали су значајна обележја верског рата – цихада. „То потврђу-

Одговарајући на питање како је могуће да муслимански војници у Сребреници буду тако добро наоружани да праве пробој а били су окловани у заштићеној зони и примали само хуманитарну помоћ, генерал Радиновић је одговор започео цитатом из књиге Сефара Халиловића „Лукава стратегија“. „Халиловић каже - Када сам потписао споразум са Младићем, вратио сам се у главни штаб и наредио да нико не сме УНПРОФОР-у да преда ниједан здрав метак и ниједан комад оружја. Могли су да имају, јер су имали апсолутну подршку УНПРОФОР-а. Сефер Халиловић је на суђењу генералу Крстићу сведочио и признао да су хеликоптерима потпуно неконтролисано довлачили оружје. Он је то изјавио сасвим опуштено, а морам да кажем да, уколико бих био у ситуацији, и ја бих то урадио за своју војску. Али ствар је у томе да је НАТО, који је контролисао небо, јер је била на снази операција „забрањен лет“, дозвољавао да хеликоптери лете и возе оружје у Сребреницу. Постоје фотографије у разним књигама о Сребреници, из којих се може видети да су Насер Орић и његова војска били добро наоружани. Довољно за злочине које су чинили. Да ли су могли да иду у пробој – ја мислим да нису, и да је то учињено зато да би та колона била жртвована и то се обистинило“.

је чињеница да су најжешћи муслимански налети на српска села, готово по правилу били за време великих хришћанских православних празника и слава, као што су Ђурђевдан, Спасовдан, Видовдан, Петровдан, Божић", истакао је Иванчишевић и додао да Војска Републике Српске није била у стању да одбрани та села. „Братуначки батаљон био је без више команде а Кнински корпус, који је хтео да штити угрожено подручје Сребренице, формиран је тек 1. новембра 1992. године", рекао је Иванчишевић и указао на податак да је од 1992. године до пада Сребренице попаљено преко педесет села и масакрирано преко 1600 српских жена, деце и старца.

Није било депортације ни етничког чишћења становништва

Радован Радиновић, генерал Војске Југославије у пензији рекао је да је у Сребреници учињен злочин и да никоме од присутних није циљ да злочин умањи, нити да амнестира све који су злочине чинили.

Набрајајући чињенице везане за злочин у Сребреници, Радиновић је започео са објашњавањем карактера сребреничке операције „Криваја 95" и тврдњама да та операција никако није представљала напад на заштићену зону Уједињених нација, како је окарактерисано а затим и пресуђено у домаћој и светској јавности, називајући то ноторном неистином. „Да би једна територија имала статус заштићене зоне, она мора да буде испражњена од војних ефектива и тај простор се не сме користити за војна дејства. Од успостављања такозване заштићене зоне, маја 1993. године, па све до јула 1995. године, простор енклаве Сребренице није престао да буде коришћен као база за војна дејства. Снаге 28. пешадијске дивизије армије Босне и Херцеговине су непрестано тај простор користиле за активна борбена дејства и за убацивање снага у позадину непријатеља, односно Војске Републике Српске. Непосредан повод за операцију „Криваја 95" био је убацивање једне целе бригаде 28. дивизије у позадину снага Војске Републике Српске, јуна 1995. године, када је у тој акцији побијено сво цивилно становништво српског села Вишњица", казао је Радиновић, додајући да тај податак не износи да би своцирао успомене на те несрећнике који су у тој акцији изгинули, већ због тога да оповргне тврдње да се ради о дуго планираној и припреманој офанзиви на заштићену зону Уједињених нација.



Ристо Поповић, убијен у селу Кривице 7.1.1993. год.

„Операција Криваја 95 је, по свим војничким параметрима, операција ограниченог дејства, дакле тзв. нижег тактичког нивоа. Она је изведена снагама еквивалента четири пешадијска батаљона и никако се не може сврстати у операцију војног дејства", казао је између осталог Радиновић. Према његовим тврдњама, операција је планирана свега четири дана, од 1. јула до 6. јула, укључујући довођење и груписање снага, што је, по њему, сувише кратко време за планирање једне дуготрајне односно осмишљене операције. „Операција је трајала четири дана. Ограничене снаге, ограничено време трајања, ограничена припрема и веома ограничени ресурси. У тој операцији није дејствовала тзв. тешка артиљерија, односно артиљерија великог калибра. Доказ за то је да после битке за Сребреницу, у Сребреници није било великих рушевина и великих губитака, напротив", истиче Радиновић и понавља да све то потврђује да се радило о једној ограниченој акцији, а никако о осмишљеној операцији ради освајања заштићене зоне.

Говорећи о другој групи чињеница везаних за Сребреницу, Радиновић је између осталог истакао да су тешке оптужбе за злочине етничког чишћења односно присилне депортације становништва из Поточара, адресиране на Републику Српску, односно њеној војсци, врховној команди, политичком и војном врху.

„Када је Војска Републике Српске изашла из границе енклаве, становништво се повукло у базу УНПРОФОР-а у Поточарима. То је потпуно логична реакција становништва. Народ било које расе и вере плаши се рата и ратних последица и тражи заштиту тамо где је најбезбедније. Најбезбедније је било у зони, односно бази УНПРОФОР-а коју је држао холандски батаљон у Поточарима. По неким рачуницама, тамо се нашло 125-130.000 цивила", нагласио је Радиновић додајући да је ситуација била тешка: „Месец јул, људи успавани, без воде, хране и лекова".

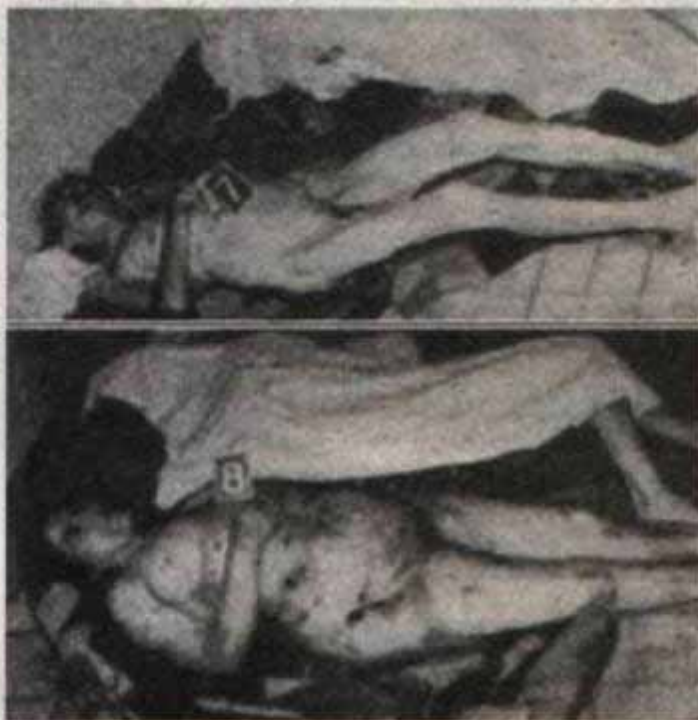
По савету Јасушија Акашија, специјалног изасланика генералног секретара Уједињених нација, очајан због навале гладних и жедних избеглица, како истиче Радиновић, командант холандског батаљона затражио је помоћ од Војске Републике Српске да се становништво измести на безбедну територију према Тузли и Кладву. „На основу тих иницијатива у хотелу у Братунцу су, једанаестог и дванаестог јула, одржана три састанка. Један 11. у двадесет часова, други је одржан исте те вечери око двадесет и три часа а трећи сутрадан у десет сати. Састанку су присуствовали представници муслиманских цивила из Сребренице, ко-



командант холандског батаљона и његов заменик, командант главног штаба Војске Републике Српске и други", каже Радиновић и истиче да се апел у Републику Српску, све њене општине и Војску, да се пошаље што више слободних транспортних средстава да би се могло изместити становништво, шаље 12. јула. „Дакле, пре тога, ја вас уверавам, нема никаквог писаног трага о томе да је неко размислио о измештању цивила из Сребренице. Према томе, гнусна је лаж да је неко то унапред припремао јер би у оперативној документацији ратничких страна и у евиденцији Хапског трибунала, да је то тако, морао да постоји папир који би показао да је неко припремао измештање цивила. Сигуран сам да такав документ не постоји. Дакле, измештање цивила је изнуђена операција“, истакао је Радиновић.

Према његовим речима извођење становништва и пребацивање на територију под контролом муслиманских снага према Тузли и према Кладњу је извршено у најбољем реду, без икаквог инцидента, наводећи да је измештање становништва ка оним просторима где се осећа безбедно било готово свакодневна појава у грађанским ратовима на простору бивше Југославије.

Према његовим речима, о измештању становништва направљен је и записник у коме је констатовано да је изме-



штање извршено без инцидента и у најбољем реду. Записник су, између осталих, потписали и командант холандског батаљона и представници муслиманских цивила из Сребренице.

Трећи део сребреничке трагедије, према Радиновићу, почео је одлуком муслимана да прекрше одредбе капитулације и крену у пробој ка Тузли.

Радиновић, између осталог, тврди да муслиманска врховна команда нити команда Другог муслиманског корпуса са седиштем у Тузли ништа нису учинили да подрже операцију 28. пешадијске дивизије, која је, према његовим речима, на тај начин жртвована. Између осталог, каже да је Насер Орић, командант те дивизије, са двадесет својих елитним јединицама повучен у Тузлу.

„Замислите да једна слабо наоружана војска иде кроз територију под контролом свог непријатеља у дужини од 100 километара. То је практично жртва“, тврди Радиновић.

Говорећи о овом догађају, Радиновић између осталог истиче да су муслимани сачекани у осам узастопних заседа, и да су само у првој изгубили безмало 1000 људи, а укупно 2000.

Радиновић такође наводи да се није радило о пробоју цивила, како се то приказује.

Излагање је завршио тврдњом да га све ово око Сребренице подсећа на једну велику параноју која треба да из-

Говорећи о деловању страних обавештајних служби на подручју Сребренице у јулу 1995, генерал Радиновић је навео да је Босна за време рата била обавештајно најконтраминираније подручје на свету, "Ту су се смењивале разне службе. У Сребреници је сасвим сигурно најактивнија била француска обавештајна служба. На суђењу генералу Крстићу сведочио је Дражен Ердемовић, члан Десетог диверзантског одреда Главног штаба Војске Републике Српске, који је био Хрват али члан одреда. Он је на суђењу признао да је убио 120 муслимана и за то је добио пет година затвора. Тог Дражена Ердемовића ухапсила је наша полиција и изручила га Хагу. Не инсинуирам него констатујем. У то време када је Дражен Ердемовић сведочио да је као припадник Десетог диверзантског одреда убијао муслимане у Сребреници, француски конзуларни органи дали су Миши Пелемишу, који је био командант Десетог диверзантског одреда и као такав имао командну одговорност, француску визу. То је за мене врло индикативан податак о умешаности француске обавештајне службе. Чак је и француски парламент формирао посебну комисију која је испитивала умешаност француских обавештајних служби. На жалост, ја не знам резултате те истраге".

гледа као велики злочин који су починили Срби, а који треба да оправда све оно што ће након тога уследити.

Треба дати шансу истини

Драгослав Огњановић, адвокат, сматра да постоји један део сребреничке приче, који је актуелизован у Хагу, а то је, по њему, управо онај део у којем тужилаштво у Хагу настоји да успостави везу између сребреничких догађаја и руководства Републике Србије односно Савезне Републике Југославије. „Дакле, догађаји у Сребреници, према замисли хашког тужилаштва, треба да буду стављени на терет српском руководству и руководству Савезне Републике Југославије и управо као такав, сребренички догађај се налази и у босанској оптужници код Слободана Милошевића у Хагу”.

Огњановић је нагласио да експертиза Холандског института за мир указује да Србија и Савезна Република Југославија немају никакве везе са сребреничким и братуначким догађајима. Како он тврди, сребреничка прича је неиспричана а сваки априористички прилаз тој причи је погрешан и треба дати шансу истини. „На подручју Сребренице и читаве те регије постоје некакве примарне и секундарне гробнице из којих су ископавани остаци људских тела и у тренутку када смо ми у тужилачкој фази поступка у Хагу имали посла са том документацијом, та цифра је словима и бројевима била око 2500. У готово апсолутном износу се радило о војно способним мушкарцима. Од 2500 и нешто тела, на њих 500 пронађени су повези за руке или очи. Ово су факти и у тим случајевима би могло да се говори о егзекуцијама. Дакле, цифра од 2500 погинулих у Сребреници се потпуно уклапа у, по мени, непобитну историјску чињеницу, да су се на подручју Сребренице у периоду од 6. до 11. јула водиле веома интензивне борбе, да је дошло до једног жестоког судара између Зворничке бригаде и 28. лаке брдске дивизије, људи који су били у пробоју. Чињеница је да је у Сребреници 15000 људи било под оружјем. Неко каже – било је 5 хиљада а ја кажем – било је 5000 комада оружја и 15000 хиљада ратника у три смене. То су чињенице. Један изгубљени људски живот представља трагедију, међутим, лаж поводом тога представља још већу трагедију”, каже Огњановић, подсећајући присутне на оно што се збивало у Рачку и правећи компарацију између та два догађаја.

„Догађај у Рачку је био повод, бар је то тако нама објашњено, да се ова земља бомбардује. У Рачку није било никаквог масакра, у Рачку је такође било сукоба. Од 40 тела из цамије у Рачку, 30 су доказано припадници УЧК-а. Све друго што би неко тим поводом рекао представља чисту лаж, да ли ће тај имати прилику да исплива на површину, то је велико питање. Ја се дубоко надам и дубоко верујем да ће истина имати шансу. И то не треба да буде српска истина, ни Хрватска, то треба да буде истина, ма колико некога болело”, завршио је Огњановић.

Љиљана Булатовић, новинар и публициста, у свом обраћању истакала је да је октобра 1996. године написала књигу која се зове „Генерал Младић” и да је од тада до данас изашло седам издања и никада нико није рекао

да је било шта од тога што је написано лаж, наглашавајући да је у њој писала и о Сарајеву и о Сребреници и о свакојаким другим невољама које су задесиле српски народ и уопште народ у Босни и Херцеговини.

Она је, између осталог, казала да су Холанђани у ствари први прогласили да су Срби учинили геноцид у Сребреници, и то, како каже, на основу утиска. „Међутим, постоје сведоци као што је, на пример, Хаклија Мехољић, који је био начелник полиције у Сребреници и који је испричао како их је Алија звао у Сарајево у „Холидеј ин” 28. септембра 1993. године и рекао му је нешто што га је шокирало – Знате шта, Клинтон ми нуди да четници уђу у Сребреницу и покољу 5000 муслимана и биће војна интервенција НАТО-а”, истакала је Булатовић.

Говорећи о Насеру Орићу и догађајима који су се збили у Сребреници, присетила се сведочења Бекима Ибришевића и Ибраима Мустафића. „Ибришевић каже – Премлаћивања, убиства, силовања, блеф са хуманитарном помоћи и општа имовинска и лична несигурност – то су биле главне карактеристике те власти а Ибраим Мустафић се силно чуди али тврди да је сценарио за издају Сребренице свесно припреман и чуди се откуд је настала толика војска у Сребреници. Завршна реченица његовог сведочења гласи – Ја сам преко неких људи чуо да се на различитим местима налази још 5600 живих Сребреничана, за које Хелсиншки комитет за људска права говори да су нестали”, казала је Љиљана Булатовић.

Она је уједно најавила своју нову књигу, у којој ће бити објављена сведочења муслиманки које су бежале из Сребренице од својих силоватеља муслимана и криле се код Срба. Своје излагање завршила је апелом да се о догађајима у Сребреници отворено говори, да се поређају и сучеле чињенице како би људи схватили шта се тамо заправо догодило. „Нико нема право, и ми му нећемо дозволити да се српски народ прогласи геноцидним, а то им је крајњи циљ”, казала је она.

Последњи се присутнима обратио Перица Васовић, борац Републике Српске из Братунца, који је истакао да се као частан војник на ратиштима нагледао страха и страдања српског народа. „Поклану децу купио сам у деловима из огњишта њихових кућа, купио сам делове тела. На жалост, носио сам заклану децу на рукама. Нико за то није оптужен, али су зато нас невладине организације оцрниле. Спомен собу у Братунцу, посвећену српским жртвама, коју смо формирали и још увек радимо на њеној поставци још ниједна неваљана организација није посетила, није ушла у њу, да види мајчине сузе за синовима јединцима, за три, четири сина, братанцима који су изгинули на својим кућним огњиштима. Они нису били ни нападачи ни непријатељи, били су свој на своме. Нити су били агресори, нити је тај народ икада био агресорски. Што се тиче Сребренице, стручњаци су дали своју реч али треба истаћи – да се српски народ тада није бранио, људи би поново доживели оно што су доживели 1992. године. Доживели би да их поново кољу, тамане, убијају на кућним праговима”, казао је Васовић. □

Влада Републике Српске Крајине у прогонству захтева:

Сатанизација српског народа мора престати

● *Намеће се закључак да се злочин у Сребреници издваја само зато што су га починили припадници српског народа. То је неправедно, јер се могу набројати још стотина злочина. Као она у селу Сјековцу код Босанског Брода, кад су хрватски војници 26. фебруара 1992. силовали малолетне девојчице, па их поклали – пред родитељима*

да. То је неправедно, јер се могу набројати још стотина злочина, као она у селу Сјековцу код Босанског Брода, кад су хрватски војници, 26. фебруара 1992. силовали малолетне девојчице, па их поклали – пред родитељима. У Београду има филмски запис о муслиманском војнику – он сведочи да је сваког ухваћеног Србина мучио до смрти, па су га звали „Звер-човек“. Свет су обишле фотографије три одсечене српске главе, на којима је чизма муслиманског војника. Један новинар из Београда има запис сведока да су муслимански војници у Сребреници шутирали одсечену српску главу. Муслимански војници из Сребренице убили су хиљаде Срба у околним селима, укључујући и децу најмањег узраста“.

Влада у свом саопштењу указује и на чињеницу да је професор из Лондона Србољуб Живановић на Конфе-

Поводом приказивања снимка стрељања шесторице сребреничких муслимана и медијске хајке која је уследила након тога не би ли се српски народ прогласио јединим кривцем за све злочине почињене у рату на простору бивше Југославије, са акцентом на конструкцију да је у Сребреници извршен геноцид, огласила се и Влада Републике Српске Крајине у прогонству. У саопштењу, које није пристао да објави ниједан медиј, Влада у прогонству истиче да је српски народ у Републици Српској Крајини и Републици Хрватској био изложен масовнијим злочинима него било која друга верска или национална групација у бившој Југославији. Влада Републике Српске Крајине у прогонству стога позива државнике, новинаре и интелектуалце у земљи и иностранству да обуздају захукталост у доказивању да су сва зла у време разбијања СФР Југославије долазила са српске стране. „Данас је потребна смиреност при оцени ратних догађаја и велика мудрост да се не би поновило неправедно сатанизовање Срба, како је то успешно учињено од 1990. до 1999. године“, истиче се у саопштењу.

Влада осуђује убиство шесторице муслимана из Сребренице, али упозорава да то убиство није усамљено. „Било их је на стотине, сличних и грознијих, а убице су биле на свим странама. Намеће се закључак да се ово издваја само зато што су га починили припадници српског наро-

Највећи злочин геноцида обављен је уз пуно државно ангажовање Хрватске над српским народом у Републици Српској Крајини и Републици Хрватској. Довршен је ангажовањем целокупне хрватске армије 1. маја и 4. августа 1995, кад је са тих територија прогнано 80 посто Срба, а њихова покретна и непокретна имовина уништена, опљачкана или присвојена.

реници о Јасеновцу, одржаној у мају ове године у Београду рекао да је утврђивање злочина над муслиманима у Сребреници обављано нестручно. „Само код 28 одсто скелета утврђен је пол – да би се сакриво да су скоро сви убијени мушкарци. Дале, није утврђивана ни расна припадност скелета – да се не би морало рећи да је међу лешевима много Африканаца, Арапа, Пакистанаца... Злочине су чинили војници који су се отимали вишим командама и јединице састављене од криминалаца, које је било тешко контролисати“, саопштава Влада Републике Српске Крајине у прогонству и позива државнике, новинаре и интелектуалце у земљи и иностранству да праведно суде о догађајима из времена разбијања Југославије, као и да не истичу поједине случајеве, погодне за маркетиншко сатанизовање Срба, јер су, како кажу, Срби страдали теже од осталих. □

Етикетирање без доказа

● *Очигледно да у Србији и ван ње није мали број оних који по сваку цену хоће да је разоре. Пуштање видео снимка убијања сребреничких муслимана од стране припадника јединице Шкорпиони, очигледно је само повод да се Србима наметне оптужба за геноцид и сва кривица за дешавања око Сребренице*

● *Приписујући себи улогу судије, понесена атмосфером након приказивања видео снимка, незадовољна што њена Декларација о Сребреници није усвојена, Најиаша Кандић, очигледно добро инсценирана, као део једног великог шима, наставила је да ровари уирући иршом на своје нове жртве. Тако је Томислав Николић избио у сам центар медијске пажње, етикетран као раини злочинац, без иједног доказа*

Пише: Марина Томан

Сви злочини су једнако страшни и једнако језиви. Ниједан не сме да добије оправдање ни на који начин. Злочинци би морали да буду кажњени именом и презименом. Барем би тако требало да буде. Међутим, којим речима описати ситуацију у земљи у којој се стално говори о злочинима а најмање о злочинцима. Како описати стање свести овдашњих бораца за људска права и различитих самопрокламованих „демократа“ који се труде да злочине искористе за своје политичке циљеве и обрачунае. Како назвати оне који чак и међу жртвама праве селекцију, одвајајући их једне од других? Док већина грађана покушава да схвати у каквом се то буну Србија нашла, помахнитала антисрпска медијска машинерија која шири семе зла и раздора, прети да прегазе и оно мало човечности и живота на овом простору. Многи се питају када ће престати оптужбе против Срба и Србије. Можда тек када Срби буду проглашени за једине злочинце на простору бивше Југославије, када не буде више Републике Српске, када Србија остане без Косова и Метохије. Тек тада би овдашњи манипулатори вероватно били задовољ-

ни. Народ, годинама сатанизован и прогањан, би испаштао, а они би уживали у наградама за своје заслуге у разарању Србије.

Очигледно да у Србији и ван ње није мали број оних који по сваку цену хоће да је разоре. Пуштање видео снимка убијања сребреничких муслимана од стране припадника јединице Шкорпиони, очигледно је само повод да се Србима наметне оптужба за геноцид и сва кривица за дешавања око Сребренице. Остварење поменутог циља могуће је једино уколико би се ратна дешавања у Сребреници повезала са Србијом и надлежним државним органима. Многи су ту шансу видели управо у поменутом снимку. Тако британски „Обзервер“ видео снимак назива „драгоцен“ муницијом не само на суђењу Слободану Милошевићу у Хагу, већ и по тужби за геноцид коју је против Србије покренула БиХ пред Међународним судом правде. Лист наводи да снимак представља коначни необориви доказ да је Србија одиграла улогу у масакру 7500 босанских муслимана. Акцент у тој операцији окривљавања, стављен је на доказивање да су Шкорпиони били у саставу МУП-а Србије и да су чинили злочине по налогу власти у Србији. Коментаришући ове догађаје, Александар Вучић, генерални секретар Српске радикалне странке, осуђује злочин над муслиманима у Сребреници, али истиче да Србија никада није убијала. „Припадници јединице Шкорпиони уопште нису из Србије, и никакве везе са било којом службом у Србији нису имали. А да су злочинци, јесу, и треба да одговарају. Треба да буду кажњени, али не може због тога цео српски народ да буде крив“, каже Вучић. Говорећи о циљу медијске хајке која се води против Србије и српског народа, Вучић истиче да она треба да послужи за неометано хапшење Ратка Младића и формално укидање Републике Српске. „Суштина плана је нестанак и Косова и Метохије и Републике Српске“, рекао је Вучић и додао да би, према плану, у року од три месеца била укинута Република Српска, када је у плану почетак разговора за давање независности Косову.

Домаћи душебрижници, познати као заговорници проласка Србије кроз чистилиште, са жељом да се Србија стави на оптуженичку клупу, започели су жестоку кампању убеђивања широких народних маса како злочин у Сребреници мора да се осуди, називајући га геноцидом. Нису желели да чују глас већинске Србије, која сматра да сви злочини заслужују осуду а не само они које су починили Ср-



Мудахедин држи ногу на одсеченим главама српских војника

би. Тако директор београдског Центра за људска права, проф. др Војин Димитријевић, терети Србе за етничко чишћење и геноцид и прозива политичку и интелектуалну елиту у Србији за равнодушност према овим догађајима: „Нећемо више моћи да се бранимо да су етничко чишћење и геноцид продукт једног режима са којим смо имали мало везе, јер изгледа да, мада свесни свих чињеница, многи и даље стоје иза таквих злодела или уопште не схватају да је реч о злоделима”. Сличног мишљења је и председник Државне заједнице Светозар Маровић, који је оценио да се злочин у Сребреници не може правдати ниједним злоделом учињеним над Србима, саопштавајући јавности да се тога стиди. Корак даље отишао је Милан Ст. Протић, обећавајући да ће нас због Сребренице стићи клетва. Настављајући да жигосу српски народ, Протић изјављује: „За Србе је Сребреница много већи усуд него за јадне муслимане. Жртвама је теже емоционално, али лакше морално. Ми с тим злоделом морамо да живимо – носимо белег крвника и убице”. Тадић је најавио да ће отићи у Поточаре, а пошто је он председник Србије, када се буде кајао и извињавао, урадиће то и у име народа и у име државе као да су, они починили злочин. Свој одлазак у Сребреницу најавила је и државна делегација Савета министара. „Због чега путују у Сребреницу? Покајнички? Шта Србија и Црна Гора имају с тамошњим догађајима? Како ће Вук Драшковић да путује тамо, кад ниједан муслиман не би имао руку да је он дошао на власт? Хоће ли да путује с Расимом Љајићем без руке?”, пита се заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић.

Амерички Сенат а затим и Конгрес усвојили су резолуцију којом се тражи да се злочин у Сребреници дефинише као геноцид. У резолуцији се тражи да сви одговорни за ратне злочине, геноцид и злочине против човечности са простора бивше СФРЈ, пре свих Ратко Младић и Радован Караџић, буду ухапшени и изведени пред Хашки трибунал. У документу се такође тражи да се политика агресије и етничког чишћења, за коју окривљују српске снаге у БиХ, уз подршку власти тадашње СР Југославије, дефинише као

геноцид. Поједини правни стручњаци сматрају да формулација „геноцидан злочин” јача позиције тужбе Босне пред Међународним судом у Хагу, против бивше Југославије, сада Државне заједнице, према којој рат у БиХ није био грађански сукоб, већ агресија током које су вршени злочини геноцида над бошњацима, што отвара могућности да се читава српска држава оцени као геноцидна. Резолуција такође успоставља нови вид политичког притиска на владу у Србији да сарађује са Хагом и изручи преостале оптуженике. Највеће последице имаће Република Српска. Уколико Резолуција постане званичан светски документ, практично се може очекивати њено укидање.

„У питању је велика организована акција против Србије и српског народа, тобож срачуната на појединце којима се суди или којима ће да се суди, а у ствари, то је акција великих размера која би довршила посао разбијања српског народа, која би коначно свим народима из бивше СФРЈ обезбедила државу, изузев Србима”, каже Томислав Николић. Српска радикална странка залагала се да се у Скупштини усвоји Декларација којом би се осудили сви злочини међутим, тај предлог није наишао на одобравање свих странака. „Предложио сам да се Скупштина изјасни о злочинима почињеним у рату. У било којој другој држави да то предложите, сви ће рећи – па ваљда се подразумева да смо против злочина. Али, изгледа да оно што се у Европи и у свету, подразумева за друге народе, никада се не подразумева за Србе. Па ако се не подразумева, хајде да се издигнемо изнад свега. Хајде да се Скупштина издигне изнад целе државе, да је прекрије, да је заштити, осигура, тако што ћемо се једном резолуцијом јасно и недвосмислено изјаснити да осуђујемо сваки злочин почињан у рату. Да поштујемо сваку жртву. Да саосећамо са сваким чланом породице који је некога изгубио. Да не штитимо и не бранимо ниједног појединца, ниједну групу, никога ко је злочин извршио или злочин наредио. Али да не дамо државу. Да то није учинила држава, да то није учинио народ”, изјавио је Николић. Најава такве декларације није задовољила невладине организације и поједине парламентарне странке, па републички парламент није усвојио ниједну верзију де-

“Злочин у Сребреници има име и презиме, као и сваки други. Нека они који су га починили иду пред лице правде и нека заврше иза решетака. Али не може Србија да заврши иза решетака, нити да нам због тога буду отети Косово и Метохија и Република Српска. Очигледно да су поједине невладине организације које предводи Наташа Кандић, уз подршку појединих чинилаца у Србији, кренуле у жестоку кампању против Србије и српског народа”, истакао је генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић.

ларације. „СПО, ДС и СДП нису желели да осуде и злочине над Србима. Њихова намера је била да покажу како су Срби геноцидни народ, а Србија геноцидна држава, што је у интересу независног Косова. Ништа се друго иза те приче није крило, овде нема никаквих политичких прича”, рекао је Вучић.

Однос према злочинима почињеним над Србима можда најбоље илуструје чињеница да, док се снимак стрељања сребреничких муслимана даноноћно вртео по свим телевизијским каналима, ниједна овдашња телевизија није желела да објави стравичне снимке мучења и убијања Срба, до којих је дошла Српска радикална странка након Николићевог наступа у једној телевизијској емисији где је показао фотографије убијених Срба. Неколико минута снимка ужаса је доспело на телевизијске екране тек када их је Српска радикална странка приказала на својој конференцији за новинаре. Николић је, пуштајући филм о злочинима над Србима, изјавио да би добро било да нико не приказује филмове о злочинима, а да сви злочинци буду у затвору, објаснивши да су се радикали одлучили да прикажу страдање Срба, после емитовања снимка злочина почињених над сребреничким муслиманима и силних настојања да се у јавности наметне став да су Срби једини кривци за ратна дешавања на простору бивше Југославије. Новинари су могли да виде мучење и убиство заробљеног заставника ЈНА Рада Рогоћа 16. септембра 1995. године у Крупи на Уни. Приказан је и злочин који су сребренички муслимани починили над Србима у селу Каменица, као и изјава брата убијеног деветнаестогодишњака Радомира Павловића, Драгомира, који је објаснио да га је препознао по цемперу. Затим је приказан снимак „хаскања” извесног Чуперка, који је предводио муслимански одред у походу на Јесенице 1995. године, са старцем Миланом Недимовићем. Недимовић, код кога су муслимани пронашли слику Радована Караџића је убијен и привезан за трактор па вучен кроз село. Приказано је и обраћање Алије Изетбеговића дивизији „Ел муџахедини” уочи напада на Возућу, где их он охрабрује речима да се „обрачунају са прљавом крвљу”.

Интересантно је да су после ових стравичних снимака готово сви занемели. Неки због приказаног ужаса а неки због тога што злочини над српским народом нису у опису њиховог делања.

Наташа Кандић у улози судије

Затим се медијска машинерија, у рукама вештих манипулатора, заротирала на Томислава Николића са циљем да се он дискредитује а рејтинг Српске радикалне странке тиме ослаби. Српска радикална странка, због својих ставова и принципа, а пре свега залагања на очувању националних и државотворних интереса, као и због доследне борбе против криминала, већ дуже време представља трн у оку свима којима су сопствени интереси на првом месту а интереси Србије на последњем.

Приписујући себи улогу судије, понесена атмосфером након приказивања видео траке, незадовољна што њена Декларација о Сребреници није усвојена, Наташа Кандић, очигледно добро инструкисана, као део једног великог тима, наставила је да ровари упирући прстом на своје нове жртве. Тако је Томислав Николић избио у сам центар медијске пажње, етикетиран као ратни злочинац, без иједног доказа. Овај борац за људска права, барем се тако представља, од својих замисли да Николића оптужи, није одустала чак ни онда када су је демантовали сви надлежни државни органи, па и хрватски МУП.

Када је све пало у воду изјавила је – прича се по скупштинским кулоарима. Александар Вучић је за скупштин-

ском говорницом изнео тврдње да тако нешто могу да причају једино Наташа Мићић и Жарко Кораћ у скупштинском тоалету. Међутим, њега је демантовао Предраг Марковић изјавивши да су мушки и женски тоалет одвојени, па је и тај покушај Наташе Кандић да нађе неки „ошпливи доказ” пао у воду. Тог дана у републичком парламенту готово све партије сем Демократске странке и СПО оштро су нападе и осудиле понашање невладиних организација које предводи Наташа Кандић.

Изгледа да председнику Фонда за хуманитарно право није преостало ништа друго него да се добро припреми да одговара за лажне оптужбе. Томислав Николић тврди да је читава хајка политички мотивисана, са намером, да се он уклони са политичке сцене. „Не знам ко је обмануо Наташу Кандић. Не знам зашто је кренула са једном сулудом, бесмисленом оптужбом; да ли је све то у склопу кампање која се води против српске државе и народа, које у овом часу у највећем броју заступа Српска радикална странка. Позвао сам је да изнесе доказе које има. Од тог часа она је променила исказ. Од првобитне оптужбе да сам ватреним

Александар Вучић тврди да је Наташа Кандић и раније ухваћена у гнусним лажима: “Наташа Кандић је тврдила да је држава Србија наредила злочине над Албанцима на Косову и Метохији и да је она то прочитала у дневнику неких официра. Тврдила је прво да је дневник био црних, па црвених корица, да је припадао официру Антићу, па Вујановићу. Чак су Американци истраживали ове тврдње и новинар “US today” Џеки Кели је због објављивања тих лажи добио отказ”.

оружјем усмртно цивиле, дошло се до оптужбе да сам био у селу у коме су нестале две старице и један старац”. Када је и тај покушај пропао, у помоћ јој је притрчао директор Народне канцеларије председника Републике Драган Ђилас, изјавивши да се Николић може сматрати одговорним за злочин у Антину уколико су га починили неки чланови Српске радикалне странке. Став демократа је употпунио портпарол ДС Ђорђе Тодоровић, изјавивши да је Николић одговоран уколико је организовао добровољце који су тамо починили неке злочине и да се ова странка залаже да се спроведе истрага и утврди евентуална одговорност Николића. Александар Вучић је поменуте изјаве окарактерисао као потпуно лудило. „Сада је потпуно јасно да иза монструозних лажи Наташе Кандић заправо стоји ДС. Те њихове глупости су сви демантовали, па чак и њихови пријатељи Хрвати, али као што видите, они не одустају од тога да се покажу луђим него што јесу”, каже Вучић.

Несумњиво је да ће после изречених оптужби Наташа Кандић и тим који је организовао и спровео напад на Николића, морати да положе рачуне пред судом. Томиславу Николићу, као човеку који се једног дана пробудио и „сазнао” да је починио ратни злочин, сигурно није лако, али то ће најмање утицати на његов и рејтинг Српске радикалне странке која, према најновијим истраживањима јавног мњења, и даље по популарности међу бирачима заузима четврто место. □

Дератизација Наташе Кандић

Неколико десетина Кикиндана са хируршким маскама на лицу приредило је „добродошлицу“ председнику Фонда за хуманитарно право Наташи Кандић, која је, упркос томе што је у овом граду проглашена за непожељну особу, одлучила да гостује на тамошњој локалној телевизији. Очекујући вероватно физичке нападе и инциденте већих размера, који би могли да попуне стране и телевизијске минутаже у наредним данима, како овдашњих тако и страних медија, Наташа Кандић се испред телевизије ВК појавила са армијом новинара, предвођених увек спремном екипом CNN. Међутим, били су прилично разочарани када су схватили да су остали ускраћени за репортажу о рушилачком и насртљивом српском народу. Инцидената није било. Окупљени грађани са маскама на лицу, прскајући и дезинфикујући пут којим је она пролазила мирно су изразили своје незадовољство њеним присуством, показујући на тај начин какво мишљење имају о њој. Разочарану екипу ипак је мало развеселила срдачна добродошлица у просторијама телевизије, коју су им пожелели представници Демократске странке, Г17 плус, Лиге социјалдемократа Војводине, Демократске Војводине и Грађанске странке Србије.

„То што је Наташа Кандић дошла у Кикинду је ствар њене личне културе. Ја лично, када би ме неко негде прогласио непожељним, не бих дошао, али њен долазак показује о каквој се особи ради. Дошла је смишљено, очекујући да ће бити физичких насртаја на њу па је са собом повела и CNN и друге телевизије које је требало да прикажу и укажу свету каква смо ми општина и какви смо ми људи. Међутим, људи су протестовали мирно. Нико јој није рекао ниједну ружну реч. Показали смо да смо далеко културнији и цивилизованији него што је она“, објашњава председник општине Кикинда Бранислав Блажић, који је пре неколико дана Наташу Кандић прогласио персоном нон грата у овом граду.

„Устав ми не дозвољава да забраним право кретања Наташи Кандић, међутим, уколико се устав промени и стекнем то право, забранићу јој да дође у Кикинду. Овако само могу да изјавим да је персона нон грата, односно у нашем граду непожељна“, каже Блажић, објашњавајући да на тај начин жели да изрази протест против Наташе Кандић и људи сличног менталног склопа као она који, како



он каже, вероватно због пара покушавају чигав српски народ да прогласе злочиначким.

Сматрајући да она то ради смишљено и организовано, а пошто, како каже, немамо државу и систем који би се супротставио таквим људима и заштитио државотворне и националне интересе, одлучио је да направи први корак ка

“Никога ја не спречавам да дође у Кикинду. Наташа Кандић може да се креће где год хоће али зато имам право као председник општине да кажем – госпођо, ви сте зло за српски народ, зло за ову државу и мој је став да сте ви непожељни у општини коју карактеришу толерантни и добри односи међу вишенационалним становништвом, а да ли ћете ви доћи у општину или нећете, то је ствар културе”, казао је Бранислав Блажић.

томе и од таквих људи заштити барем средину у којој је председник. „Крајње је време да сам народ стане у одбрану својих интереса због будућности тог истог народа. То је моја реакција на све то што она и њој слични раде. Желео сам да покажем како такви људи као што су они нису пожељни у овој средини где сам ја председник општине. Када сам је прогласио персоном нон грата, руководио сам се чињеницом да је ово изузетно толерантна, вишенационална средина која жели да створи што боље односе међу људима. Мржња, протеривања и прогањања, које заступа Наташа Кандић овде нису добродошли. Наташа Кандић се дрзнула и дала себи за право да без икаквог аргумента окривљује чак за убиство и ратни злочин. Докле толерисати људима који дају себи за право да упиру прст у неког и практично манипулишу његовом судбином а да за то не одговарају ни пред ким“, истакао је Блажић. □

Хроника хрватских зверстава над Србима у Босни и Херцеговини

Лешинаре и псе хранили живим Србима

Пише: Душан Марић

Први председник ратне владе Херцег Босне Јадранко Прлић, њен министар одбране Бруно Стојић, генерали и ратни команданти Хрватског већа одбране Миливоје Петковић и Слободан Праљак, командант војне полиције ХВО Валентин Ђорић и председник комисије Херцег Босне за ратне заробљенике Берислав Пушић последњи су Хрвати из Босне и Херцеговине против којих су подигнуте оптужнице Хашког трибунала.

Карла дел Понте и њени сарадници највише званичнике и војне команданте Хрвата и БиХ терете за етничко чишћење муслимана у Западној Херцеговини и средњој Босни, са посебним акцентом на покољу муслиманских цивила у Ахмићима и Ступном Долу, те рушењу Старог моста у Мостару. Захтева се и утврђивање њихове кривице за злочине над муслиманским становништвом, како стоји у оптужници, у северној Босни.

Пре ове шесторке, по скоро идентичним оптужницама, у притвор у Шевенингену доспели су генерал Тихомир Блашкић, један од ратних команданата Генералштаба ХВО, Дарио Кордић, политички лидер Хрвата у средњој Босни, као и још неколицина Хрвата који су у време хрватско-муслиманског сукоба командовали мањим јединицама ХВО. И они се терете искључиво за злочине које су они, односно њихови потчињени, починили над муслиманима.

С обзиром на то, као и на чињеницу да се ни пред судовима у Федерацији БиХ не води ниједан поступак за злочине хрватских војника или цивила над својим православним комшијама, неком ко је неупућен у ратне (не)прилике у овој бившој југословенској републици остаје само да закључи да од 1992. до 1995. године Хрвати нису чинили зло-

чине над Србима. Или, ако су их чинили, да су ти злочини мањи од злочина над муслиманима. Међутим, неспорне чињенице говоре сасвим супротно - хрватски злочини над Србима у БиХ, и по броју жртава, и по свирепости са којом су оне мучене и ликвидирани, вишеструко надилазе хрватске злочине над муслиманима. Овде ће бити поменути само неки од њих.

Сво српско становништво из Томиславграда затворено у логоре

Када је у том делу БиХ, нападом регуларне хрватске војске и формације ХВО из правца Ливна и Томиславграда (Дувна) на српска села на Купрешкој висоравни почео рат, сви Срби у Томиславграду, без обзира на старост, пол и стручну оспособљеност, добили су отказ на послу, а неколико дана касније све српско становништво из ове општине затворено је у логоре. У највећем логору, у селу Рашћани, налазило се 75 деце, чак 114 људи старијих од 60 година, 51 особа женског пола... Најстарији логораш Данко Зечевић имао је 89 година а најмлађи, Вања (Пере) Савић, је у тренутку хапшења имао мање од месец дана. Седам логораша није преживело тортuru својих комшија и дојучерашњих колега с посла, а остали су протерани у Републику Српску.

Од 673 Срба, колико их је дочекало рат, данас у Томиславграду нема ниједног. Тако је геноцид над Србима у тој општини, започет у време Анте Павелића и НДХ, када је у селима Рашћани, Цебаре, Мокроноге, Присоје, Врила, Шуица и Баљци заклано или у јаме бачено преко 2.000 српских душа, у овом рату приведен крају и то без икаквих последица по његове починиоце. Како оне тадашње, која су се са својим православним комшијама



обрачунали у име фашизма, тако и ове садашње, који су то чинили у име „демократије” и „европеизације Балкана”.

Осим домицилног становништва, у логорима на подручју Томиславграда Хрвати су држали и Србе из Купреса и околних општина, заробљене припаднике ЈНА али и Србе из других делова бивше СФРЈ, који су живели и радили у Хрватској а које је полиција хапсила у њиховим подстанарским собама или на радним местима и транспортовала у херцеговачке логоре смрти.

Један од тих логора налазио се у селу Галечић. Да би се схватило како су Срби у њему мучени и убијани, довољно је прочитати само део сведочења логораша Новака Средића (55). Новак је из Нишевића код Приједора. У логор је доведен крајем маја 1992. године, када га је хрватска полиција ухапсила у аутобусу којим је из За-

Само у једном дану је убијено осам заробљеника из Купреса

Петнаестог априла 1992. године, из логора у селу Стипанићи код Томиславграда хрватски полицајци у непознатом правцу одвели су осморицу Срба из Купреса: браћу Драгана и Миливоја Машића, њихову браћу од стрица Марка и Радована, Ратка Лугоњу, Ђорђа Марића, Душана и Николу Дувњака, којима се после тога изгубио сваки траг. И данас, 13 година касније, Хрвати не само што неће да кажу где се налазе њихови посмртни остаци, него не признају да су набројани несрећници икада били у њиховим рукама.



Миливој Машић



Радован Машић



Марко Машић



Драган Машић

греба, у којем је живео, путовао у БиХ, са намером да се дочепа родног краја.

– Једног дана у логор је дошао један „вуковарац“ – казује Средић. – Рекао је: „Слушајте ону птицу како цвркуће. Хајде ти – показао је на мене – да погледаш са мном.“ Изашао сам за њим и гледао испред себе. „Видиш ли

димир Митранић, који је у ноћи 14. априла заклан у кревету, у својој кући у Загонима. Након тог злочина за Србе у Ливну отворена су три логора – у згради полиције и оближњој гаражи, у згради штаба ТО и у Основној школи „Иван Горан Ковачић“. Кроз те логоре прошло је више од 1.000 Срба из Ливна али, као и у случају Томиславграда (Дувна), и из других места у БиХ и Југославији, а више од стотину њих је убијено, и то углавном на зверски, здравом разуму несхватљив начин.

Милана (Томе) Ждери (45) из Губера, професора математике у Ливну, који је учио и васпитавао генерације њихове деце, његове комшије Хрвати прво су тешко мучили у згради Основне школе „Иван Горан Ковачић“, а онда га, 15. августа, одвели његовој кући и живог запалили. Пре тога су му отели 300.000 марака, камион и два аутомобила.

– Гледао сам свог стрица како му секу прсте на руци – сведочио је након изласка на слободу логораш Дејан Лаганин. – Мом шури поломили су обе ноге и сва ребра. Стављали су људе на струју, одсецали им уши и прсте, живе их

Масакр резервиста из Црне Горе

Драган Боснић из Купреса тврди да су он и други затвореници били присутни када су, у логору који се налазио у згради Томиславградске гимназије, хрватски полицајци групи црногорских резервиста ломили руке и ножевима им одсецали уши, нос и друге делове тела.

ишта?” – пита. „Не видим” – кажем и потом подигнем поглед. Испред видим човека везаног за дрво, свег оглоданог од птица. Они су имали обичај да муче људе тако што би их живе везали за дрво, а онда им ножевима засекали месо, да би привукли лешинаре. „Видиш, оно ти је брат” – наставио је црнокошуљаш. – „И ти ћеш тако, само за тебе има још времена. Хајде, да видиш још твоје браће. Било је много таквих мученика, било је страшно.”

У логорима у Ливну живе Србе спаљивали на ватри

Од око пет хиљада Срба, колико их је, по последњем попису, живело на подручју општине Ливно крај рата је у завичају дочекало само њих двадесетак. Већина њих је побегла или протерана, а немали број убијен на знаним и незнаним стратиштима.

Прва жртва био је познати адвокат Вла-



спаљивали на ватри... Према изјавама преживелих ливњских Срба, само од априла до октобра убијено је најмање четрдесет и двоје њихових сународника.

Александар Арнаут жив је спаљен у породичној кући. Милан Пажин и његова супруга Милена заклани су недалеко од породичне куће. Исту судбину доживели су и њихови рођаци, Илија Пажин и његов син Драган. Усташки нож пресудио је и Милораду Црнчевићу, Веселину Митрајлићу, Војку Раџи... Јања Лаганин и Анђа Јовић су обешене. Рајко Шунка и супруга му Анђа буквално су масакрирани.

– Једног дана, у октобру, мислим да је био двадесети, дошао је стражар Милан Раџић, био је пијан – сећа се логораш Горан Зелен. – Рекао нам је да је био на увиђају поводом убиства Рајка и Анђе Шунке, и да су им одсечене уши и нос, да је њено тело растављено на два дела, а да су они у извештају написали како су погинули у покушају бекства.

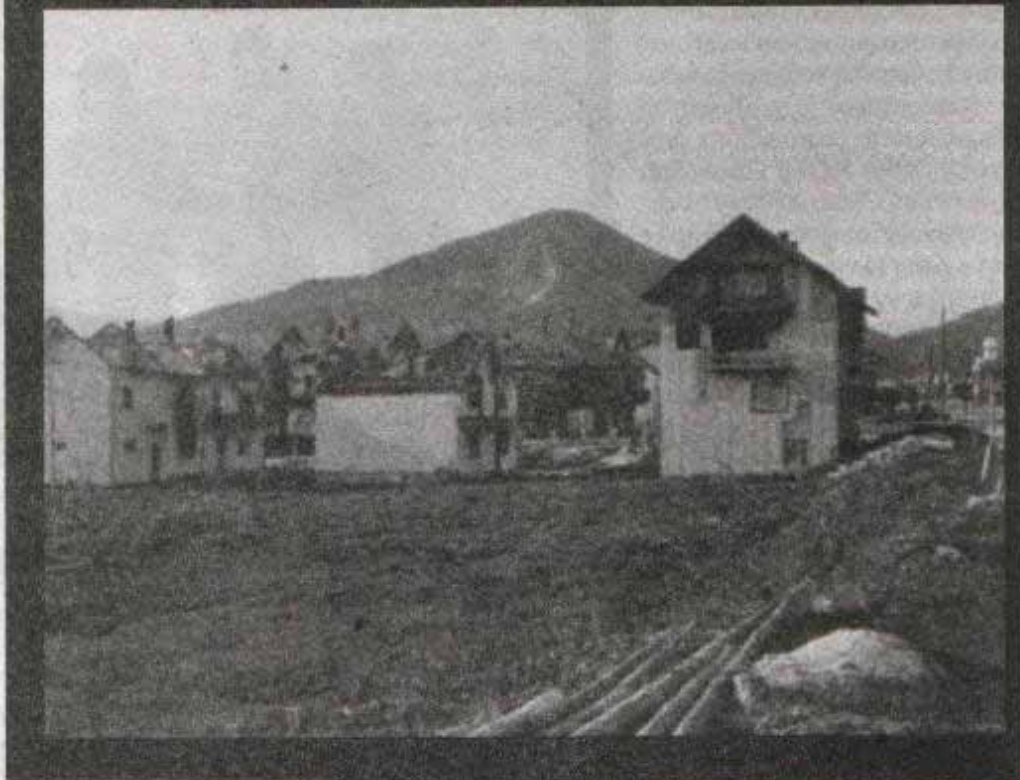
Угледног Ливњака Милана Вујановића, Хрвати су прво у згради станице полиције намртно пребили а потом, кад су се уморили од батинања, избацили га кроз прозор на улицу, где је убрзо испустио душу. Зликовцима ни то није било довољно већ су покушали да се шегаче са мртвим човеком и његовом породицом. Миле је већ био мр-

Завет и јуначка смрт професора Милана Ждера

Кобног дана, Хрвати су Милана Ждера крвнички претукли а онда га вратили међу остале логораше. Када су га, сломљеног и крвавог, бацили на под, он је пркосно повикао: "Браћо Срби, не одајте једни друге. А ви, бандо усташка, убијте мене, ја вас се не бојим, али знајте, мој народ никада нећете искоренити!"

Биле су то његове последње речи. Након тога, звери су скочиле на њега, одвеле га и запалиле.

Купрес након уласка снага ХВО



Рајко Лугоња,
један од
несталих
Купрешана

тав када су они послали „курира“ по његовог брата, са поруком да дође хитно како би рањеном брату дао крв.

Иако излази из оквира главне теме ове приче, грех је не споменути да су касније два сина Миле Вујановића јуначки погинула у редовима Војске Републике Српске.

Ливњак Војин Ковачић је након хапшења прво заклан, а затим поливен бензином и запаљен. Дојучерашње комшије нису имале милости ни према Ненаду Покрајцу, Милици Тодоровић, Анђи Црногорац.

– Моју жену мучили су тако што су јој живој пребили ноге, у нашој кући, на моје очи, а онда је Марко Прањић

у њу испалио двадесет метака – сећа се Дејан Лаганин.

Након изласка на слободу Недељко Кисо из Ливна, који је прошао пакао ропства на подручју те, али и суседне дувањске општине, изјавио је да је један од команданата специјалних постројби ХВО Давор Гласновић затвореним Србима ножем засецао вратове, а затим лизао крв с ножа. Кисо је присилио да попије литарску флашу мешавине коњака и соли, а затим му ножем направио два реза с обе стране грла, разрезао му нос и обе подлактице и у све ране насуо со. Једном затворенику, Кисо зна да се презивао Каран, да је из Томиславграда и стар 60 година. Гласновић је наочиглед свих логораша ножем одсекао главу.

– Кожа ми је почела отпадати, коса ми је побелила, обрве отпале – каже у делу свог сведочења о паклу ливањских логора Ристо Маријан. – Изводили су нас из хелије и до бесвести тукли. Једном су ми пробали прену кост, а онда ме на суво обријали крвавим ножем. Други пут пребили су ми два ребра, док су два напукла, пребили су ми плећку, сломили кост на нози. Једно вече зовнули су неког чобанина са Купреса да нас туче. Два пута ме лесковим штапом из све снаге ударио по глави. Главу сам штитио рукама и тада су ми напукле кости на обе руке.

Логорашима насилно вадиле крв

Свим затвореницима, својим комшијама, који су, исцрпљени од глади, жеђи и батина, личили на живе костуре, ливањски Хрвати су два пута насилно вадиле крв. Од 300 грама до пола литра. Говорили су да је то за рањене Хрвате, “да надокнаде хрватску крв коју су пролили четници”.

На подручју Ливна и Дувна (Томиславграда) ликвидирано је више од стотину Срба из разних делова СФРЈ, који су до избијања рата радили у Хрватској, тамо хашшени и довођени у пакао Херцег-Босне. И данас, девет година након завршетка рата, они и њихова трагична судбина тајна су око чијег чувања међу тамошњим Хрватима влада права завера ћутања. Као да су убијени пилићи а не људи, нечија деца, очеви, браћа... за којима несрећне породице узалудно трагају.

Предраг Башић убијен у Вилиним кућама код Купреса



– У логор су једно вече довели дванаест Срба. Били су из разних делова БиХ и Србије. Нашли су их у Ријеци и Загребу, где су радили као грађевински радници. Ошипали су их до голе коже, а онда им ножем на челу урезали петокраку и латинично слово У. Држали су их под немогућим условима, у хелији два са два и по метра. Одвели су их једне ноћи, заједно са Ливњаком Миланом Бајилом, званим Гроф, и бацили у јаму безданку, изнад Сухаче, коју су усташе 1941. године напуниле српском сиротињом – сведочи Дејан Лаганин.

По узору на своје претке и узоре, Хрвати из Ливна се од 1992. до 1995. године, нису обрачунавали само са живим, него и са мртвим Србима. За време Павелићеве НДХ више од 2.000 ливањских Срба бачено је у јаме у околини тог града. Две године пре последњег рата њихове кости извађене су из јаме и сахрањене у костурницу код градске православне цркве. Недуго након почетка рата, на основу одлуке градских власти, костурница је разнесена експлозивом.

Стравичним терором над српским становништвом командовали су први човек ливањске општине и ХВО-а Мирко Баковић, председник ХДЗ-а Стипе Бараћ, заповедници војне полиције ХВО Зденко Андабак и Бабо Јашаревић, начелник и секретар ливањске полиције Анђелко Хргић и Станко Вргоч, управник цивилног затвора Мато Павловић и Јозо Перић, предратни шеф Државне безбедности у ливањској регији. Међу нижерањганим бандитима којима су руке кржаве до лаката преживели логораша по злу посебно издвајају инспекторе бивше ДБ Горана Михаљевића, Јозу Перића, Менсуда Башића, Јозу Ђурића, затим милиционере и припаднике ХВО-а Анту Ремца, Зорана Врдољака, Марка Прањића, Јозу Станића и Стипу Баруна.

Агресија на Купрешку висораван

Значајно место у црним хроникама последњег рата припада и страдању српског становништва на подручју општи-

не Купрес, која се, након Босанског Брода, прва у БиХ нашла на удару отворене агресије Туђманове Хрватске.

За осам дана окупације дела Купрешке висоравни припадници ХВО-а, уз помоћ своје сабраће из Хрватске и плаћеника из иностранства, убили су неколико десетина цивила и резервиста ЈНА, а њих скоро две стотине одвели у логоре у Западној Херцеговини и Хрватској. Седамнаест њих је убијено (Хрвати још увек крију посмртне остатке њих шеснаест), тројица су подлегла мучењу у логору (Миле Спремо, Петар Спремо и Стојан Зубић) а остали су се из двомесечног заробљеништва вратили као живи лешеве.

Првог дана агресије на Купрешку висораван Хрвати су извршили потпуно етничко чишћење села Доњи Малован, тако што су све његове становнике отерали у логор. Међу њима 58 жена, од којих је 13 имало више од 80 година (неколико старица било је потпуно непокретно) и девет мушкараца који су имали више од 70 година.

У Вилиним кућама код Купреса 6. априла 1992. године, војници ХВО палбом из аутоматског оружја изрешетали су деветорицу Срба мештана које су држали затворене у подруму куће Марка Виле – Драгана Шормаза, Јову Зубића, Властимира Јарчевића, Недељка Карана, Владу Дувњака, Момчила Шешума, Предрага Баштића, Јову Павловића и Мирка Канлића.



По уласку у сам град Купрес, 7. априла, јединице ЈНА и српских добровољаца пронашле су 28 убијених Срба. Слике њихових масакрираних тела обишле су свет, мада је Европска телевизијска асоцијација одбила да их емитује, уз провидно образложење да су претешке за гледање.

У „Лори“ убијен 71 логораш

За четири ратне године тортури у сплитском логору „Лора“ подлегло је најмање седамдесет логораша српске националности, док њих више од хиљаду као успомене на преживљени пакао у том логору имају тешке телесне повреде и психичке трауме.

Највећи број логораша је у „Лору“ доведен из БиХ, у организацији херцеговачких постројби ХВО и локалних општинских власти, и то након што су Хрватска и БиХ признате као засебне државе.

Српски цивили у Мркоњић Граду убијени после монструозног мучења

Десетог октобра 1995. године, захваљујући политичким мешетарењима и договорима на релацији Београд-Загреб-Вашингтон-Сарајево-Пале, Срби су изгубили и Мркоњић Град. На подручју окупираних општина, које су запоселе јединице регуларне Хрватске војске и Хрватског већа одбране остало је око 300 српских цивила и војника, углавном из Мркоњића, Шипова и Купреса, који нису успели да се са главнином снага ВРС на време повуку према Мањачи и Бањалуци.

Пет месеци касније, када се по Дејтонском споразуму агресорска војска повукла из тог дела Републике Српске, сви нестали пронађени су мртви. Највише њих, стотину осамдесет и једна особа, у масовној гробници на православном гробљу у Мркоњићу.

Обдукција коју је са својом екипом извршио др Зоран Станковић са ВМА у Београду, потврдила је тачност изјава мештана муслиманске националности, који су били очевици дивљања хрватских војника, да је највећи број

Забиијали им игле и ексере под нокте

Уз свакодневне батине, које су се обично завршавале падањем жртве у несвест, купрешки али и други Срби који су били у хрватским логорима мучени су прикључивањем на нисконапонску струју, забадањем игала и ексера под нокте, убадањем ножем у разне делове тела, присиљавањем да све до падања у несвест нетремице гледају у сијалицу од 100 вати... Зверским мучењем присиљавани су да ноктима гуле малтер са зидова а затим исти једу помешан са изметом, да уместо воде пију своју или туђу мокраћу, да језиком чисте чулавце у клозету, да једни друге орално задовољавају...

жртва убијен након заробљавања и монструозног мучења.

Код педесет и две жртве утврђено је да су усрђене ударцима тупим предметом, највероватније маљем, у главу а код четрдесет и шесторо несрећника пронађене су комбиноване повреде од ватреног и хладног оружја. Код четири жртве глава уопште није пронађена, код њих неколико глава је била одсечена и бачена поред тела а на више од двадесет тела констатовани су преломи ногу и руку, или недостатак потколеница и подлактица.

Поједине жртве биле су везане жицом. Од 134 идентификоване жртве тридесет и четири су били цивили, десет од њих жене. Просечна старост убијених цивила била је 65 година, једанаесторо њих било је старије од седамдесет, а петоро од осамдесет и пет година.

Поред осталих убијени су Вид Ковјанић (89), Анђа Дринић (86), Ђорђе Видовић (86), Јованка Ковјанић (82), сви из Бочца, Вид Подрашанин (84) и Ђука Костић (71) из Сурјана, Јован Лазендић (89) из Под-

Душка Митрића умориле прве комшије



– Фадил Дервишевић и Мустафа Спахић, рекли су ми да ми је сина убио Марио Видовић, братић нашег комшије Пере – каже Бранко Митрић, којем су Хрвати приликом окупације Мркоњић Града убили сина Душка.

– У убиству и мучењу мог детета учествовали су и Перини сестрићи, вршњаци и другови мог сина, Дане и Бернард. Прво су га ранили а затим га тукли и мучили све док није издахнуо. Приликом обдукције, на телу несрећног младића пронађена је само једна рана од метка, на глежњу леве ноге, због које, сасвим сигурно, није могао издахнути. Међутим, глава му је била толико смрскана да су од костију остале само две вилице, а срце му је пробијено директним ударцем ножа или неког сличног оштрог сечива.

Масовна гробница – Мркоњић Град



Масовна гробница – Мркоњић Град



брда... Свима њима глава је била смрскана ударцима неким тупим предметом, попут маља.

Милева Жупић је у масовној гробници пронашла сва три своја сина – Стевана (28), Жељка (26) и Живка (24).

У селу Сурјан код Мркоњић Града у згаришту запаљене куће Пантелије Грмаша (70) пронађено је осам угљенисаних тела. Утврђено је да се ради о домаћину и његовој сусрузи Сави (68), затим Радојки Јоргановић (70), Бранку Кудри (56), Јели Јоргановић (61), Бранку Рожићу (70), његовој сусрузи Невенки (63) и њиховој непокретној ћерци Радојки (34). Њих су Хрвати затворили у кућу и живе запаљили.

У Ђатама код Шипова, у запаљеној породичној кући, Недељко Илић пронашао је остатке костију своје осамдесетогодишње мајке Стоје. Драгиња и Михајло Мичић из Чуклића су свог тридесетогодишњег сина Петра нашли на сеоском путу у Јеловцу, умотаног у ћебе и запаљеног.

Седам дана после Петровдана 1992. године на гробљу у Витезу сахрањено је тридесет и двоје српских цивила које су тих дана побили припадници ХВО из јединице „Цр-

Милораду пре убиства извадили очи



Рођеном брату Бранка Митрића Жарку Хрвати су, у октобру 1995. године, убили два сина, Петра и Милорада.

– Петар је имао две прострелне ране на леђима и он је подлегао тим ранама – објашњава несрећни отац.

– Међутим, Милорада су очигледно уморили на зверски начин. Оба ока су му била извађена.



ни витезови", којом су командовали Славен и Дарко Краљевић, затим Јаков и „Сиви” Крижанац.

У фебруару 1993. године у селу Љесковица код Жепча, снаге Хрватског већа одбране под командом Иве Лозанчића (касније постао један од највиших државних функционера у Сарајеву) убиле су Винка Божичковића, Душана Крижевића, Милоша Лучића, Мирослава Лучића, Мирослава Мишића, Љубу Николића, Перу Николића, Срету Париповића, Ненада Петрушића, Луку Тодоровића, Симу Тодоровића и Перу Божића.

Током јуна 1992. године у Желећи код Зенице Хрвати и муслимани су заједничким снагама убили више од двадесет српских цивила. Најстарији међу њима, брачни пар Вељко и Анђа Благојевић, имали су по 80 година.

У логору који се налазио у згради ОШ „Раде Кондић” у Жепчу Хрвати су убили петоро заточених српских цивила.

Иако је масакр у Мркоњић Граду школски пример ратног злочина, иако је сва потребна документација о том злочину још пре осам година достављена Хашком трибуналу, иако су истражитељи из Хага присуствовали ексхумацији 181 жртве из масовне гробнице, ни против једног хрватског официра и војника који су учествовали у извршењу злодела није подигнута оптужница.

Најстравиције методе мучења примењиване су у логору у Љубушком

Једно од најстрашнијих мучилишта за Србе у Западној Херцеговини био је логор у Љубушком.

Девет кругова пакла Милорада Пајчина

Милорад Пајчин (34) из Губера код Ливна заробљен је у априлу 1992. године у Равањском пољу код Купреса, када је, услед пијанства, неопрезно прешао на територију под контролом ХВО-а. Прошао је кроз девет кругова пакла у десет хрватских логора. Сви нокти на рукама су му почупани, вилица сломљена на три места, многа ребра напукла... У полицијској станици у Рами усташа Амброзије Товило му је ножем дубоко засекао мишицу леве руке. Крвљу која је шикнула из ране присутни Хрвати прали су руке и притом се смејали.

На крају тог „ритуала” већ поменути „хрватски витез”, високи часник ХВО-а, ножем је Пајчину направио посекотину на врату.

Двогодишње дете заковано за бандеру

– Једног дана нас двадесетак затвореника извели су у град - изјавио је Милорад Пајчин у сведочењу о данима ужаса у логору Љубушки.
– Водили су нас до једне улице, где су нам показали једну бандеру. На бандери је ексерима било приковано дете од годину-две. Усташа нам рече: “Погледајте, четничко дете.”

– Мене је највише мучио Нико Јурковић – изјавио је српским истражним органима након изласка на слободу један од логораша Дамјан Трипковић из Прибиловаца. – Његова сестра удата је за Србина Младена Глибу из Тасовчића. Рекао ми је: „Ја јесам усташа, али нисам онај прави све док не закољем своју сестру и три сестрића, а онда и свог зета”. Тукао ме је дрвеним маљем. Кад паднем у несвест, поливао ме је водом и поново ударао док поново не изгубим свест. Ивица Вего и Марко Раић су ме највише тукли у тестисе.

Црне вреће пуне гована и мокраће набију ми на главу и туку ме. Забијали су ми ексере под нокте. Гасили су ми цигарете свуда по тијелу, па и на језику. Морао сам да гутам запаљене цигарете. Завлачили су ми у чмар штапин а онда га палили. У клозет су ме водили да руку до рамена завучем у клозетску шољу а онда је сву оближем. Ловачком пушком су ми пуцали у лијеву руку и трајно је онеспособили.

Долазиле су и њихове жене да нас туку, најчешће моткама – наставља своје сјећање на те дане ужаса Трипковић. – Доводили су и једну љепушкасту Српкињу из душевне болнице у Домановићима и сви су је силовали. Тјерали су и нас затворенике да је силујемо, свакодневно. Ко неће или не може, добије страшне батине. Мене су тјерали да „пушим” курац свима одреда, и затвореницима, и стражарима и заповједницима. А да бих преживио муке од жеђи молио сам ноћу рођеног брата да ми се помокри у шаку, па да попијем.

– Осим што су их крвнички тукли и убијали, хрватски војници али и цивили, који су свакодневно у великом броју навраћали у логор да би учествовали у „мучењу четника”, тјерали су затворенике да једни другима једу измет и пију мокраћу, једу туцани камен, опушке и остали отпад који су скупљали по логорском кругу; да пасу траву, „пуше” једни другима, ноктима гребу малтер са зидова и једу га помјешан са сољу, изметом и мокраћом; да са стола наглавачке скачу на туцани камен... Док је несрећницима крв обливала главу, окупљени Хрвати су се смијали, аплаудирали и жртвама објашњава-





ли да су то скокови са Старог моста у Мостару у Неретву – прича Дамјан Трипковић.

Још морбидније од физичког било је психичко мучење логораша у Љубушком. Ево дијела свједочења Стеве Антића, који је ухапшен 19. априла 1992. године у Бијелом Пољу код Мостара.

– Један Мате је у кутији за бомбоне носио људско ухо и показивао нам га а други је на ланчићу имао мали прст од дјетета... Један усташа ми је рекао да ми је силовао кћерку Недељку, стару 6 година а да је његов отац силовао моју другу кћерку Јовану, стару 4 године, а да су мог синчића Јована испекли на српским костима извађеним из јаме, те да се сви налазе набијени на колац испред наше цркве у Пребиловцима.

Свако свједочење из логора у Љубушком подједнако је потресно, за здрав разум несхватљиво, за нормалну људску душу неиздрживо. Може се само наслућивати како је било онима који су тај пакао свакодневно гледали и преживљавали. Један од њих, Славко Богдановић, ухапшен је у априлу 1992. године, у једном мостарском ресторану, заједно са још три пријатеља. Одведени су у „помоћни“ логор у селу Липно код Љубушког.

– Око бивше школе видим све је криво, и зидови и земља – свједочи Богдановић. – Уводе нас у школу, у једну просторију која је сва крива. Туку свим и свачим... Крв пљушти на све стране, глава ми је сва исјечена. Један усташа пуца Миловану Зупцу кроз пету. Из ње тече поток крви а неће да га превију. Усташе говоре: „Заклаћемо га, да се не мучи“. Милована су усташе тада изве-

ле и више нико никада ништа није сазнао о њему. Тукли су нас седам дана и ноћи. Не дају нам ништа да једемо, а не дају ни воде. Прсте на ногама су ми поломили чекићем... лијеву руку су ми стукли истим тим чекићем. Један младић офарбан у црно по лицу забада ми нож кроз мишић лијеве надлактице. Расјеца ме два пута на лијевој страни стомака. Пекли су ме упаљачем и лет лампом по ранама, све до кости. Капље са мене нешто као маст...

У сећању Дамјана Трипковића посебно место заузима убиство Неђе Милутиновића и Недељка Зелена, који су, колико су он и остали преживели логораша из Љубушког сазнали, „негде од Бугојна и Доњег Вакуфа“.

– Кад су их довели, чула се вика и ударање. Нема ко није долазио да их туче. Једни су ударали, а други чекали на ред. Поднели су страшне муке и у њима издахнули. Неђо Зелен је после мучења доведен одераних леђа, све до колена. Низ њега је цурила крв и лимфа, видело се живо месо. Милутиновић је имао посекотине по глави. Тукли су их целу ноћ. Следеће вечери Неђо Матић, Адем и још двојица упали су код њих у хелију и тамо се дуго задржали. Чули су се ударци и крклање. Након неког времена чули су се као ратни победнички покличи. Вриштали су и скакали по њиховим телима. Несрећници су издахнули. Следеће вечери однели су њихова тела.

Евиденција о укупном броју заточених и, на начин сличан описаном, убијених Срба у логорима на подручју општине Љубушко не постоји. О већини оних који су убијени уништени су скоро сви трагови. Остала су само



и његови синови Ристо и Жарко, Милан Милошевић, његов син и десетогодишњи увук.

Крвави пир „браће“ Хрвата нису преживели ни Вид Радовановић и његов син Жељко, Андрија Мартић и његов син Момир, те Душко Дујанић. Тела убијених Хрвати су одвезли и бацили у реку Саву. Утврђено је да је покољем српских цивила командовао Анте Пркачин.

Осам дана касније, 4. априла, у Сијеговцу је убијено још 27 Срба. Све младе жене у селу силоване су а затим одведене у Хрватску као бело робље, у јавне куће које је нова усташка држава отворила за забаву својих војника. Остали преживели мештани одведени су у логоре, а све куће у селу миниране.

Истог дана у Костресу, код месног гробља, муслимани, припадници ХВО-а, наишли су на српски збег и ножем заклали свих десеторо несрећника. Међу њима Зорана и Зорицу Зорак и њихову децу, петогодишњег Слађана и четворогодишњу Слађану. Према сопственом признању, Зорак и остале цивиле заклао је Алија Селмановић.

Од тог дана па до новембра, када је српска војска ослободила Босански Брод, све становништво српске националности из те општине, укупно око 15 хиљада људи, протерано је или одведено у логоре. Након повлачења Хрвата и њиховог исламског „цвеха“ из Брода, у каналу у улици Јове Јовановића Змаја пронађени су по-

сећања њихових преживелих сапатника, који, због брзине којом су људи убијани након довођења у логор, често нису знали ни име жртве. Према тим сећањима, сигурно је да се ради о десетинама убијених и стотинама Срба који су у логоре доведени као релативно здрави људи, а из њих изашли као доживотни тешки богаљи.

Али за Карлу дел Понте, њене сараднице и налогодавце то није злочин. Зато што жртве припадају српском народу.

Покољ на подручју Босанског Брода

У ноћи између 26. и 27. марта 1992. године у Сијеговцу код Босанског Брода војници ХВ и ХВО заклали су 17 мештана Срба. Убијени су Јован Зечевић и три његова сина – Милан, Борислав и Бранислав, Пејо Бачић

У Броду стрелићали осморицу заробљених војника ЈНА

Другог маја 1992. године Хрвати су напали касарну ЈНА у Зборишту код Босанског Брода. Једанаест војника је заробљено и одведено у затвор у Броду. Два дана касније њихови тамничари су осморицу војника потрпали у возило „фургон“, одвезли изван града и побили.



Осамдесетпето-годишњи Србин, убијен и спаљен у својој кући

смртни остаци десеторо Срба, на које су биле набацане стрвине свиња и паса. На градском гробљу пронађен је 61 убијени Србин, а на православном гробљу њих још десет. Шест тела код зграде бродске електродистрибуције.

Утврђено је да су на подручју Брода постојала четири логора за Србе – на стадиону „Полега“, складишту грађевинског материјала у робној кући „Београд“ у Тулеку, у згради Средњошколског центра и бази локалног кајакашког клуба. Кроз те четири кланице прошло је више од хиљаду мушкараца, жена и деце са подручја Брода и најмање још толико несрећника које су Хрвати дотерали из логора у Оџаку и Дервенти, када је по-

стало јасно да ће та места српска војска ослободити.

Свакодневно, несрећни Срби не само што су, често на смрт, пребијани и понижавани у самим логорима, него су многи од њих редовно извођени на линије фронта на Кострепу, Бијелом Брду и другде да копају ровове испред положаја ХВО-а. Сведоци тврде да је дневно гинуло (од унакрсне ватре и граната) или убијано од стране хрватских војника најмање четворо-петоро логораша. Хрвати су их увече купили, одвозили и бацали у реку Саву. Да би се наслутило укупан број Срба убијених на овај начин, довољан је податак да је фронт у овом делу Посавине постојао више од четири месеца.



Миленко Боројевић, убијен у логору у Босанском Броду 4.10.1992.



Светозар Горановић, умро 16. маја 1992. од последица тортуре у логору у Оџаку



Петар Бурић, у логору у Босанском Броду одведен маја '92, убијен у септембру '92.



Мирослав Радуловић, у логору одведен 8. маја 1992., убијен 16.9.1992.



Раде Дервенић из Доње Дубице, убијен зверским мучењем у логору у Босанском Броду 4.7.1992.



Мишо Мишљагић, убијен 16.8.1992. у логору у Босанском Броду

Српкиње довозили аутобусима и организовано силовали

– Приликом напада на Сијековац 4. априла, више девојака, односно младих женских особа је силовано у кућама где су затечене а укупно је тог дана, колико ја знам, отето двадесет и осам женских особа, Српкиња, које су комбијем пребациване у Славонски Брод – изјавио је касније припадник ХВО-а, кољач из Костреса Алија Селмангић.

– У ноћи између 13. и 14. јула усташе су у Тулек довеле групу жена и деце из Новог Града – сведочио је Владо Дервентић, и сам заточеник логора смрти. – Прво су шест девојака сместили у засебну собу. Ту су их силовали, како је ко хтио. Посебно се истицао Јурица Блажић, затим Анто Голубовић, Шимо Топаловац и Јосип Толић. Једном су довели два аутобуса пуна Српкиња. Сместили су их по канцеларијама робне куће. Силовали су их а младе жене су усташки полицајци одводили са собом где год су се кретали. Међу њима је била и једна трудница стара 20 година.

Сведок која је желела да остане анонимна, а чије сведочење је заведено под бројем 279/94-30, дала је истражним органима РС изјаву која почиње овако: – Моје страдање је започело 11. септембра 1992. године. Мужа и мене одвели су на стадион у Босанском Броду. Раздвојили су нас. Мене су убацили тамо где су жене. Упао је Драго Чабрић, ухватио ме за косу, одвео ме у другу просторију, псујући ми мајку четничку, тукао ме и претио клањем. Након тога је рекао: „Хоћу да ти направим малог усташу”. Прво ме силовао он а после њега још једанаест војника. Сви су били у униформама са шаховницама. Тако су радили и са осталим женама. Тако је било свако вече.

Злостављани сви који су имали било какве везе са Србима

Ужасавајућу мржњу према Србима Хрвати и муслимани у Посавини 1992. године, нису испољавали само према „чистокрвним” припадницима тог народа, него и према свима онима из реда Хрвата и муслимана који се нису слагали са политиком истребљења Срба, или који су, преко мешовитих бракова, са Србима били у родбинским везама а нису их се одрекли, заправо, по мишљењу Туђманових и Изетбеговићевих екстрема, нису то учинили довољно уверљиво. Најгоре су пролазили они Хрвати или муслимани који се нису довољно уверљиво одрекли својих српских корена. Једна од њих је Хазба Н., Српкиња исламске вероисповести, рођена 1945. године, из Славонског Кобаша. Њен животни пакао почиње 28. јуна 1992. године, када су је, због отвореног просрпског опредељења, ухапсили припадници ХВО-а и затворили у логор-стадион фудбалског клуба „Полет” у Босанском Броду.

По изласку на слободу, 5. новембра, Хазба је изјавила да је за четири месеца и једну недељу заточеништва силована више од три стотине пута.

– Одвели су ме у подрум, а то је некакав простор који личи на туш кабине, у којем су се већ налазиле Д. Р. (76) и Н. Г. (око 30) из Поља код Дервенте, Н. (око 30)

из Брода и Јетрве В. Сл. и В. Со. из Београда – тврди Хазба. – Јетрве су ми испричале да су приликом хапшења силоване. До краја дана доведене су и Ж. С. (64) и С. М. (54), обе из Брода.

Ево даљег сведочења ове мученице:

– Увече око 23 часа извели су ме из подрума на спрат, у једну канцеларију. Ту препознајем пет полицајаца: Талиб и Јакуб из Сијековца (стари између 30 и 35 година), Кадрија Мливић из околине Босанског Брода (око 30) и Хрвати Лука и Илија, познат по надимку „Буљак”. Скинули су ми златну огрлицу, златне мињуше и сат. Туку ногама, рукама, палицом, пушком... Туку по глави и леђима. Некад ударају сва петорица одједном а некада наизменично. Батинање траје до два сата иза поноћи.

С. М. су ножевима секли по рукама, а на десној ноzi су јој урезали знак кукастог крста. Мени под врат подносе каму дугачку 70 цм, а онда ме њоме туку по леђима. Довели су неког затвореника и рекли му: „Буђане, прихвати се посла”. Натерали су ме да му седнем у крило. Скинуо ми је доњи веш и палац ми завукао тако дивљачки да сам мислила да ће ми материцу ишчупати. Тада сам први пут заплакала, а заповедник логора Индира Врбањац (30) све је то гледала и кад сам почела јукати опалила ми два шамара.

Један од њих узео је нож и почео да ми реже велики прст на левој ноzi. Урезао ми је шест дубоких резо-



Перо Макић, убијен 22. јуна 1992. године.

ва и ја сам сва претрнула од бола. Мислила сам да ми је тај прст сасвим одсечен. Онда ми је на истој ноzi засекао и мали прст. На десној ноzi направио ми је два реза ножем. Запалио је цигарету и пржио ме по лицу. У оба уха, с унутрашње стране, урезао ми је два крста. Пала сам у кому.

Мене, неку Мирјану из околине Модриче и Каћу најчешће су возили луксузним аутомобилом у Сијековац, где им је била база у кућама побijених Срба. Каћа је Хрватица, удата за Србина. Изводили су је на силовање зато што је хтела да се врати мужу, а они су је убеђивали да га напусти зато што је Србин. Чуле смо кад говоре да су у тим кућама поклали деведесет одсто Срба из тог краја. Силовали су нас свакодневно.

Кад су једног дана водили нас три заједно, Мирјану и Каћу су оставили у Колибама а мене су одвезли у Сијековац, у кућу где је била смештена војна полиција. Сви су у усташким униформама, са словом „У“ на капама и опасачу. Тада су ме силовала седморица.

У соби на стадиону у којој смо биле смештене силују нас сваке ноћи. Нагоне и затворенике... У једној соби заједно силују Ж.С., С.М. и мене. Водили су мене саму у Кричаново, где је била стационарирана „Ханџар дивизија“ и 108. бригада ЗНГ. Ту су ме силовала деветорица – сећа се Хазба.

Кланица у Дому ЈНА у Дервенти

Двадесет и петог априла 1992. године, у насељу Чардак код Дервенте Хрвати су убили осам Срба а следећег дана још дванаест. Међу убијенима су и Вељко Лазаревић, његова супруга Мира и син Душко. Двадесет и осам мушкараца, све жене и децу из тог насеља одвели су у логор, у Јуракићев дом. Заробљенике су касније пребацили у Дом ЈНА у Дервенти, страшно мучилиште у којем су стражари примењивали све оне зверске методе мучења као и њихова сабраћа у Броду, Ливну, Љубишком, Дретељу... Најмање педесет затвореника, чија имена су позната, подлегло је батинању или је након вишедневног мучења имало ту несрећу да буде стрељано или – заклано.

У логор за Србе из Дервенте и околине била је претворена и зграда основне школе у селу Пољари. Пакао тог мучилишта прошао је и Богдан Ћосић.

– Дамир Липовац, који је био заповедник логорске страже, ставио је цев од аутоматске пушке у уста Бори Марковићу, а затим пуцао, наочиглед свих нас. Бориса Стјепановића, Србина из Загреба, који је био тежак болесник, Липовац је убио рафалом, истог дана. Сутрадан су мене и још тројицу извели да носимо убијене према шуми. Копали смо четири раке. У једну смо ставили Степановића, а преко њега Марковића и затрпали земљом. Нас су натерали да легнемо у остале раке. Неколико пута су реперирали оружје, изгонили нас из рака и поново у њих враћали.

О злочинима над српским цивилима у Посавини сведочио је и заробљени хрватски војник Владо Скендеровић: „Отишао сам једно јутро и довезао тројицу Срба из Дервенте да копају ровове. Радили су од четири ујутро, до десет навече. Један од њих, звао се Љубан, затражио

је воде. Позвао ме заповедник Бранимир Думић, водник по чину, и рекао ми да га закољем. Одупирао сам се, јер сам сматрао да му треба дати воде. Думић је уперео пиштољ према мени и рекао: „Кољи овога! Ти, или он!“ Узео сам бајонет и поред земунце заклао Љубана, чијег презимена се не сећам.

Према сопственом признању, исти војник је дан касније, на истом месту, заклао још једног Србина, по имену Никола.

Један од логора на подручју Дервенте налазио се у „Силосу“, у селу Поље, у који су пребачени сви логорашаши из логора у Рабићу и Пољарима.

– Одвели су ме у „Силос“ – изјавио је истражним органима Републике Српске Миле Кузмановић. – Шест сати су ме у лабораторији држали на посебној обради. Пржили су ме по кичми и по леђима ужареном алатком, која је слична клештима. Закаче ми та усијана клешта на доњу усну и лево уво. Један усташа ме силовито уда-



рио ногом. Главом сам избио врата и стровалио се у суседну просторију, а тамо видим двојицу усташа и једну голу жену. Пребацили су ме тада у једну просторију, где затичем и шест непознатих ушланих жена.

У памћење логораша са подручја општине Босански Брод који су дочекали слободу посебно се урезало страдање четрдесетшестогодишње Десе Благојевић, медицинске сестре, коју су ухапсили када је из Немачке, где је радила, дошла да посети своју родбину у Тешњу.

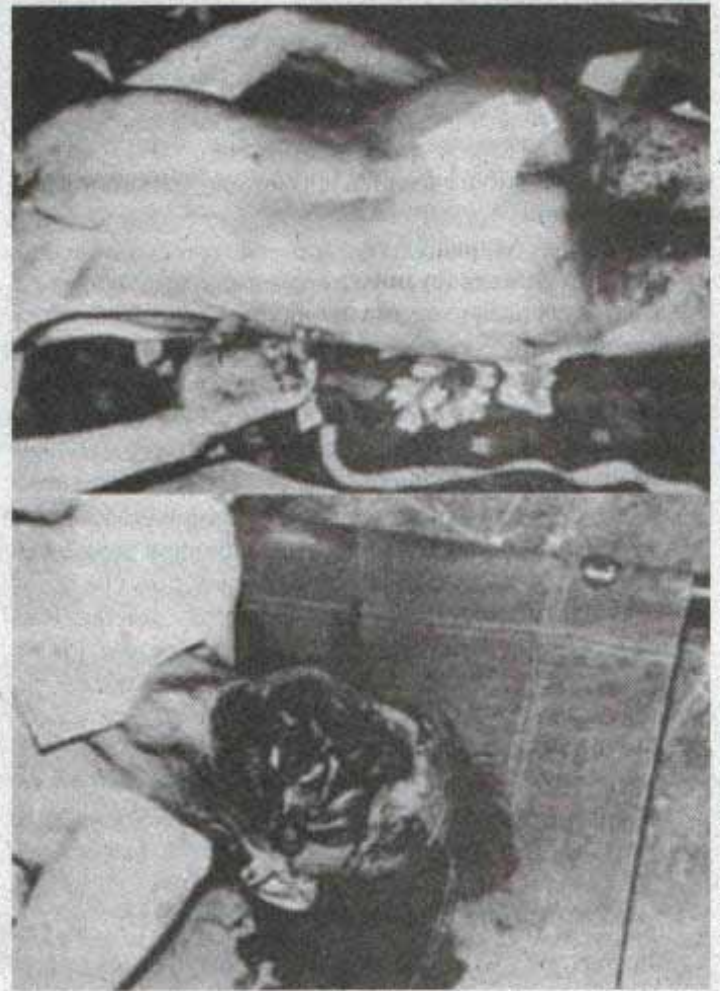
– Њу нису само силовали – сведочи о страдању Десанке Благојевић једна од њених сапатница. – Почупали су јој сву косу с главе, тако да је остала без косе. Голу су је стављали на усијану ринглу електричне пећи. Усташе су јој буквално испекле стражњицу, лактове и колена. Лежала је непокретна. Испечени делови тела су јој се усмрдели, на њој живој месо је почело да трули.

Сведок зверствима над несрећном женом био је и Лазар (Ристе) Илинчић, из Трњана код Оцака.

– Другог октобра довели су је и наредили да се свуче. Мени су наредили да узем један лавор, наспем у њега воде и детерџента и понесем једну спужву и пешкир. Један по један, њих четрдесет извршило је силовање. Како је који завршавао тај прљави посао, ја сам јадницу морао да перем. По завршетку ове стравичне сцене усташе су узеле две палице – белу и црну. Једну палицу, а свака је била дугачка по четрдестак центиметара, гурали су до краја у полни орган а другу у анални отвор.

Према Илинчићевом исказу, Десанку су, пуцањем из пушке, докрајчили припадници ХВО-а Кадрија Мливић и „Мангаш“ Јурковић.

Да је масовно силовање Српкиња у Посавини било организовано на вишем политичком и командном нивоу сведочи и један од докумената пронађених на том подручју у којем се дословце каже: „Потврђује се право Интервентном воду из Сијековца да може изврши-



ти привођење особа женског пола М. Д. и П. Г. у корист мушког пола. Особе ће се приводити у вечерњим часовима и пуштати изјутра кућама. Приведене особе биће током ноћи смештене у подруму. У случају опирања дозвољена је употреба силе”.



На заглављу документа види се да је издат од стране команде позадине Стотину прве бригаде из Босанског Брода.

Своје заточене сужње Хрвати су крили од представника међународног Црвеног крста, посебно оне који су од батина били изобличени или нису могли стајати на ногама.

Међутим, и када би дошли у прилику да разговарају са међународним хуманитарцима, заточени Срби нису смели да причају о зверствима којима су изложени јер су се плашили да ће их ови оцинкарити код Хрвата. Да тај страх није био безразложан, показује следећи пример:

– Професор из Дервенте Мирко Пајић успео је у логору у Тулеку представницима Међународног Црвеног крста дотурити цедуљицу, којом их је обавестио да су Хрвати групу логораша сакрили у Чарапару. Дошли су да нас пронађу. Затим су и нас из Чарапаре и све остале из Тулека пребацили у средњошколски центар. Кад су представници Међународног Црвеног крста отишли, Хрвати су одмах убили професора Пајића – изјавио је, између осталог, после изласка на слободу, логораш Богдан Ђосић.

У логорима у Оцаку ломили кичму, секли и пекли делове тела

У Другом светском рату само у селима Доња Дубица, Трњак и Нови Град код Оцака Хрвати су заклали преко 700 својих комшија Срба. Синови и унuci тадашњих кољача кренули су 18. априла 1992. године путем својих предака, тако што су прво потпуно опколили, а затим напали та и околна српска места.

Да би избегао ново крвопролиће, председник локалног одбора Српске демократске странке Рајко Ђурић, са тројицом сарадника, отишао је у штаб нападача, који се налазио у селу Струке, са више него коректним предлогом – ми вама своја села и сву имовину, ви нама слободан пролаз до Босанског Шамца, у слободу. Као гостопримство и одговор добио је метак у чело. Један његов пратилац тешко је рањен и заробљен, друга двојица су такође рањена, али су успели да побегну и спасу живу главу.



Следећег дана Срби су у Струке послали нови преговарачки тим. Међутим, Хрвати су петочлану српску делегацију заробили и пребацили у Хрватску, у Славонски Брод. Ту су Томислава Кршића (30) и Перу Владића (22) одмах ликвидирали, а остало троје, међу њима и Милана Ракића, подвргли тешком мучењу.

– Претили су да ће ми довести породицу, сина ми заклати, а жену и ћерке силовати у мом присуству – сећа се Ракић. – После зверских батина прислањали су ме уз зид и пиштољем гађали поред главе. На керамичким плочицама зида на који сам прислањан видео сам четири-пет рупа од метака, око којих је било трагова крви, мозга, ситних кошчица и длаке... Једном приликом, хр-

Благоја Ђураша прво распорили, па заклали

Ево дела сведочења Неђе (Павла) Благојевића, који је тек после изласка на слободу сазнао да су му Хрвати у једној гаражи масакрирали супругу Миланку.

– Нека Азра, ошишана на мушку фризуру, црна, средње висине, давала нам је да, претучени и раскрвављени, једемо со. Не дају воде. Благоја Ђураша је тукло њих петнаест, а онда га је Азра с десне стране изнад кука пробола ножем и извадила му мокраћни мехур. Затим је пришао један усташа у црној униформи и ножем га заклао. Све се то дешавало у Дому ЈНА. Мене су тада поново претукли и кроз прозор избацили напоље. Трећи дан освестио сам се у хангару на Рабићу.

У хангару се такође налазио логор, кроз који је у мају и јуну 1992. године прошло око 180 српских цивила.

ватски полицајац у цивилу довео је свог сина, старог око пет година. Мали, чуо сам да се зове Стипица, псовао ми је мајку четничку и рекао да хоће да ми одсече уши. Отац му је дао нож, а мени наредио да дођем и кроз решетке протурим руку, након чега је дечак исту засекао ножем. Потом је трљао нож по крви. Када му је отац рекао да обрише нож, да иду кући, Стипица је олизао крв с ножа и исти вратио оцу.

Хрвати су 7. маја обавестили опкољене Србе да ће им, уколико пре тога предају све оружје које имају, омогућити тражени прелазак у шамачку општину. Следећег дана Срби су прикупили и предали оружје а 9. маја колона, у којој се налазило скоро 800 људи, жена и деце кренула је из својих села у, како су веровали, слободу. Међутим, Хрвати су погазили дату реч па су се, уместо на слободи, несрећници нашли у логору, који је неколико дана раније основан у згради ОШ у Оцаку, симболичног имена „Братство и јединство“. У тој згради за једне људе почео је пакао, у којем ће десетине њих бити пребијено на смрт а остали, без изузетка, постати тешки физички и ментални богаљи.

У међувремену, пре и у току евакуације, Хрвати су у овим селима већ ликвидирали петнаестак људи, а најмање још толико одвели у логоре и на незнана стратишта у Хрватској. Сличну судбину доживели су и Срби из Гнионице, Свилаја и суседних мањих места. Пре него што је све становништво из њих одведено у ропство а њихове куће темељно опљачкане, убијени су Анка, Богдан и Јово Даниловић, Маринко Крстић, Тимотије Ракић, Богдан Станојевић, Лука Милановић...

Сведочанства која следе само су кап у мору људске патње која се те прве ратне године, док се та територија делимично налазила под хрватском контролом, пролила Посавином.

– Чим смо стигли у зграду школе, усташе су упале међу нас, почеле да вриште, урлају и оштре ножеве – сећа се Драган Нинковић из Новог Града, који је у ропство дојучерашњих комшија и колега с посла допао за-

једно са четрдесет чланова уже и шире фамилије. – Када су почели да нас туку, тела су, окрвављена, падала једно преко другог.

Четрдесетдеветогодишњег Раду Томановића из Модриче, који је доведен у логор у Оцаку, тако су звер-

Приликом једног премлаћивања 25 логораша поломљено а двојица убијена

– Синоћ су нас тукли до
изнемоглости, кундацима, чизмама,
палицама, шта им се нађе при руци –
стоји у изјави коју је 28. маја 1992. го-
дине, одмах по изласку на слободу
путем размене, дао Милан Тадић.

– Пре неколико
вечери, након
једног упада
"хосоваца", двадесет
и пет наших
људи изнели су
на њебадима. Светозар
Дервенић и
још један младић
умрли су од задобијених
повреда.



Светозар Дервенић



ски претукли да је човек умно пореметио. Тако сломљеног свезали су га за стуб на који се качи одбојкашка мрежа. Несрећник је исте ноћи преминуо.

Живка Горановића су скинули до појаса а онда му пожем на грудима урезали велико латинично слово „У“. Другима су исто слово урезивали на челу, леђима, образу... Само из логора у Оџаку више од стотину сужања на слободу је изашло са тим или неким другим биљегом урезаним на телу.

Једном је у салу у којој се налазило неколико стотина сужања упао усташа Зденко Микулић у пратњи две млађе Хрватице, које су издвојиле све мушкарце старости од 18 до 20 година. Наредиле су им да се скину потпуно голи а да затим, један по један, силују тридесетпетогодишњу затвореницу А. О. Групно силовање несрећне девојке касније се често понављало, понекад у одвојеним просторијама, понекад наочиглед осталих затвореника.

Нажалост, међу стотинама српских жена и девојака које су прошле кроз логоре у Оџаку незнатан је број оних које нису доживеле сично искуство, без обзира да ли су имале шездесет и девет или само девет година.



На измрцварене логораше пуштали крволочне псе

Припадница хрватских оружаних снага муслиманске вероисповести, о којој преживели логораша знају само толико да јој је име било Адиса, практиковала је да на логораше који су били у самицама пушта крвожедне псе а онда би, гласно их подстрекавајући, са уживањем посматрала борбу на живот и смрт.

Од несрећника из Доње Дубице, Новог Града, Трњака и других српских села у Посавини који су прошли кроз систем логора у Оџаку (највећи појединачни логори у оквиру истог налазили су се у ОШ „Братство и јединство“, ОШ „Алекса Шантић“ и „Стролиту“) убијено је или је од последица мучења умрло одмах по изласку на слободу најмање педесет и троје. Највише њих убијено је у логору Доња Махала код Орашја, у који је део српских логораша из Оџака пребачен неколико дана пре него што ће подручје те општине ослободити српска војска.

Пребијање до смрти, ломљење руку, прстију и кичме, печење делова тела ужареном ринглом или лет лампом, укључивање у струјно коло, резање тела ножем, ударање главом о зид, забијање цеви оружја у уста и окидање на празно, вишечасовно вешање за ноге, терање људи да пију јако засољену воду, а онда мучење истих жеђу, засољавање свежих рана... само су неке од преко стотину регистрованих метода којима су Хрвати у Посавини мучили своје дојучерашње комшије.

После копања ровова убијани и бацани у Саву

Ухапшени Срби из Посавине коришћени су као радна снага, највише за копање ровова на првој линији фронта. После обављеног задатка често су убијани, бацани у Саву или закопавани у неки од ровова које су сами ископали.

Само на линији фронта која се налазила у зони одговорности Самосталног моторизованог батаљона под командом бојника Здравка Шимоновића у току или после копања ровова убијени су Миленко Боројевић (37), Рајко Драгић (52), Томислав Драгић (23), Милан Марковић (40), сви из Доње Дубице; затим Радован Ђукић (25), Спасоје Кршић (58), Јадранко Павић (27), Симо Савић, Мирко Станић (48), Милош Станковић (40), Михајло Шишљагић, сви из Новог Града; Драго и Стево Топић из Липика; Мирослав Радуловић из Трњака и Петар Ђурић из Шамца, док се Миловану Бачићу, Пави и Сави Ђерићу, Виду Јукићу, Горану и Предрагу Ненадићу, Николи Томићу и Бранку Трифуновићу изгубио сваки траг.

– Гледао сам како је један усташа извео Мику Бумбића (20) и два рафала стресао у њега – сведочи Владо Дервенић. – Кундаком га је ударио у десни образ, а онда га ножем заклао.

Српкиње силоване пред мужевима, родитељима, децом

Као и у свим осталим логорима под хрватском и муслиманском контролом и у Одаку, Босанском Броду и Орашју заробљене Српкиње биле су изложене свакодневном силовању. Посавина је изузетак утолико што је у њој постојао и засебан девојачки логор. Исти је на иницијативу Анте Голубовића из Новог Града, једног од заповедника логора у Одаку, отворен у Босанском Броду. У исти логор одвођене су девојке и млађе жене и он је служио као бесплатна јавна кућа за Голубовића и друге усташе.

– Три моје сапутнице одвели су у кућу код сина Мате Барбарића, а мене је Мартин Барукчић повео иза куће у њиву – стоји у изјави тридесетседмогодишње Л. Љ, која је у логору била са шестомесечним дететом, рођеном сестром и троје њене малолетне деце. Најстарије је имало седам година, а најмлађе девет месеци. – Иако смо били комшије и знамо се годинама, силовао ме. Узалуд сам се бранила и преклињала за милост... Јозо Главаш силовао ме два пута. Илија Главаш такође. За њим су се ређали Павао Главаш, Илија Јурић... Знао да је седми био Маријан Барукчић, њихов заповедник. Тада сам пала у несвест... На мени се изређало њих петнаест.

– Трећег јула у моју кућу, у којој је било петнаестак жена и деце, дошла је „тамићем“ и једним аутом група усташа – сведочио је Драго Владић из Новог Града. – Било је око 23 часа. Било их је осам. Док су ушли, почели су да туку све редом. Наредили су да сви изађемо ван, а пошто неке девојке нису хтеле, почели су их отимати од мајки. Једну девојчицу од петнаест година и још једну одвели су у Посавску Махалу, у кућу Мате Брњића. Знао да је та девојчица од петнаест година силовао Маријан Брњић.

Маријан Брњић је те ноћи силовао и двадесетдвогодишњу З. М., која је касније, истражним органима Републике Српске, испричала следеће: „Молила сам Маријана Брњића да то не чини, позивала се на пријатељство наше две породице, али ми је он рекао да будем сретна што је он сам, јер ако ме преда момцима, онда је процедура посебна, петорица или шесторица на једну. Моју другарицу Б. Н. (19) вукли су за косу и тукли, кад се покушала опирати, подносили су јој нож под грло. Њу су силовала двојица. Дванаестог јула око осам часова двојица усташа су нас ударцима кундака натерали да из куће Панте Тадића, у којој смо се налазиле са још тридесетак жена и деце, уђемо у њихов аутомобил. Одвели су нас у Ново Село. Ту ме силовао усташа зван Чутура. Онда је у кућу дошло још 15 људи. Смејали су се. Чула сам гласове: „Хајде, Јозо, послужи се, видиш да је мала дарезљива!“, али он није хтео. За сат времена силовала су ме још тројица – сведочила је Н. С. из Новог Града.

Њена комшиница Т. П. изјавила је да су једне ноћи њу силовала шесторица хрватских војника, говорећи јој да ће да роди малог усташу.

– Мој муж је погинуо у априлу, када је Нови Град био у окружењу – стоји у изјави двадесетседмогодишње Б. М. из тог места. – Било је сат иза поноћи када је у кућу ушао Маријан Брњић, са још петорицом усташа. Рекао је: „Ову овде у црнини, четничку удовицу, ја ћу“. Бранила сам се док нису почели да прете да ће ми убити децу, а тада сам изашла напоље. Мене и још две жене одвели су у Махалу, у кућу Мате Барбарића, и распоредили по собама. Мене је прво силовао Маријан Брњић, а онда Јозо Барукчић, Илија Главаш, Паво Главаш и Мартин Барукчић. Ја сам се опирала, а они су ме тукли. Крв ми је цурила из уста. Пред зору су нас све отерали у шуму, пуцајући за нама.

Хрватски војници у Посавини нису се устручавали да своје жртве Српкиње силују пред њиховим мужевима, родитељима, децом... Јер, све што су радили, између осталог било је у функцији што већег понижавања припадника народа којем, по својим, не тако старим коренима, у већини и сами припадају.

– Четрдесетогодишњу Г. Љ. из Доње Дубице силовали су у присуству троје њене деце, старости од седам до дванаест година – стоји у изјави С. Д., која је и сама од својих дојучерашњих комшија преживела сваковрсна понижења. – Силовали су је и у Одаку, и у Новом Граду, и у Дубици. Сваке ноћи су то радили. Деца вриште. Усташе говоре да највише воле то да раде док деца вриште.

И над децом се сексуално иживљавали

Нажалост, деца нису била поштеђена ни директног сексуалног иживљавања. Као илустрацију наводим случај деветогодишње девојчице из породице Тошић, Нови Град код Опака, који се догодио 5. јула 1992. године, и сведочења очевица Сретка Радуловића:

– Девојчица је била у кући са својом баком када је унутра упао Мато Барукчић из Пећника. У баку је упурио пиштољ и ставио јој нож под врат. Терао је да изађе напоље, да закопа деда Михајла Топића, старог 79 година, којег је, како се истрагом утврдило, он убио ударцима каменом по глави. Бака се опирала, није хтела да изађе, да он је ударао ногама и рукама. Потом је узео девојчицу за руку да је води напоље. Иако је бака бранила, он је отео девојчицу и одвео је у шуму удаљену један километар. Баба је изашла испред куће и запомагала и тада сам ја дошао. Видео сам како усташа води девојчицу преко мог кромпиришта, према шуми.

Хрватски свештеници благосиљали војнике у логорима крвавим од српских жртава

Као и у време Анте Павелића, и у овом потоњем злочину геноцида над српским народом Хрвати су имали благослов католичке цркве, која ниједном није јавно осудила било неки појединачни злочин, било свеопшти терор над браћом хришћанима.

– Сваки пут, пред њихов одлазак, видела сам како долази парох, стар око педесет година - стоји у изјави Вишње Горановић из Трњака (46). – Упитала сам једног војника, звао се Нико, зашто сваки пут кад крећу у борбу долази парох. Одговорио ми је: „Он долази да нам свешта оружје – пушке, бомбе и ножеве. Кога год убијемо или закољемо – да нам Бог опрости”.

Ако би се благосиљање пре одласка у борбу и могло прихватити као ритуал којим је хрватски свештеник пред борбу храбрио хрватске војнике, како објаснити то што су се поједини свештеници појављивали у логорима изнад којих се небо проламало од крикова српских мученика и притом благосиљали целате. А забележено је неколико таквих случајева, па чак и случај да фратар дође у затвор претворен у јавну кућу и, у присуству Српкиња које су управо доживеле масовно силовање, благосиља тај срамни чин хрватских војника.

Једанаестог јуна 1992. године, Хрвати из Брчког напали су на српске куће у Бијелој и Горњој Скакави. У преподневном нападу убили су троје а у вечерњем четворо цивила, међу њима и Веселина Лукића (54). - Муж и ја смо обедовали, када су упала три наоружана човека у маскирној униформи - сећа се Веселинова супруга Илка. - Један од њих је био Иво (Паве) Јурковић из Бијеле, који ми је псовао српску мајку. Један од непознатих је са стола узео нож и ставио ми га под грло, а други је уперо пушку у мог мужа и почео да пуца.

Током та два напада спаљено је око 80 српских кућа, а сеоска црква је срушена до темеља.

Двадесет и осмог августа у Церику злочинци су убили двадесет четворо мештана и избеглица из других места, међу њима Митру Брковић и њену деветнаестогодишњу кћерку Милену.

Једанаестог септембра у Буковцу код Брчког хрватски бојовници убили су девет мештана, цивила, а куће у селу спалили.

Четрнаестог септембра у нападу на српска села Лукавац, Буквик, Вујчићи и Гајеви исти злочинци убили су више од двадесет мештана.

– Видио сам како је Глигор Башић погинуо у свом дворишту и када је шлогирани и непокретни Ђоко Видовић убијен у колицима на њиви иза своје куће - каже Радислав Баћић. - Видео сам кад су усташе Радојку и Милку Брестовачки извели на пут и наредили им да што јаче дозивају Марка Брестовачког, а затим их обе убили. Недалеко од куће Петра Вујића, на насипу од цесте, видео сам убијеног Пају Секулића. Он је могао да се креће само уз помоћ штака. Поред задружног дома видео сам мртвог Милу Ђурића. Он је био тежак ментални болесник. Повлачећи се даље, код куће Боре Лазића видео сам да мртви леже Јован Танасковић и Васо Вујић, обојица непокретна лица. Кад сам дошао у Тиње, од Петра Керезовића сам чуо да су поубијана сва лица која су се налазила у болници, која је била смештена у кући Манде Пајић из Буквика.

– Крећући се из села према извору Брестовац, на самом улазу у шуму видео сам једног човека који је живцем био везан за храст - изјавио је Радислав Баћић. - Уши су му биле одсечене, нос исто одсечен, очи изва-

ђене... Ножем је био испаран по трбуху и образу, као и по бедрима. Био је толико унакажен да нисам успео да га препознам.

Терор над Србима у Орашју

Деветог маја 1992. године, у Буковој Греди код Орашја Хрвати, углавном комшије жртава, убили су седморо мештана српске националности.

– Прво сам чула галаму и смех а онда сам их угледала како улазе на капију - сећа се супруга једног од убијених, Марка Максимовића, Јања. - Двојица воде Марка. Он им говори да нема ништа, да слободно претресу кућу, ако му не верују. Само што је он то рекао, један је извадио нож и забио га Марку у прса. Ја сам зајаукала и полетела према њима али ме други дочекао на цев пушке. Онда је онај што је убо Марка рекао: „Добро, ако је тако, бежи да те моје очи не виде”. Само што је, тетурајући се и са рукама на месту убода, кренуо, они су запуцали по њему.

Њихове комшије Драгу Цвијановића, Митра Гаврића, Зорана Максимовића и Лазара Васиљевића Хрвати су прво везали а затим стрељали.

Истог дана тридесет и двоје мештана из Грде одведено је у логор у Доњој Махали, а следећих дана тамо је одведено и све преостало православно становништво. Тортуром у логору и на други начин Хрвати су до краја рата убили још њих десеторо. Перу Гаврића су докрајчили тако што су га прво тукли маљем, а затим заклали.

У логору Доња Махала убијено је и четрнаест Срба из Новог Града, Трњака и Доње Дубице. Ови несрећници налазили су се у групи од најмање 150 Срба који су у логор у Махали пребачени из логора у Одаку, када је постало јасно да ће тај посавски градић пасти у руке српске војске. Из те групе четрдесет логораша је на

Исти зликовац заклао оца и сина

Припадник једног интервентног вода ХВО Ејуб Дугалић, муслиман, упао је једног дана, почетком јула 1992. године, у кућу Мирка Ђерића и ухапсио Мирковог сина Душана. Одвео га је до оближњег канала и ликвидирао. Неколико дана касније, на Петровдан, злочинац се вратио на место злочина и из куће одвео несрећног оца Мирка. Након што га је зверски премлатио, вратио га је у кућу, увео у купатило и заклао. Главу је потпуно одвојио од тела и бацио на таван.



Аним Цвијановић из Букове Греде убијен у логору у Орашју 15. јула 1992.



Грујо Ђајић, пре заробљавања



Грујо Ђајић, снимљен у дану у којем је пуштен из логора у Орашју. Умро неколико часова касније.

размену дошло са тежим и лакшим повредама од ватреног оружја, а скоро да није било ниједног који није имао бар једну сломљену кост.

Укупан број Срба убијених у логорима у Орашју није познат, нити га је могуће прецизно утврдити, јер, ту је био крај животног пута многим несрећницима који су покупљени из својих кућа и станова, са радних места, широм Славоније и доведени у Орашје да би били убијени, без евиденције и било каквог другог трага. Цвијетин Максимовић, који је у логору у Доњој Махали провео 14 месеци, тврди да је за то време само из његове хелије убијено 15 људи.

Преживели затвореници се сећају Рајка Стојнића из Омарске, извесног капетана Миње, Богдана Благојевића из Лепнице, једног војника за којег су успели сазнати само то-

Мештане Вучиловца масакрирали у затвору

Приликом напада на српско село Вучиловац код Брчког, 22. децембра, Хрвати и муслимани убили су дванаест мештана а њих петоро – Игњатија Мајсторовића, Нетку Лукић (старица од 64 године), Илију Мајсторовића, Марка Николића и Петра Остојића одвели у заробљеништво. Два месеца касније, на једној од размена, Хрвати су их вратили мртве и масакриране.

лико да је из Црне Горе... Убијени су ножевима и маљевима.

Терором над Србима у Орашју командовали су Бууро Матузовић, командант Зборног подручја, Иво Оршוליћ, бивши начелник општинског штаба ТО, Илија Винцетић, капетан ЈНА и његов брат Перо, под чијом командом се налазила војна полиција ХВО... Не само што су командовали, него су сами предњачили у зверствима над немоћним српским живљем. Перо Винцетић је Анима Цвијановића из Букове Греде уморио тако што му је прво извадио једно око, а затим га тукао тешким жељезним ланцем све док овај није издахнуо. Другог несрећника зликовци су убили тако што му 13 дана нису давали храну, а онда га извели на линију фронта и дали му сат времена да ископа ров за чије копање би здравом и ухрањеном човеку требало бар још толико времена. Пошто није извршио „задатак“, звери у људском облику су скочиле на њега и буквално га исекле ашовима, а његово тело бациле у Саву, реку која је и у овом рату била највећа гробница Срба из Посавине и Славоније.

Присиљаван да сам себи ножем вади златне зубе

– Мате звани Ракијица дао ми је нож и терао ме да тим ножем повадим своје златне зубе – каже у својој исповести Петар Поповић. – Покушао сам да сам себи ножем извадим зуб али није се дало. Онда је Мате узео клешта "комбинерке" и извадио ми одједном пет зуба, са којих је скинуо златне навлаке.

Чедо Цвијановић из Букове Греде убијен је тако што му је Мате Живковић одсекао два прста на десној руци, а затим га спречавао да заустави крварење. Када је пало вече, извео га је напоље и ликвидирао.



Чедо Милојевић,
убијен у логору у
Орашју 29.9.1992.



Андрија Гаврић из Букове Греде.
После 6 месеци мучења убијен у
логору у Орашју 6.11.1992.



Милан Гаврић,
Хрвати га убили
9.5.1992. у току
рације у Буковој
Греди



Алекса Петровић из
Букове Греде у
логор у Доњој
махали одведен
9.5.1992, а убијен
14.6.1992.



Перо Цвијановић из
Букове Греде

Перици Божићу из Букове Греде Хрвати су прво ударцима даском потпуно сломили десну руку, а затим му сваког дана ножем са главе скидали по један комадић коже, тако да је после неког времена младић изгледао као да је скалпиран.

Перичиног комшију Андрију Гаврића убили су тако што су га буквално свога изломали.

– Дамир Клаић је тог дана Андрију тукао неколико часова – изјавио је Цвијетин Максимовић. – Када су младића унели унутра био је непокретан. Биле су му поломљене ноге, руке и вилица. Лежао је тако неколико дана, није могао да једе. Једног дана крвник Клаић дошао је у хелију, гурнуо Андрију палицу дубоко у грло, а онда унутра убацио некакву таблету. Младић је ујутро освануо мртав.

Међу несрећницима који су убијени у Орашју је и Лука Пекић из Буковца. Ухапшен је када је из Аустрије, где је радио као гастарбајтер, дошао да обиђе породицу. Сведоци његових последњих тренутака кажу да је убијен ударцима кундака и шутирањем војничким чизмама.

Забијали шрафцигер у врат, ножеве у дланове, хефтали уши спајалицама, прикључивали на струју

Дванаестог децембра 1992. године, хрватска војска из правца Орашја напала је и заузела положај Војске Републике Српске у Вучловцу. Том приликом убијено је шеснаест војника из Челинца а четворица су заробљена. Били су то Ранко Антонић, Миленко Јелић, Петар Поповић и Грујо Ђајић, који је у том хрватском нападу изгубио и рођеног брата Љубомира. Истог дана четворица српских војника пребачена су у логор у Доњој Махали.

Тридесетог јануара следеће године, на размену заробљених српских и хрватских војника, која је обављена у Видовицама, Грујо је доведен у несвести и - кастриран. Пребачен је у Бијељину, у тамошњу болницу, али није му било спаса. Преминуо је око девет часова увече.

Испоставило се да је Грујо кастриран вече пре него што је требало да изађе на слободу. Тај умоболни чин његових тамничара, хрватских војника, био је логичан завршетак, врхунац пакла кроз који су он и његови сапатници прошли у Доњој Махали.

– У једној узаној просторији испитују нас, узимају податке - изјавио је по изласку на слободу Миленко Јелић. - Потом нас одводе у једну већу просторију, пуну њихових војника, у којој нас снимају камером. На главе су нам ставили капе с петокраком а са стране уносе папир на којем је написано „четници“. Кад су завршили снимање, пришао је један војник, који говори немачки, и наређује да руке дигнемо увис, са три испружена прста. Тај исти жућко прозива мене првог и наређује ми да лег-



Иживљавање над Српкињама

– И у логору у Доњој Махали било је жена - сећа се Владо Девенић.
– Биле су три младе Српкиње и једна стара око 60 година. Сваке ноћи су их изводили и нема шта са њима нису радили. Једна, њој је име Милка, остала је трудна.

нем на под, са раширеним рукама и испруженим прсти-
ма, а онда почиње да ми скаче по глави...

Мени је један пришао, ставио ми шрафцигер на врат и упитао да ли може њиме да ми пробије врат - сведочи Петар Поповић. – Прво је мерио да ли је шрафцигер довољно дуг, а онда је снажно замахнуо и убо ме у врат. Кад је извукао шрафцигер, облила ме крв. Наредио ми је да легнем, а онда почео да скаче по мени, прво по глави, па свуда... Осетио сам оштар бол у пределу бубрега, као да су одбијени, а онда сам изгубио свест.

– Након што су нас зверски премлатили, извукли су нас у неку другу зграду и сву четворицу сместили у неко купатило – наставља Јелић. – Везали су нас за шипке од грејања, а онда закључали. Истог дана уводе нас у некакву салу, у којој је дванаест полицајаца, два-три цивила и једна жена, плава, стара око 35 година. Звали су је Амазонка, а чуо сам да јој је право име Елвира Хациомеровић. Она је одмах рекла да мене и Петра Поповића оставе њој. Каже: „Ја ћу њих послати низ Саву,

Милошевићу.” Прилази полицајац и палицом ме удара по коленима. Почео сам се измицати. Он ми каже: „Ако још једном помериш ноге, око ћу ти извадити”. Онај у црном оделу наређује Ранку Антонићу да легне потрбушке и дланове притисне на под. Прилази милиционер, сазнао сам да се зове Дамир, зову га Дама, и у оба Ранкова длана силовито забија по један нож. Док он лежи тако прикован, Елвира га даском туче по бубрезима и табанима. Онај у цивилном оделу чупа ножеве из Ранкових руку и пода и наређује мени да легнем на исто место. Елвира и Дамир почињу да ме туку. Онесвестио сам се. Кад сам дошао себи, тукли су Петра Поповића. Дамир на крају узима нож и забије га Петру у длан тако силовито да га је за патос заковао.

Петар Поповић сведочи како му је једном један старији полицајац хефтао три спајалице на уво, а затим га прикључивао на струјно коло.

– Једном су нас извели у једну просторију у којој су се налазила четворица њихових војника - каже даље Јелић. – Почели су немиле да нас туку. Крв ми је шикљала на уста и нос. Изгубио сам свест... Ранку су гасили цигарете на руци. Бритвом су га расецали по врату. Крв је шикљала, као да је заклан. Мени је један чизмом пребио три ребра. Грују Ђајића, којем су раније сломили ногу и руку па није могао да хода, један је бацно на под а онда га изгазио чизмама, све лице му је искрварио... Мени су упаљачем палили косу... Пошто није могао да хода, Грују је често остајао сам у просторији. Тада је унутра улазила Елвира и сексуално га злостављала. Перо Вићентић му је стално пишао у чизме, а није дао да исте скине с ногу. Ноге су му иатекле, почеле су се распадати. Покушали смо му скинути чизме и панталоне, али није могло. Све је то било у ране и у гној претворено. □

Монструозни злочини над Србима у „лијепој њиховој”



Пише: Момир Васиљевић

- У Хрватској је од 1991. до 1995. године убијено 3.975 особа српске националности, 2.805 особа се воде као нестале, а истреано је 460.000 Срба!
- Према речима Ивана Грујића, председника хрватске комисије за нестале, за четири године рата убијено је 298, а нестало 75 Срба!?

У последњих стотину и више година читаву нашу историју непрекинуто, попут кржаве нити и страдалне пређе, карактерише уништавање српског народа. У балканским ратовима, у свет-У последњих стотину и више година читаву нашу историју непрекинуто, попут кржаве нити и страдалне пређе, карактерише уништавање српског народа. У балканским ратовима, у светским ратовима, у грађанским ратовима, у укупно седам ратова вођених у двадесетом веку, побијено је и нестало преко 4.000.000

Срба! То је процентуално највећа жртва коју је један народ у Европи претрпео и коју још увек трпи.

Ко погледа свету мапу српског народа, види да и сада страдамо тамо где смо страдали и раније. Тик уз Београд налази се Бежанија, и то опомињуће име део је наше метафизичке историје.

У том проклетству има једно друго проклетство, у страдању друго страдање чији смисао још нисмо докучили. Нема јаме која није родила јаму, нема мржње која није наследница мржње, нема јарка који није умро са оним ко га је ископао.

Али има и једна јама, коју сваки искрени, добронамерни, правдољубиви и истинољубиви човек (не само Србин, већ и сваки други човек којем је истина смисао живота), може да открије и да је лоцира. То је једна од најстравичнијих јама намењених српском народу – јама заборави!

Сваки геноцид почињао је културним геноцидом. Следила би затим река избеглица, а иза њих стизао је олош са маљевима. Циљ је био: побити, поклати, попалити, сравнити са земљом, да не остане ни камен на камену!

За протеклих шездесетак година систематски су уништавани документи о злоделима над српским народом. Истовремено, уништено је на стотине и хиљаде православних цркава и светиња, силно је благо црквено опљачкано, изгорели су многи стари рукописи. На местима српских светилишта подизани су паркови. Поглед на Фрушку гору открива живе ране на распетом телу једног народа, и казује да је заједно са српским народом распета и његова Црква, његова културна историја и његова васцела цивилизација.

Овај народ је присиљен да се одриче, не само своје вере, већ и да својим рукама руши тај једини кров који га је одувек штитио. Присиљаван је да се одриче чак и оног најсавршенијег што је до тада створио – свог писма, ћирилице. Али је зато учен и подстижан да ћути и да саучествује у злочину над самим собом! Данас то називају „катарзом!”

Срби сами себи нису признали истину и како онда да ту истину очекују од других, посебно од оних којима та истина и те како смета, који би да уништењем српског народа – његове вере, писма, цивилизације... избришу и трагове сопственог насиља, злочина и греха.

Део те паклене политике, те својеврсне „аутогеноцидности” је и одлука досоваца, као и њихових истомишљеника из актуелне власти у Београду, да се затворе сви центри за скупљање података о српским жртвама, да се укине Музеј геноцида над Србима, да се, ни у једној националној или државној институцији у Србији, Црној Гори и Републици Српској нико не бави утврђивањем броја и идентитета жртава међу Србима у поменутиим грађанским ратовима!?

Једини изузетак је „Веритас”, документационо-информациони центар са седиштем у Београду, који је основао угледни предратни бенковачки адвокат Саво Штрбац. Овај Центар се бави утврђивањем истине о геноциду који је од



Искасапљено дете у кукурузишту (Из репортерске ратне бележнице)

Крај је лета 1991. године. У Ургентном центру у Београду упознао сам Здравка Крстановића, избеглицу из Сплита. Испричао ми је стравичну причу.

– Тијело ми је, последије бијега из сплитског кавеза, доживјело слом. До мене, у кревету, лежи студент Зоран М. из Лознице. Као резервиста, мјесец дана је ратовао на Банији – био је нишанција на хаубици 104 мм, објашњава Крстановић.

– Причао ми је о судбини борца М.Т. из његове јединице, родом из Текериша на Церу, који је једног поподнева, док је злоћудна тишина прекривала крајолик, чуо како нешто цвили у оближњем кукурузишту. Дошао је на мјесто одакле се чуло цвиљење. Угледао је дијете са одсјеченим рукама и ногама. Очи су му биле ископане.

А било је живо!

М.Т. је сада у лудници...

1991. до 1995. године почињен над Србима у Хрватској. Захваљујући подацима из овог центра, а и уз помоћ личне документације, аутор ових редова подсећа читаоце „Велике Србије”, на чињенице и на истинита сведочења о злочинствима над Србима у Западном Срему, Славонији, Банији, Кордуну, Лици, Српској Далмацији... Да се не заборави!

Српска тела спаљивана на ломачама, у јамама и бунарима

Према евиденцији „Веритаса” у грађанском рату у Хрватској је убијено укупно 6.780 Срба. Њих 2.805 се воде као нестали. На жалост, нико од њих није жив! Најбројнији су они о којима практично нема трагова, ни како су, ни где убијени, ни где се њихова тела тачно налазе. А она се налазе у тајним гробницама које Хрвати крију. Многа тела су уништена спаљивањем, у својим кућама и каснијим масовним спаљивањем на ломачама, убацивањем у јаме и бунаре.

Само у злочиначкој акцији „Бљесак”, коју су, уз потпуну подршку Америке, против Срба у Западној Славонији спровеле усташе, на чувеној „Петровачкој цести” страдало је преко 1000 Срба, стараца, жена и деце, који су се у паници и страху покушавали пребацити преко Саве у Републику Српску. Њих је усташка и америчка авијација на поменутој цести покосила као „глинене голубове”, а њихова раскомадана тела су спаљена у Сисачкој железари!

Међу погинулим Србима у Хрватској више од половине су цивили – жене, старци и деца. У првој години рата, 1991. убијено је чак 2.442 Срба (становника и грађана ове југословенске републике), што је јасан доказ да Хрвати и Хрватска нису били никакве жртве, како је представљено на Западу, који су се наводно голоруки, уз коришћење „лука и стреле”, са понеким ловачким карабином, „храбро су-

Да се не заборави...

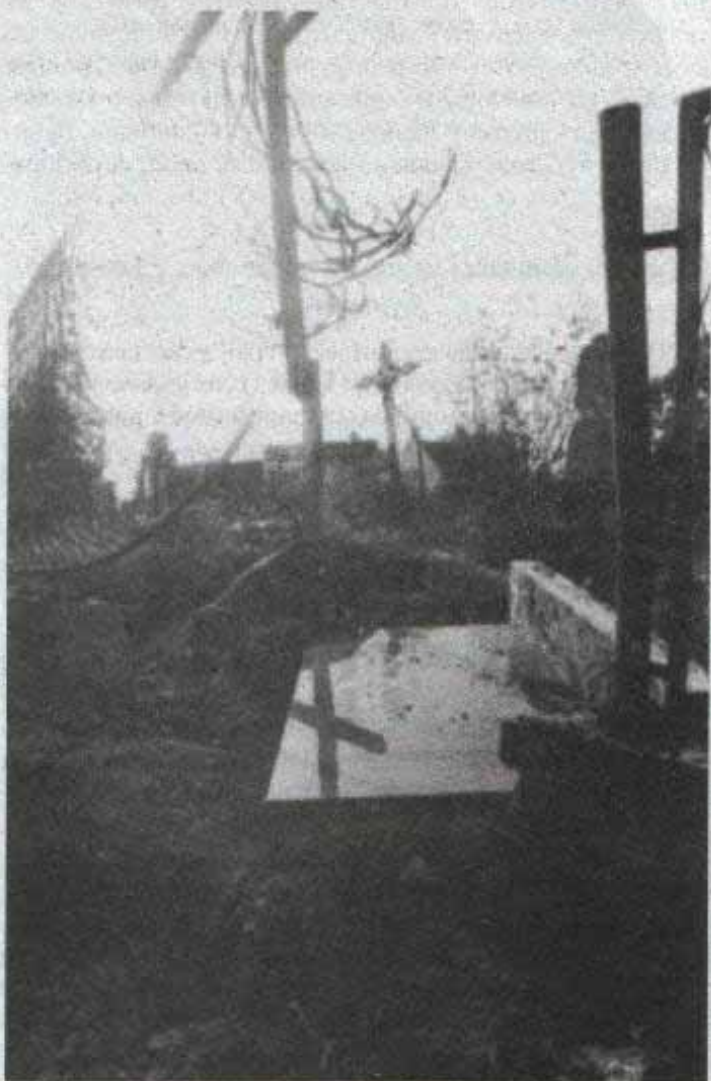
протстављали подивљалим четницима, који су их нападали тенковима, авијацијом, ракетним системима, ласерским оружјем...итд."

Хрвати су, добро наоружани и опремљени модерним наоружањем, којим су их издашно снабдевали њихови ментори – Амери и Швабе, од самог почетка сецесије од СФРЈ жестоко прогањали и убијали своје комшије српске националности. То чине и данас.

Највише, 1.632 лица српске националности, убијено је у Српској Далмацији. Следе Банија са 1.216, Лика са 1.155, Западна Славонија са 1.079, Источна Славонија са 898, Кордун са 475 несрећника...итд.

Медачки цеп, Пакрачка пољана и „Петровачка цеста“ остаће, у историји геноцида над српским народом, записани крвавим словима и бројкама, као места у којима је настављена трагична прича о страдању Срба од руку помахангалих усташа, започета у Јасеновцу и у многим „голубњачама“ из Другог светског рата!

Перфидни и злочиначки однос хрватских званичника према српским жртвама, као и у случају броја страдалих Срба у Јасеновцу, наставља се и данас, минимизирањем до трагичне гротеске броја српских жртава из најновијег рата. Настављајући оно што је Туђман чинио са бројем јасеновачких жртава, десетоструко смањујући тај број, данашњи хрватски „експерти“, рећимо, Иван Грујић, председник хрватске комисије за нестале, пред Хашким трибуналом тврди да је, за четири године рата у Хрватској уби-



**Усташа распорио своју жену Српкињу, извадио јој дете из утробе и закуцао их за стабло
(Из репортерске ратне бележнице;
17. септембар 1991.)**

У Борову, у Прес центру сусрећем колеге из Јапанске телевизије, а ту је и један британски новинар. Сви су видно узбуђени и преплашени након што су чули једну истиниту причу са саслушања заробљеног усташе Мате Јурића из Вуковара.

Истражним српским органима, а у присуству представника медија, ова звер у људском лику је признала да је због непрекидног задиркивања пијаних колега-усташа, како је он „српски шпијун“ и „издајца“ јер је ожењен Српкињом, а да би показао своје домољубље и доказао верност Поглавнику, отишао пијан кући, и тамо распорио своју жену Даницу – из утробе јој извадио мушко дете пред рођењем, и обоје их закуцао за стабло ораха у дворишту!!!

Оловка ми је испала из руке, а тамни облак уселио се у моју главу и душу.

јено 298 а нестало 75 Срба!?! Дакле, укупно 373 српске жртве. То чудовишно Грујићево сведочење најбоља је потврда шта ће се догодити ако Срби сами не буду идентификовали и пописали своју убијену браћу. За годину-две појавиће се неки нови „Грујићи“ који ће „хладно“ тврдити да у Хрватској није било ниједне српске жртве, и да „за бога милота, Срби у Хрватској никада нису ни живели!“

Број Срба прогнаних из Хрватске је око 460.000. Они своју избегличку Голготу проживљавају у преко 100 земаља света!

Десет живих усташа за десет погинулих Срба

(Из репортерске ратне бележнице; 5-8. децембар, 1991.)

У друштву смо Његове преосвећености, епископа банатског др Атанасија (Јефтића), у посети славонској епархији Српске православне цркве.

Преко Бањалуке и Босанске Градишке дошли смо у Окучане и били у околним селима која су засад ослобођена. Затим смо пошли у правцу Липика и Пакраца, али како се ту и даље воде борбе, скренули смо источно, преко брдских српских села, на планини Пеуњу - Бела Стена (где је у петнаестом веку била престоница Змај-Огњеног Вука Бранковића), Рогољи, Брусник, Кусоње, (где су усташе 1941. године спалиле Србе) и даље преко Драговића и Вучја, кроз Каменско, где је српски патријарх Арсеније Трећи 1700. године држао црквено-народни сабор, а као патријарх столовао је у недалеком Сирачу, између Пакраца и Дарувара.

Свуда куда пролазимо затичемо слику која показује да је стање нашег народа и Цркве у овом вековном српском крају трагично и скоро безизлазно.

Српско место Воћин (са нешто мало Хрвата), у које смо стигли 6. децембра 1991. налази се приближно на средокра-

ћи између Дарувара, Вировитице, Подравске Слатине, Ораховице и Славонске Пожеге. То је брдовит простор, у круг близу 300 километара, а у пречнику око 100 километара и више, како где, јер су ту смештене планине Папук и Билогора, са чијих је обронака недавно исељено 17 српских села, док су сада од стране упорних и помахниталих усташких бојовника опкољена и нападнута сва преостала периферна српска села.

Западно одавде налази се Грубишно Поље, које су заједно са целом околином заузели Хрвати и све одреда пљачкају, руше и убијају. У самој Подравској Слатини и околини хрватске усташе скупљају Србе на игралишту, тржници и другим местима и кољу их, како су нам синоћ и јутрос сведочили избегли Срби и сродници тамошњих заточеника. Говори се о најмање 120 покланих Срба, махом старијих особа.

У околини Славонске Пожеге исељено је 28 српских села, док у самој Пожеги Хрвати бацају летке са списковима Срба које треба побити. Исто тако, код Нове Градишке хрватски бојовници држе у селу Пољане око 150 Срба као таоце, и њих истичу у прву линију фронта према српским борцима на окучанском фронту. Они им служе као живи штит. Наравно, само док не постану „мртви штит“!

Претходног дана, 5. децембра 1991. хрватске снаге су упале у српско село Бастајске Брђане и у борби је погинуло 14 српских бораца, шесторо мештана. За ову погибију чули смо у Кореничанима, где су нам рекли да они нуде Хрватима 10 живих заробљених усташа за својих 10 погинулих Срба! Иначе, кажу нам да усташки бојовници обично измасакрирају ножевима и камама наше рањенике и погинуле.

У суботу, 7. децембра 1991. хрватски оружници су напали на српско село Батињани Даруварски и тенковима порушили куће и поклали већи број Срба старца и старица који нису успели избећи. Изгинуло је доста Срба и из Горње Вријеске, као и из Доње Вријеске, у којој је спаљен

наш манастир Свете Ане, а наше две монахиње су силоване и масакриране.

Усташе напредују, пале и убијају, док по блатњавим и полузалеђеним путевима и путевцима хиљаде српских избеглица покушавају да се домогну Саве и да се преко ње пребаце у Републику Српску.

Заклани Срби у Сарвашу

(Из репортерске ратне бележнице; 17. септембар 1991.)

Тачно у 10 часова припадници снага Територијалне одбране Бијелог Брда, у садејству са тенковима ЈНА напали су Сарваш, село удаљено свега 4,5 км од Осијека, да би га ослободили од усташке блокаде под којом је било од 26. јуна.

Тамо преко, чују се експлозије. Сарваш је у пламену. У 11 часова крећу пешадија и тенкови. Куће (или оно што је од њих остало), руше се под тенковском канонадом као да су од картона. жестока борба за Сарваш траје пет сати, а затим, пошто је село ослобођено, битка се преноси у предграђе Осијека.

Од око 700 кућа у Сарвашу, тешко да се може наћи иједна читава. Најопаснији део посла је чишћење кућа. Мине су на све стране. Мине и ужас. Смрт мирише у ваздуху.

У кућним рушевинама наилазим на побијене животиње и стоку, усташке пароле исписане крвљу по зидовима, преклане мачке на постељи. Прави вампирски пир. Слушам приче о десетинама закланих Срба. Место њихове масовне сахране открива нам један рањени, заробљени „зенга“. То је једна јаруга крај сеоског фудбалског игралишта.

Сеоским сокацима пролази живина која кљуца траву поред мртвог усташе. Једна свиња шета на три ноге: пола онога што би могло бити шунка разнела је граната.

Налазимо доста муниције, ножева за клање, мина, бомби... Али више од тога има алкохолних пића, шприцева с дрогом за једнократну употребу... Наилазимо и на једну кућу, која је, по ономе што смо у њој нашли, очигледно била јавна кућа усташких бојовника. Онај заробљени „зенга“ нам то и потврђује. За женско особље у овој кући каже да су пребачене у Осијек, да их је било десетак и да су све биле заробљене Српкиње.

Враћамо се путем преко Тење за Даљ, где је смештена Влада САО Славонија, Барања и Западни Срем.

У Тењи уписујем, у овај ратни новинарски нотес, стихове једне песмице, коју је испевао непознати песник, након што је видео тело убијене српске девојчице, којој је граната, тачније шрапнел од усташке гранате, пробушио малу и лепу главицу:

„Девојчица из Тење,
с играчкама у небо се пење!
Јер горе, све је чисто. Доле,
Земља и пакао – исто!
Куће без крова,
Саксије без цвећа,
У дечијем кревету,
Гори свећа...” □



У Београду је, 2. марта 2003. године, основан

КОМИТЕТ ЗА ОДБРАНУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Регистрован као невладино удружење грађана, непрофитног карактера, Комитет има за циљ организовање подршке др Војиславу Шешељу у његовој борби пред Хаашким трибуналом.

Удружење ради на афирмацији идеја др Шешеља: идеја слободе, мира, равноправне међународне сарадње, демократских стандарда, грађанских, политичких, економско-социјалних, националних, културних и других права човека садржаних у највишим међународним правним и политичким документима.

Главни задатак удружења је прикупљање свих врста доказа ради обарања измишљене оптужнице којом се кривица сваљује не само на др Шешеља, него на целокупни српски народ. Истовремено, удружење интензивно ради на објективном информисању домаће и светске јавности, преко свих доступних медијских средстава. У свом раду, Комитет је отворен за сарадњу са свим појединцима који могу допринети победи др Војислава Шешеља, као и за сарадњу са сличним организацијама у земљи и иностранству.

Рад удружења финансира се искључиво путем донација, спонзорства и добровољних прилога.

Контакт адреса: Трг победе 3, 11080 Земун
телефон: 011/316-46-21

Текући рачун: 160-111003-68, Делта банка

Девизни рачун: 908-20501-70;

54280/1247-77555-1, Комерцијална банка а.д.



ПРКОСНИ СРПСКИ ЈУНАК ПРОТИВ ХАШКИХ ИНКВИЗИТОРА



ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК



КЊИГЕ ПРОФ. ДР ШЕШЕЉА КОЈЕ САДРЖЕ
ДОСТУПНЕ СУДСКЕ ДОКУМЕНТЕ

У ПРИПРЕМИ СЕДАМ НАЈНОВИЈИХ КЊИГА ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА РЕЧ ЈЕ О ЗБИРКАМА ХАШКИХ ДОКУМЕНАТА



У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

ТВРАИ ПОВЕЗ
ЗАЛОТИСАК

